

ΤΟ
ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ξ, ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ **ANDREW X. ALEXACHIS**

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΑΥΓΗ»

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ.

— — —
1870

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ιδιόχειρον ὑπογρα-
φὴν μου θεωρεῖται τυποκλοπιμαῖον.

J. W. Lynch

ΤΩ,
ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΟΙ ΦΙΛΩ,
ΚΑΙ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΑΓΓΕΛΩ ΚΑΛΚΑΠΗ,
ΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ
ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ
Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΥΤΗ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ,

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
AND
ZOOLOGY
OF THE
CITY OF LONDON
1871

Σεβαστέ μοι φίλε!

Πρὸ ἐνδὸς καὶ ἐπέκεινα ἔτους ἔλαβον παρ' Ὑ-
μῶν ἐπιστολὴν συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ χειρογρά-
φου τοῦ ἀνεκδότου δράματός Σας «il portafoglio»
τὸ ὅποιον ἀναγνοῦς μετ' ἐπιστάσιας εὖρον, κατὰ
τὴν ἀσθενῆ γνώμην μου, ἐφάμιλλον τῶν νεωτέρων
Εὐρωπαϊκῶν δραμάτων, διότι ἐγράφη κατὰ τὴν
νέαν δραματικὴν. Ἐν αὐτῷ αἱ σκηναὶ εἶναι σύρ-
τομοι, ἀναγινώσκων δὲ ἢ βλέπων τις αὐτὸ παρι-
στατόμενον δὲν ἀπανδᾷ ὑπὸ τῶν μακρῶν ἐκείνων
μονολόγων ἢ διαλόγων τοὺς ὁποίους οἱ πλείστοι
τῶν νῦν Ἑλλήνων δραματουργῶν σωρεύουσιν εἰς
τὰ δράματά των. Εἶναι τέλος δράμα ὅπερ ἀδιστά-
κτως θύναται τις γὰρ παραβάλῃ μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ διὰ ζωηρῶν χειροκροτήσεων ὑποδεχομένῳ
Ἰταλικῶν ἢ Γαλλικῶν δραμάτων, ἅτινα ἀπειράκις
ἐν μεταφράσει διδάσκονται ἐπὶ διαφόρων σκηνῶν
τῆς Ἑλλάδος.

Σκεφθεὶς δὲ ὅτι, ἐὰν τὰς μεταφράσεις ξένων ἔρ-
γων εὐμεγῶς οἱ φιλοδραματικοὶ δέχονται, ἐπιεικῶς

θα στρέψωσι τὸ βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς μεταφράσεως
ἔργου ὑπὸ Ἑλληνας γεγραμμένου, καὶ πλήρη πεποιθή-
σιν ἔχον, περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Ὑμετέρου ἔργου, προ-
έβην εἰς τὴν ἐν μεταφράσει ἔκδοσιν αὐτοῦ ἀναμύ-
γων τὴν κρίσιν τοῦ Κοινοῦ.

Ἀφιερῶν δὲ πρὸς Ὑμᾶς τὴν μετάφρασίν μου
ταύτην ἐκπληρῶ καθήκον ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς
εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ θαυμιλευμένην ὑπὸ τῆς
φιλίας Σας τιμὴν.

Ἡ ὑπερβάλλουσα πρὸς ἐμὲ εὐμέρειά Σας ἐνθαρρύν-
γει με ὅπως ἐλπίσω εὐρύνει παρ' Ὑμῶν δεξιῶσιν
τῆς μικρᾶς μου προσφορᾶς.

Διατελῶ μὲ τὸ προσῆκον σέβας

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 20 8/βρίου 1870.

Ὡς ὑμέτερος

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ:

— Ἴδου καὶ πάλιν, φίλτατοι Κύριοι ἀναγνώσται καὶ ἀξιέραστοι ἀναγνώστριαι, (ἐὰν εἰς χεῖρας ἀναγνώστριων ἢ μετάφρασις μου αὕτη περιέλθῃ), ἰδου καὶ πάλιν προσέρχομαι Ὑμῖν μὲ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀνεκδότου δράματος «Τὸ Χαρτοφυλάκιον.»

— Αἰωνίως λοιπὸν, ἴσως εἴπῃ τις Ὑμῶν, δράματα θὰ μεταφράζεις; Αἰωνίως εἰς τοῦτο θὰ ἐνασχολεῖσαι; δὲν ἐπιχειρεῖς τίποτε ἄλλο, ἐπωφελέστερόν τι, ἠθικῶς ἐννοεῖται.

— Σέβομαι τὴν συμβουλήν σας· πλὴν νομίζετε ὅτι ἐν τῷ δράματι οὐδεμία ἠθικὴ ὠφέλεια ὑπάρχει;

Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ποτὲ ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν θὰ εἰσχωρήσῃ ἐν τῇ διανοίᾳ Σας, καθότι ἐὰν ἡ ἱστορία ᾔναι λίαν ἐπωφελὴς, τὸ μυθιστόρημα καὶ αὐτὸ ἐπίσης, ὥς ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντος τοῦ τερπνοῦ μετὰ τοῦ ὠφελίμου, τὸ δρᾶμα, ἐὰν δὲν κατέχῃ θέσιν ἀνωτέραν τούτων οὐδὲν ἥσσον ὅμως ἐξισοῦται μετ' αὐτῶν· εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ λαοῦ. Τὴν ἱστορίαν, τὸ μυθιστόρημα θ' ἀναγνώσῃ ὁ γνωρίζων ν' ἀναγινώσκῃ καὶ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, ὥστε ἡ χρῆσις αὐτῶν καθίσταται μερικὴ· πλὴν τὸ δρᾶμα παριστανόμενον πίπτει

ὕπὸ τὰ βλέμματα πάντων, διδάσκει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγγραμμάτους. (1)

Ὑπὸ τῆς ιδέας ταύτης ἐμπορούμενος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προέβην εἰς τὴν μετάφρασιν ἡθικῶν τινων καὶ οἰκογενειακῶν δραμάτων τὰ ὅποια τινὲς τῶν φίλων μου φιλοτίμως συνδράμοντές με, παρέστησαν ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλοῦ λαχοῦ καὶ εὖτως ἐξεδόθησαν.

Τὸ δράμα εἶναι ὥς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας Τάσσου περιγραφόμενον ποτήριον, ὅπερ προσφέρομεν εἰς τὸ ἀσθενὲς παιδίον, καὶ εὖτινος τὰ χεῖλη ἀλείφομεν διὰ γλυκέος ὑγροῦ ὅπως μὴ αἰσθανθῇ τὸ πικρὸν τοῦ ἐν αὐτῷ φαρμάκου. Ἡ στηλίτευσις τοῦ

(1) Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ «*Letture di Famiglia*» ὑπάρχει μακρά τις διατριβὴ ἐπιγραφομένη, «*Dell' arte Drammatica*» ἐν ᾗ σὺν τοῖς ἄλλοις εἰσὶ καὶ τὰδε: «*Il libro s' indirizza alla classe colta poichè per comprenderlo abbisogna un grado qualunque di educazione; ma il dramma è l' azione stessa che parla agli occhi, ed arriva al cuore pella via la più diretta e la più materiale; l' impressione che produce non è soltanto riflessiva ma involontaria ed istintiva, è il libro del popolo che presenta il fatto invece della parola, l' azione invece della frase lungamente studiata e profondamente sentita, ed il popolo piange o ride cogli attori, si identifica al dramma, e conserva lungamente le impressioni provate senza analizzarle, poichè la sua ragione non è che un sentimento, una lagrima ed un sorriso che si confonde con ogni affetto del cuore.*»

κακοῦ ἐάν δὲν γίνῃται μετὰ τινος ἐπισεικείας, ἐάν δὲν ὑπόσχηται τὴν διὰ τῆς μετανοίας ἀπόλαυσιν τῆς συγχωρήσεως, ἀποθαρρύνει τὸν ἀμφιρρέποντα πταιστήτην, ἡ δὲ διὰ τοῦ δράματος προσωποποιήσεις καὶ ἀνάλυσις τῶν αἰσθημάτων μεγάλως ἐπενεργεῖ εἰς τὴν καρδίαν παντὸς θεατοῦ· καὶ τοῦτο παρετήρησα κατὰ τὴν παράστασιν πολλῶν δραμάτων.

— Πλὴν δὲν σοὶ ἀρκεῖ τὸ μελόδραμα; δὲν εἶναι τὸ ἀπάνθισμα τοῦ δράματος, δὲν εἶναι ὑποθέσεις ἡθικώταται εἰς τὰ μελοδράματα; ἐξακολουθεῖ λέγων μοι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγός τις τῶν ἀναγνωστῶν μου.

— Ναί, εἶναι λαμπρὸν, τίς τὸ ἀρνεῖται; εἶναι θεῖον, καὶ βεβαίως ἤθελεν εἶσθαι προτιμώτερον, διότι κατὰ τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «*Ἡσίοδος*» κρυπτόμενον φίλον μου κ. Ν. Μ. «*ἡ Ποίησις καὶ ἡ Μουσικὴ αἱ δύο αὗται ἀβραὶ θεότητες αἱ διεγείρουσαι εἰς τὰς ψυχὰς τὰ ὑψηλότερα καὶ εὐγενέστερα αἰσθημάτων αἱ συγκινοῦσαι αὐτὰς καὶ τοὺς σάλους τῶν καρδιῶν καταπραύνουσαι, εἰς ἓν συνηνωμέναι ἀποτελοῦσι τὸ μελόδραμα*». Πλὴν ἄς μὴ ἐπιτραπῇ νὰ ἐρωτήσω, ἵπόσοι εἶναι οἱ κατὰ τὸ πνευματικὸν τοῦτο συσσίτιον λαμβάνοντες μέρος;

Βεβαίως ὅσοι γνωρίζουσι τὴν Ἰταλικὴν καὶ οὗτοι ἀφοῦ προηγουμένως ἀναγνώσωσι τὸ φυλλάδιον (*libretto*)· ἄλλως κινδυνεύομεν νὰ φθάσωμεν τὸν Πασσᾶν ἐκεῖνον ὅστις τοσοῦτον προσφυῶς ἐξήγησε τὴν Νόρμαν. (Ὅρα οἰκογενειακὸν ἡμερολόγιον *Πεῖρρῆ Βαμπᾶ* 1871). Ἄν τις λοι-

πόν δὲν γνωρίζῃ τὴν Ἰταλικήν, (καὶ μήπως εἶ-
ναι εἰς τοῦτο ὑποχρεωμένος;) τότε δὲν πρέπει
νὰ περιμένη ἠθικὴν ὠφέλειαν, δὲν διδάσκεται
διὰ τοῦ μελοδράματος, τέρπεται μόνον καὶ οὕτω
καταπίπτει ἢ διὰ τῆς τέρψεως ὠφέλεια τὸ λαμ-
πρόν τοῦτο μέσον τῆς προόδου.

Τὸ θέατρον ἐπομένως καθίσταται διὰ τοῦ με-
λοδράματος διασκέδασις ὅλως μονομερὴς, uni-
latere. Δὲν εἶναι πλέον μέρος εἰς τὸ ὅποιον
δύναται ἕκαστος νὰ προσέλθῃ ἵνα διδαχθῇ, δι-
ότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν Ἰταλικήν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν πρὸς στιγμὴν παραδεχθῶμεν
ὅτι καὶ ἐκ τοῦ μελοδράματος προέρχεται ἠθι-
κὴ ὠφέλεια ἐκ τῶν ἐννοούντων πρὸς τοὺς μὴ
ἐννοούντας, εὐθύς ὁ εἰσέτι εἰς τὰ ὦτα μας
ἐναυλος ἤχος τῶν παταφλάνων καὶ λοιπῶν
καρυκευμάτων τῆς σκηνῆς μᾶς πείθει ὅτι τοῦτο
δὲν δύναται ποτὲ νὰ γίνῃ.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῶν σχοινοβχι-
κῶν ἢ γυμναστικῶν ἐταιριῶν; Τί σκληρότερον
τί ἀπανθρωπότερον τοῦ νὰ πληρόνῃ τις ἵνα
βλέπῃ ἀνθρώπους ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν
κινδυνεύοντας νὰ συντριφθῶσιν ὅπως κερδίσωσιν
ὀλίγον ἄρτον. . . .

Ἀπεναντίας ὅμως τὸ δράμα τέρπον ὠφελεῖ.

Ὡ! ποσάκις δλόκληρον ἀκροατήριον με καρ-
δίαν πάλλουςαν καὶ δακρυβρέκτους ὀρθαλμοὺς
παρηκολούθει τὴν προβαίνουσαν λύσιν τοῦ παρι-
στανομένου δράματος. Ποσάκις ὅτε ἐπὶ σκη-
νῆς παρίστατο τιμωρούμενος κακοῦργος, ἡ
ἀθωότης θριαμβεύουσα, αἱ καρδίαι τῶν ἀκρο-

ατῶν ἡλαφρύνοντο καὶ ἕκαστος ἀνεχώρει εὐθυ-
μος καὶ εὐχαριστημένος. Κατὰ τὴν ἀσθενῆ λοι-
πὸν γνώμην μας, ἐάν τὸ θέατρον ᾖναι σχο-
λεῖον, οὕτως εἰπεῖν, γενικὸν, τοιοῦτον δὲν καθί-
σταται ἢ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δράματος,
πολὺ δὲ μᾶλλον δι' ἡμᾶς, οἵτινες καὶ βελτι-
ώσεως γλώσσης χρῆζομεν καὶ ἀρχούντων πρω-
τοτύπων δραμάτων στερούμεθα.

Ἴδου φίλοι ἀναγνώσαι, καὶ ἐρατειναί μου ἀναγνώ-
στριαι πόθεν ὠρμήθηεν ἵνα γράψω τὰ ἄνω, καὶ Σᾶς
προσφέρω τὴν νέαν μου ταύτην μετάφρασιν δράμα-
τος ἀξιολόγου, δράματος δυναμένου νὰ συγκαταλε-
χθῇ μετ' ἐκείνων τῆς Εὐρώπης διά τε τὴν πλοκὴν
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ διεγείρει. Τὸ «Χαρτοφυλά-
κιον» γραφὲν ἐν πρωτοτύπῳ Ἰταλιστὶ ὑπὸ Ἑλλήνου
ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι δρα-
ματουργοὶ δυνάμενοι νὰ γράψωσι δράματα ἄ-
ξια προσοχῆς. Ἡ μετάφρασις εἶναι ὥς τὸ ἀν-
τίστροφον τάπητος, πλὴν πέποιθα ὅτι καὶ ἐξ
αὐτοῦ τοῦ ἀντιστρόφου δὲν εἶναι δύσκολον νὰ
σχηματίσῃ τις ἰδέαν καὶ περὶ τῆς ὀφείας· εἴθε
δὲ εὐνοῖκαί περιστάσεις νὰ μοι παράσχωσι τὰ
μέσα ὅπως Σᾶς καθυποβάλω καὶ τὸ πρωτότυπον.

Ἐγγραφον ἐν Ζακύνθῳ τὴν 20 8/βρίου 1870.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΞΩΠΑ.

Λόρδ ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΔΕ-ΓΟΔΑΡ.

Κόμης ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΔΕΡΝΙΕ.

Ίππότης ΓΩΨΑΙΟΣ ΔΕ-ΡΙΝΝΥ.

ΕΛΕΝΗ—σύζυγος τοῦ Ῥωμαίου.

ΛΟΥΙΖΑ—θαλαμηπόλος τῆς Ἑλένης.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ—θαλαμηπόλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΑΝΔΕΪΣ—οἰκονόμος τοῦ Λόρδου.

Εἷς ἀξιωματικός.

Στρατιῶται μὴ ὁμιλοῦντες.

Ἡ Σκηνὴ ἐν Παρισίοις—ἐνδύματα τῆς ἡμέρας.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

Αἰθουσα πλουσίως κεκοσμημένη, με δύο πλα-
γίους θύρας καὶ τὴν τῆς εἰσόδου ἐν τῷ
μέσῳ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ παράθυρον.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ διευθιτῶν τὰ ἐπιπλά τῆς αἰθούσης.

Κατηραμένη τύχη! τόσο μεγάλο πρᾶγμα ἦτανε γιὰ
σὲ νὰ με κάμης μεγάλον ἀφέντη;!... Μήπως θὰ ἤ-
μουνα ὁ πρῶτος ὑπηρέτης ὁποῦ νὰ ἐγίνηκε ἀφεντικό...
Εἶναι ἀμέτρητοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀφοῦ ἐφορέσανε τὴν ἀ-
λεβρέα, ἔφεραν ἔπειτα τὸν τίτλον ποῖος Βαρῶνου,
καὶ ἄλλος Μαρκησίου· καὶ ἴσως θὰ εἶναι περισσότεραις
ἐκείναις ἢ μάγκαις, ὁποῦ ἀφοῦ ἐφορέσανε τὸ μισητὸ
φόρεμα τοῦ σταυλάτωρα καὶ τοῦ λακὲ ἐπαρρήσιά-
σθησαν ἔπειτα ἐπερήφανοι καὶ κορδωμένοι με τὸ ἀρι-
στοκρατικὸν ἔνδυμα, καὶ μάλιστα κάποτε καὶ παραση-
μοσφόλιστοι!...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ὁ ἀνὼ.

ΛΟΥΙΖΑ (ἐξέρχεται ἐκ μιᾶς τῶν πλαγίων θυρῶν
τὴν ὁποίαν με μεγάλην προφύλαξιν κλείει. Φέρει

φορέματά τινα.) Θά κοιμηθοῦν πολὺ ἀκόμη. (*Βλέπουνσα τὸν Γάσπαρον.*) Ἐλα κουνήσου, τί κάθεται γέρο τεμπέλη.

ΓΑΣ. Ἐδῶ εἶμαι ὁλος πρόθυμος εἰς τὰς προσταγὰς σου ὡραιότητι μου Δουλσινέα. (*) (*Τρέχωρ νὰ τὴν ἐταγκαλίσθῃ.*)

ΛΟΥΙΖΑ (*Ῥαπίζουσα αὐτόν.*) Λάβε τοῦτο σοῦ πρέπει ἐρωτοκτυπημένε Μαθουσάλα μου.

ΓΑΣ. (*αἰσθανόμενος πόνον.*) Κακὸς χρόνους νᾶχης, σιδερένιο εἶναι τὸ κούτσουρό σου. Ἄιγο ἔλειψε νὰ μου πετάξης τὸ μάγουλα.

ΛΟΥΙΖΑ (*χλευάζουσα αὐτόν.*) Μὲ κάμνεις νὰ ξεκαρδιοθῶ ἀπὸ τὰ γέλοια.

ΓΑΣ. Γέλα... ὁμως πολὺ ἀκριβὰ θά μοῦ τὴν πληρώσης κατεργάρα.

ΛΟΥΙΖΑ Ἐλα κάμε γρήγορα. Πάρε νὰ βουρτσίσης τὰ φορέματα τοῦ αὐθέντου

ΓΑΣ. (*λαμβάνων τὰ φορέματα.*) Ἀνάθεμά σε. Σῶπα καὶ ἔγνοιά σου, νὰ τὸ θυμάσαι.

ΛΟΥΙΖΑ Ναί, διὰ νὰ σοῦ δώσω αὖριον ἄλλον ἓνα ὅμοιον εἰς τὸ ἄλλο μάγουλο.

ΓΑΣ. (*ἀπειλῶν αὐτήν.*) Κατεργάρα, τσουρδέλλα, κόπιασε νὰ κάμης πάλιν τὴ δοκιμή.

ΛΟΥΙΖΑ (*γελῶσα ἀναχωρεῖ.*) Μάλιστα θά μοῦ κάμης τὴν παραλαβὴν, εὐμορφόγερé μου.

ΓΑΣ. Στάσου τρελλή... Ἐφυγε ὅαν τ' ἀτροπελέκι. Μὰ εἶναι διάολος ὁ σθητός. Μὰ δὲ θά μοῦ ξεφύγη· θά τῆς ἀπλώσω τόσα δίκτυα ὅπου καὶ ὁ Βερτζεβεοῦλ δὲν θά ἔμφορῇ νὰ τὴν γλυτώσῃ. (*μετὰ μακρὰν σκέψιν.*) Ἐὰν εἶχα δέκα χρονάκια λιγώτερο εἰς τὴν ῥάχη μου δὲν θά μὲ ἐπερίπαιζε. Καὶ ὁμως τὴν ἀγαπῶ τόσο ὅπου συχνὰ ἀκούω τὴν καρδιά μου νὰ κτυποβροντᾷ μήτε νὰ ἤμουνα παληκαράκι. (*Ἀρχίζει νὰ καθαρίζει τὰ φορέματα παρατηρῶν αὐτὰ μὲ μεγάλην προσοχήν.*) Τί ὥραϊο βρακί! πῶντι βῶχο Γαλλικό. (*παρατηρῶν ἐκ τῆς ὁπῆς τοῦ κλεῖθρου τῆς θύρας*

(*) Dulcinea (Γλυπερία) ἡ ἐρωμένη τοῦ Δον Κιχῶτ. Σ. Μ.

ὅθεν ἐξῆλθεν ἡ Λουίζα). Τὸ ἀφεντικὸ εἶναι ἀκόμη
 στὸ κρεββάτι. Θὰ κοιμηθῇ ἀκόμη παλὺ, ἐπειδὴ ἤλθε
 τὰς τρεῖς ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα στὸ ἀπῆτι. (φορεῖ τὸ
 βρακίον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του) Μοῦ πηγαίνει στὴν ἐντέ-
 λεια (λαμβάνει τὸ περιστήθιον) Βελεῦδα φένη· τί
 ὦρατο χρῶμα! εὖσσινο, ἐκελὸς οὐ μὲν ἀρέσει· (ἐκβάλλει
 τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ φορεῖ τὸ περιστήθιον
 ἄνω τοῦ ἰδικοῦ του). Μοῦ πηγαίνει ζωγραφιστά. (πα-
 ρατηρῶν τὸ κολλόβιον)· μὰ τὴν ἀλήθεια ὁ ἀφέντής μου
 ντένεται πολὺ ὦρατα. Μὰ θὰ δοκιμάσω καὶ αὐτὸ τὸ φό-
 ρημα. (Τὸ φορεῖ καὶ κυττάζεται ἔς τὸν καθρέπτην).
 Τί φορέματα βασιλικά! τῶρα τὸ πιστεύω καὶ ἐγὼ ὅτι
 μὲ τέτοια φορέματα ἔμπορεῖ καθένας νὰ κάμῃ τὸν ἐρωτο-
 κτυπημένον· ἄν τόσοι λιμοσόρδοι, χωρὶς καὶ μὴ ὄνομα,
 Λουίζα Λουίζα! κουκουβάγια τοῦ διαόλου, πόσο θὰ μὲνδει-
 χνῃς πῶς μὲν ἀγαπᾷς ἂν ἡ τύχη μου ἔδιδε τὰ μέσα νὰ
 φορῶ τέτοια φορέματα. (βλέπων προσεκτικῶς τὴν ταινί-
 αν, ἣτις εἶναι προσκολλημένη εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ
 κολλόβιον—ἐκθαμβος). μὲ τρομάζει! . . . (ὑπερήφανος)
 καὶ ὅμως μοῦ στέκει . . . ἂν τὸ εἶπα πάντα μου
 πῶς ἐτούταις ἡ κορδέλλαις στέκουνε πολὺ σὲ παρό-
 μοια φορέματα, . . αἱ! πόσοι τοῦ σχοιnioῦ καὶ τοῦ
 παλουκιοῦ ἐφορέσανε τὰ σκαλαρίκια τῆς τιμῆς καὶ
 τῆς δόξης . . . (παρατηρῶν τὴν ταινίαν). Μὰ τί ὦρατα
 ποῦ εἶναι! εἶμαι καὶ ἐγὼ ἱππότης (βάλλει τὴν χει-
 ϶α εἰς ἓν τῶν θυλακίων τοῦ κολλόβιον καὶ ἐξάγει
 ζευγὸς χειροκτίων) ὦρατα! τῶντι χειρόκτια γλασ-
 σέ. (Βάλλει τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄλλο θυλάκιον) ἐδῶ
 καὶ ἄλλο θὰ εἶναι· (ἐξάγει χαρτοφυλάκιον τι τὸ ἀ-
 νοίγει καὶ εὗρισκει ἐντὸς αὐτοῦ συναλλαγματικὰς τι-
 νας.—Εὐθὺς ἔρχεται εἰς ἑαυτόν.) Αὐτοῦ πλοῦτος! . . .
 Γάσπαρε εὐχαριστοῦ εἰς τὴν φτώχειά σου. Μοῦ φαί-
 νεται πῶς ἔχω κάρβουνα ἀναμμένα εἰς τὰ χερίά μου.
 (Περιβλέπων ὡς ἐμβρόντητος) Κρύος ἕδρωτας μὲ ἐ-
 ττάκισε. (χαμηλοφῶνως). Γάσπαρε, θυμήσου τί σοῦ-

λεγε ὁ συχωρεμένος ὁ παππούλης σου. Μὴ πειράζῃς τὸ ξένο πρᾶγμα. (ἰκετευτικῶς) Ὁχι, εὐλογημένη ψυχούλα τοῦ καλοῦ μου παππούλη, ὅχι δὲν τὸ πειράζω. (Ἐπαραθέτει τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ μένει ἀμφιβόρρης καὶ ἐκθαμβος.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΝΔΡΕΥΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΑΝΔ. (εἰσέρχεται ἡσυχῶς κατοπιτεύων τὰ πέριξ, ἔπειτα πλησιάζων τὸν Γάσπαρον σοβαρῶς) Κύριε!

ΓΑΣ. (ἐκθαμβος καὶ ἐντρομος) Ποῖος μὲ ζητεῖ (Βλέπων τὸν Ἀνδρῆν) Τί θέλετε;

ΑΝΔ. (παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς.—Κατ' ἰδίαν) Εἶναι αὐτὸς.

ΓΑΣ. Ἐὰν δὲν σφάλλω ἐμὲ ζητεῖτε.

ΑΝΔ. (καθ' ἑαυτὸν) Βεβαίως τὰ χαρακτηριστικὰ ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος.

ΓΑΣ. (ὀπισθοχωρῶν καὶ κατ' ἰδίαν) Μὲ κυττάζει ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή μὲ κᾶτι 'μάτια' ποῦ μὲ τρομάζουν. (Πλησιάζων μὲ προφύλαξιν). Ποῖον ζητεῖτε;

ΑΝΔ. Τὸν ἱππότην 'Ρωμαῖον, Δέ-ῤιννῦ.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐκατάλαβα, γυρεύει τὸν ἀφέντη' ἀνασαινω.

ΑΝΔ. (παρατηρῶν αὐτὸν μὲ προσοχήν.) Ἐὰν δὲν σφάλλω εἰσθε ὁ κύριος ἱππότης 'Ρωμαῖος Δέ-ῤιννῦ.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν μὲ χαρὰν) Καλὰ τὸ εἶπα πῶς περνᾷ διὰ ἱππότης. Κακόμοιρε κούτακα! ἐπῆρε τὸν τζιτζηκα γι' ἀηδόνι.

ΑΝΔ. (σοβαρῶς) Λοιπὸν εἰσθε ὁ κύριος Δέ-ῤιννῦ;

ΓΑΣ. (συγκεχυμένως) Εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι.

ΑΝΔ. Κύριε δὲν ἔχω καιρὸν διὰ ματαιολογίας.

ΓΑΣ. Παναπῆ ἤμουν ὁ Γάσπ (κλείων μὲ εἰς χεῖρας τὸ στόμα του).

ΑΝΔ. (σοβαρῶς) Τελειώσατε Κύριε.

ΓΑΣ. Ἦθελα νὰ 'πῶ ὅτι τῶρα εἶμαι . . . (καθ' ἐ-
αυτὸν) Δὲν ἡξεύρω πῶς ἔχω τὸ κεφάλι μου.

ΑΝΑ. (καθ' ἐαυτὸν) Ἐνόησα εἶναι βλάξ. (ἀνυπο-
μόνως) Διὰ τὸν Θεόν, Κύριε, θὰ μοῦ εἰπῇτε εἴσθε δ . . .

ΓΑΣ. (ὕπερηφάνως) Μάλιστα κύριε, ἐγὼ εἶμαι, δὲν
μὲ βλέπετε;

ΑΝΑ. (καθ' ἐαυτὸν) Τί εὐήθησι (πρὸς τὸν Γάσπαρον)
Ἰσως δὲν μὲ ἠκούσατε. (δυνατὰ) εἴσθε ἢ δὲν εἴσθε ὁ κύ-
ριος ἱππότης Δὲ- Ριννὺ;

ΓΑΣ. (σοβαρῶς) Μὲ ἐξεκούφανε, δὲν εἶμαι κουφὸς
δόξα σοι ὁ Θεός.

ΑΝΑ. Ἀποκριθῆτε μοι, δὲν δύναμαι πλέον νὰ
περιμένω.

ΓΑΣ. (καθ' ἐαυτὸν) Τέλος πάντων θέλω δὲν θέλω
εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ παραστήσω τὸ μέρος τοῦ ἀφεν-
τὸς μου (πρὸς τὸν Ἀνλεϋν) Μάλιστα εἶμαι ὁ Κύριος Ρω-
μαῖος Δὲ- Ριννὺ (ὕπερηφάνως δεικνύων αὐτῷ τὴν ται-
ρίαν) ὁ ἱππότης προσωποποιημένος. (καθ' ἐαυτὸν) Σὰν
ζῶν ποῦ εἶμαι τὴν ἔκαμα.

ΑΝΑ. (πρὸς τὴν ἐν μέσῳ θύραν) Προχωρήσατε.
(Εἰσέρχεται εἰς ἀξιωματικὸς μετὰ τινῶν στρατιωτῶν)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἀξιωματικὸς, Στρατιῶται καὶ οἱ ἄλλοι.

ΓΑΣ. (ὀπισθοχωρῶν ἔντρομος) Οὐ μάννα μου! τί εἶ-
ναι τοῦτο πάλι;

ΑΝΑ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν δεικνύων τὸν Γά-
σπαρον.) Χθὲς τὴν νύκτα ἐν τῇ λίσσῃ Δεφέβρ οὗτος
ἐκλεψε χαρτοφυλάκιόν τι ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ Κυ-
ρίου μου.

ΓΑΣ. Σᾶς ὀρκίζομαι πῶς ἐφῆς τὴν νύκτα δὲν
ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ 'σπῆτι.

ΑΝΑ. Εἰς μάτην ζητεῖς νὰ ἀθωωθῇς κακοῦργε,

ΓΑΣ. Μὰ ἄκουσε νὰ ἀκούσῃς.

ΑΝΑ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν) Καίτοι δὲν ἔχει τὴν ἀτιμίαν ὁ Κύριός μου νὰ γνωρίζῃ τὸν εὐγενῆ τοῦτον, ἐνθυμήθη ὅμως τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ φορέματά του, ἡ δὲ δικαιοσύνη διὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος ἐκείνου ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ τὰ περιγραφόμενα χαρακτηριστικὰ ἔχων οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἐκεῖ ἢ ὁ ἱππότης Ῥωμαῖος Δε-Ῥιννὺ, (δεικνύων τὸν Γάσπαρον) τὴν δὲ ταυτότητα τοῦ προσώπου δὲν μὲν ἠγνόηθη οὗτος.

ΓΑΣ. (κ.λαίωρ) Δὲν ἤξιζέω τίποτε ἀπὸ ὅ,τι μὲ κατηγορεῖτε, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ὁ Κύριος ἱππότης Ῥωμαῖος Δε-Ῥιννὺ ἀλλὰ ὁ

ΑΝΑ. Εἶναι παραμύθια αὐτὰ.

ΓΑΣ. Σᾶς λέω πῶς δὲν εἶμαι

ΑΝΑ (ἐκτυλίσσει χαρτίον τι) ἰδοὺ ἡ παρὰ τοῦ Κυρίου μου δοθεῖσα περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν. (ἀναγινώσκει) Ἀνάστημα μέτριον.

ΓΑΣ. (χαμηλόνων) Παρακαλῶ, Κύριε ἀξιωματικέ, δόστε μου μίαν ματιὰ καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς εἶμαι ἕνας μπόμπηρας ἕνας τριπίθαμος.

ΑΝΑ. (ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων) Ὀμμάτια μαύρα.

ΓΑΣ. Τὰ δικά μου εἶναι γαλανὰ.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Μότη μᾶλλον μικρὰ καὶ ἀστεειδής.

ΓΑΣ. Ἐγὼ ἔχω ἓνα μύτο . . . (πλησιάζων τὸν ἀξιωματικὸν) Κύριε, δὲν εἶναι ὀδική μου ἡ μύτη ποῦ λέει ἐκεῖνο τὸ χαρτί.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Μαλλίξ ξανθὰ.

ΓΑΣ. Κ' ἐγὼ ἔχω ἄσπρα . . . (ἀποσπῶν τὴν φερὰν του). Ἀπὸ καὶ ποῦ βλέπω εἶναι σημειωμένα τὰ μαλλίξ τῆς περούκας μου. (πρὸς τὸν Ἄν. Διὸν) πάω νὰ πιστέψω πῶς θέλετε νὰ χωρατέψετε

ΑΝΑ. (μὴ δίδων αὐτῷ ἀκρόασις). Κράτσω, εὐρώστου!

ΓΑΣ. Φορῶ διπλᾶ φορέματα (δεικνύων τὸ ἰδικόν του περιστήθιον). ἐγὼ ἐξεναντίας εἶμαι λιγνὸς καὶ ἄρρωστιάρης. (πρὸς τὸν Ἀν.λεῦν) Καλὲ νὰ σοῦ πῶ. Σοῦ μπῆκε νὰ μὲ ἀφανίσῃς εἰς τ' ἀλήθεια μὲ ἐκεῖνο τὸ χαρτί;

ΑΝΑ. (ὥς ἄνω). Βελούδιον περιστήθιον χρώματος ευσσίνου.

ΓΑΣ. Δὲν εἶναι ἴδικό μου.

ΑΝΑ. (ὥς ἄνω) Ἐριούχινον μελανὸν πανταλόνιον.

ΓΑΣ. Δὲν εἶναι ἴδικό μου.

ΑΝΑ. (ὥς ἄνω). Κολόβιον ἐριούχινον γαλάζιον μὲ παράσημον.

ΓΑΣ. Μὰ τὸν Θεὸν δὲν εἶναι ἴδικό μου.

ΑΝΑ. Χειρόκτια λευκά.

ΓΑΣ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν). Βεβαιωθῆτε, ἀξιωματώτατε Κύριε Ἀξιωματικὲ, πῶς ὅ,τι φορῶ δὲν εἶναι ἴδικό μου.

ΑΝΑ. Χρυσοκέντητον χαρτοφυλάκιον μὲ ὑπόβρυγμα βελούδιον ἐρυθροῦν καὶ περιέχον τριςχιλίας στεφάνια εἰς τραπεζογραμμάτια.

ΓΑΣ. (ἐκπληκτος). Θεέ μου ἐχάθηκα !

ΑΝΑ. (θέσας τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ Γασπάρου, ὅστις μένει ἀκίνητος ὑπὸ τῆς ταραχῆς του, ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιον). Ἄθλιε ἰδοὺ τὸ σῶμα τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματός σου. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Πολλοὶ μάρτυρες, Κύριε, θὰ ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Κύριόν μου Λόρδον Ἀρθούρον Δὲ-Γοδάρ.

ΓΑΣ. (ἐν ἀμηχανίᾳ). Σᾶς βεβαιώνω δὲν εἶναι ἴδικό μου ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον.

ΑΝΑ. Τόσω τὸ καλῆτερον βεβαίως τοῦτο (δεικνύων τὸ χαρτοφυλάκιον) καθὼς καὶ αὐτὰ... (δεικνύων τὰ φορέματα) θὰ τὰ ἐκλεψῃς. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Λάθετε, Κύριε, τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο καὶ τὴν σημεῖωσιν τῶν χαρκτηριστικῶν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ

νόμου ὁδηγήσαστε αὐτὸν ὅπου πρέπει.

ΛΞΙΩΜ. (πρὸς τὸν Γάσπαρον). Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἀκολουθήσατέ με.

ΓΑΣ. (ἀμνηχανῶν) Ἐγώ; Ποῦ; μὰ τὴν εἰματα;

ΛΞΙΩΜ. Ακολουθήσατέ με, ἢ σὰ; ἀπάγω διὰ τῆς εἰας.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ οὐλα ἐτοῦτα γίγναι ἱππότης.

ΛΞΙΩΜ. (πρὸς τοὺς στρατιῶταις). Εἰς τὴν φυλακὴν.

ΓΑΣ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὀπισθοχωρῶν) Θεὲ μεγαλοδύναμι! εἰς τὴν φυλακὴ!...

(Νεύσαντος τοῦ ἀξωματικοῦ οἱ στρατιῶται βιαίως ἀπάγουσι τὸν Γάσπαρον).

ΑΝΔ. Ἡ φυλακὴ, ἱππότα, θὰ σὰ; βάλῃ γινῶσιν.

ΓΑΣ. (γεγονυῖα ἐπὶ φωνῇ). Εὐσπλαχνία! Βοήθεια! Σώσατέ με διὰ τὸν Θεόν. (ἀπέρχορται ὅλοι).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΙΖΑ μόνη.

ΛΟΥ. Ὅποιτι φωνεῖ! (ἀκροάζεται) Δὲν ἀκούω πλέον τίποτε... ἦτο ἡ ρωνὴ τοῦ Γασπάρου. (παρὰ τινα θύραν θορυπά) Γάσπαρε! Γάσπαρε!... Βέβαια δὲν εἶναι εἰς τὸ ὀσπῆτι. (θεωροῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρον) ὦ! ὁ δυστυχὴς ἐν μέσῳ στρατιωτῶν... θελω νὰ μάθω τί ἔκαμε. (ἀπέρχεται σπεύδουσα).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

(Μετὰ βραχεῖαν παῦσιν ἐξέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ τεταραγμένος καὶ προσεκτικῶς περιβλεπὼν τὴν αἴθουσαν).

ΡΩΜ. Κιτάρη! ποῦ εἰς τὸν διάβολον τὸ ἔκρυψαν! Οὔτε ἐδῶ εἶναι. Πῶς... ποῦ; τὸ ἐπῆρε; (σχεπτόμενος) Ναι τὸ εἶδεν ὑπὸ τὸ προτερέχον τῆς

νλῆης μου. (περιβλέπων πάλιν καὶ ἀνατρέπων καρτέ-
κλιας καὶ τραπέζια) Ὁ διάβολος λοιπὸν τὸ ἔλαβε μα-
ζή του; Ἀλλὰ ποῦ ποῦ θὰ εἶναι; ποῦ νὰ τὸ ἔ-
θεσαν, (κραυγάζων ἐν ἀπελπισίᾳ) Λουίζα! Λουίζα!
Γάσπαρε! καὶ δὲν μὲ ἀκούει κανεὶς. (σημαίνει ἰσχυ-
ρῶς κωδωνίδιον τι ὅπερ ἐκσφενδονίζει μακρὰν) Λουίζα,
δαίμονες! κόλασις! . . . Τί διάβολο, δὲν εἶναι κα-
νεὶς εἰς αὐτὸ τὸ 'σπῆτι; (φωνάζων παρά τινα θύραν)
Γάσπαρε! Λουίζα! (βλέπων ἐρχομένην τὴν Λουίζαν,
δργίως) Τέλος μὲ ἤκούσατε . . .

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ὁ ἄνω.

ΛΟΥΙΖΑ (ἐντρομος) Ὅριστε Κύριε;

ΡΩΜ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος) Ποῦ
ἔβηλες τὸ κολόβιδόν μου;

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄνω) Μὲ τρομάζετε Κύριέ μου.

ΡΩΜ. (δργίως) Ἐμπρὸς; τελείωσον ἀνόητη, ποῦ
εἶναι τὸ φόρεμά μου;

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄνω) Τὸ ἔδωσα εἰς τὸν Γάσπαρον
νὰ τὸ καθαρίσῃ.

ΡΩΜ. Ποῦς σοῦ τὸ εἶπε;

ΛΟΥΙΖΑ Κάθε πρωὶ συνειθίζω νὰ τὸ παίρνω Κύ-
ριέ μου.

ΡΩΜ. (ἀνυπομονῶς) Πήγαινε εὐθὺς καὶ φέρε το ἔ-
δω ἀμέσως.

ΛΟΥΙΖΑ (τεταραγμένη) Ὁ Γάσπαρος Κύριε
ἀνεχώρησε.

ΡΩΜ. Τὸ φόρεμά μου σοῦ ζητῶ καὶ ἔχει τὸν Γάσπαρον.

ΛΟΥΙΖΑ Ἀλλὰ τὸ ἐπῆρε μαζή του Κύριε.

ΡΩΜ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς χεῖρας) Καὶ σὺ ἄ-
θλία τὸ ἤξευρες καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε . . . (σύρων
αὐτὴν βιαίως) Ἀνάθεμα! . . . λοιπὸν ἔλοι συνωμώ-
στει ἐναντίον μου . . .

ΛΟΥΙΖΑ Α !

ΡΩΜ. Θέλετε νὰ μὲ ἀφανίστητε, ἀλλὰ θὰ σᾶς κάμω πικρῶς νὰ μετανοήσῃτε (τὴν ρίπτει κατὰ γῆς.)

ΛΟΥΙΖΑ (κραυγάζουσα) Ἄνι, ἄνι. . . .

ΣΚΗΝΗ II'

ΕΛΕΝΗ καὶ οἱ ἄνω·

ΕΛΕΝΗ Τὶ συνέβη ; (τρυφερῶς) Εἶσαι τετραγαγμένος Ῥωμαῖε.

ΡΩΜ. (ἀμνηχανῶν). Εἰρώτησον τὴν θαλαμηπόλον σου.

ΕΛΕΝΗ. Τὶ συνέβη Λουίζα;

ΛΟΥΙΖΑ (τετραγαγμένη) Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὑπάρχει μεγάλη περιπλοκή.

ΡΩΜ. (ἀνυπομόδως) Ἐξακόλουθήσον . . .

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Πραῦνθητι Ῥωμαῖε, σὺ ὑποφέρεις. (πρὸς τὴν Λουίζαν) Ἐξακούθει

ΛΟΥΙΖΑ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Εἶδον τὸν Γάσπαρον ὅπῃ τὸν ἔσυρον οἱ στρατιῶται.

ΡΩΜ. (ἐκπληκτος) Ἄ. τί ἄλλο ἠξέυρεις ;

ΛΟΥΙΖΑ. Ὅτι ἐφόρει τὰ ἐνδύματά σας, Κύριέ μου.

ΡΩΜ. Ποῖα ;

ΛΟΥΙΖΑ Ἐκεῖνα τὰ ὅποια τοῦ ἔδωκα νὰ καθαρίσῃ.

ΡΩΜ. Καὶ τὰ ὅποια εἶχον παρὰ τὸ προσκέφαλόν μου;

ΛΟΥΙΖΑ. Ναί.

ΡΩΜ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ) Ἀθλίχ ! τί ἔκαμες ;

ΕΛΕΝΗ. Δέν ἤκουσες περὶ τίνος ἐπρόκειτο ;

ΛΟΥΙΖΑ. Ἦκουσα νὰ λέγουν δι' ἐν χαρτοφυλάκιον τὸ ὅποῖον ἔκλεψαν

ΡΩΜ. (πνίγων κραυγὴν ἄλγους) Χαρτοφυλάκιον !

ΛΟΥΙΖΑ. Ναί.

ΡΩΜ. Θεέ μου! ἠφανίσθην.

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον μετὰ τρυφερότητος) Ῥωμαῖε, θεώρησόν με, εἶμαι ἐγὼ, ἡ φίλη σου, ἡ

Ἐλένη σου. (καθ' ἑαυτήν λυπηρῶς) Θεέ μου! εἶναι ἐκτὸς ἐντοῦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Λουίζαι) Πήγαινε νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ δωμάτιά μου.

ΛΟΥΙΖΑ. (καθ' ἑαυτήν) Κἄτι σοβαρὸν ὑπάρχει ἐδῶ, (ἀπερχομένη) ὅμως δι' ὅλα θὰ πληροφορηθῶ. (ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (συγκεκινημένη π.λησιάζει τὸν Ῥωμαῖον) Γνωρίζεις, τίποτε, Ῥωμαῖε, ἀπ' ὅσα μᾶς διηγήθη ἡ Λουίζα; Θεώρητόν με, εἶμαι ἐγὼ ἡ Ἐλένη σου ἡ σύζυγος σου (γονυπετῆς καὶ δακρυθροῦσα) Ῥωμαῖε Ῥωμαῖε, ἀποκρίθητι λοιπόν, ἀποκρίθητι πρὸς χάριν, σὲ παρκαλῶ γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν σου. . . .

ΡΩΜ. (ἐγείρων αὐτὴν καὶ με φωνὴν πεπνυγμένην) Ἐλένη μου, ἡφανίσθη ἐχάθην ἀνεπανορθώτως.

ΕΛΕΝΗ Ἄρρων τί ἐπραξας;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Τώρα αἰσθάνομαι τὸ θεοῦ φρεσίν τοῦ ἐγκλήματός μου, Ἐλένη μου, γλυκεῖα σύζυγός μου, δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ σωτηρία.

ΕΛΕΝΗ. Σοὶ τὸ προεῖπον ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ κατάρατον τοῦτο ἐλάττωμα ἤθελε σὲ φέρει εἰς τὸν ὀλεθρον.

ΡΩΜ. (παράφορος) Ναὶ ἐχάθην!

ΕΛΕΝΗ. (παρατηροῦσα αὐτὸν προσεκτικῶς) Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὑπάρχει τι, ὅπερ λέγει εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅτι. . . .

ΡΩΜ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ) Ναὶ. . . . ἐξετέλεσα μυσαρὸν ἀποτρόπαιον ἐγκλημα.

ΕΛΕΝΗ. (κλαίει) Σὺ Ῥωμαῖε; σὺ ὁ εὐγενὴς ἱππότης;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Ἐλένη μου, ἐάρετε σύζυγός μου, ναί, ἀπώλεσα τὴν τιμὴν.

ΕΛΕΝΗ. Θεέ μου! Θεέ μου! (φρικισῶσα καλύπτει τὸ πρόσωπον).

ΡΩΜ. Ναὶ τὴν τιμὴν. . . πᾶς ἔντιμος πολίτης θὰ δικαιεῖται νὰ με δακτυλοδεικνήσῃ.

ΕΛΕΝΗ. Εὐσπλαγχνίαν, Θεέ μου, εὐσπλαγχνίαν.

ῬΩΜ. Ναὶ θὰ δικαιεῖται νὰ λέγῃ. . . . σὺτος. . .

εἰς ἰππότης . . .

ΕΛΕΝΗ. Ἄ ! ἀποθνήσκω . . .

ΡΩΜ. Ὁ κληρονόμος τοσαύτης εὐγενείας . . .

ΕΛΕΝΗ (ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν καὶ λύζουσα) Σιω-
πα, Ῥωμαῖε ! Σιωπα !

ῬΩΜ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ) Ναὶ ὁ ἰππότης, ὁ εὐπατρίδης
Δέ- Ῥιννὺ . . . ἔκλεψε ! (πλήττων τὸ μέτωπον αὐτοῦ)
Κατάρα . . . Ναὶ ἔκλεψε (μένει ἀκίνητος).

ΕΛΕΝΗ (φράττουσα διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὸ στόμα-
του) Σιωπὴ . . . σιωπὴ Ῥωμαῖς διὰ τὸν Θεόν. (βλέ-
πουσα ἢ Ἐλένη αὐτὸν παραφρονοῦντα ἐκπέμπει πικρα-
τεταμένην φωνὴν καὶ λειποθυμεῖ πρὸ τῶν ποδῶν του)

✱ ✱ ✱ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ ✱ ✱ ✱

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δωμάτιον μεγαλοπρεπῶς συνεσκευασμένον, με θύρας παραπλεύρους καὶ ἐτέραν μεγάλην ἐν τῷ μέσῳ. Ὁ Ἀρθοῦρος κάθηται ἐν πλουσίᾳ καθέδρᾳ. Ὁ Ἀνλεῦ, ὀρθίος ὀλίγον μακρὰν τοῦ ῥηθέντος, ἀκίνητος καὶ ὑποκλινής.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΑΝΛΕΪΣ.

ΑΡΘ. Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ὁ ἱππότης Ῥωμαῖος Δὲ Ριννὺ;

ΑΝΑ. Τὸν συνώδευσα Μιλόρδε, μέχρι τῶν θυρῶν τῆς φυλακῆς.

ΑΡΘ. Τόπος ἀρμόζων εἰς τοὺς ὁμοίους του.

ΑΝΑ. Αὖριον, Ἐξοχώτατε, θὰ φέρωσιν αὐτὸν ἐνταῦθα ἵνα παρ' Ὑμῶν πληροφορηθῇ ἡ δικαιοσύνη, ἐὰν ᾖ αὐτὸς ὁ ὑπεξαίρεστος τὸ χαρτοφυλάκιόν Σας, αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ εὔρον ἐν τῷ θυλακίῳ του.

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Εὐχαρίστως θὰ ἴδω τὸν βαλάντιοτόμον τοῦτον ἱππότην (φαιδρῶς ἐγειρόμενος καὶ βραδέως περιπατῶν) Ἠγόρασας τὴν ἀνθη διὰ τὴν Κυρίαν Ἡδορμάν: τὴν θήκην ἐργασίας διὰ τὴν Κυρίαν Δερβίλ;

ΑΝΑ. Ναί, Μιλόρδε. ἔφερον δὲ ταῦτα πρὸς τὰς Κυρίας, ἐκείνας, αἵτινες εὐχαριστοῦσι τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Τὸ χουσίον μου καὶ ὄχι ἐμὲ εὐχαριστοῦσιν. ὦ! πόσον δύσκολον εἶναι νὰ ἀγάπησῃ ἡ γυνὴ διὰ τῆς καρδίας. (πρὸς τὸν Ἀν.λεὺρ) Ἦρσεν εἰς τὴν Βαρωνίδα Δὲ Βεζερὺ ἡ διὰ τὴν τοαλέτταν τῆς ἀγορᾶ συσκευή;

ΑΝΑ. Μεγάλως κῦχαριστήθη, Ὑψηλότετε, ἐκ τῆς πολυτελείας καὶ κομψότητος αὐτῆς, ἀπειράκις δὲ μοὶ ἐξέφρασε τὰς πρὸς Ὑμᾶς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας τῆς Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ γυνὴ εὐχαριστεῖ ἐκ καρδίας; ἡ γυνὴ ἥτις ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἐχῇ τοιαύτην καὶ μάλιστα ὅποια ἡ Βαρωνίς. . . ὦ! ἐὰν ἡ γυνὴ δὲν ἔχῃ καρδίαν, πόσω μᾶλλον στερεῖται ταύτης ἡ γυνὴ τῶν Παρισίων, τὸ πρότυπον καλλονῆς καὶ ἀβρότητας, καὶ ἥτις ὥς γόησσα θασιλεύει καὶ ἄρχει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνδρός. (πρὸς τὸν Ἀν.λεὺρ) Πόσον ἐξώδευσας δι' αὐτὰ;

ΑΝΑ. Ἐκατὸν πεντήκοντα φράγκκ διὰ τὰ μιμητὰ ἄνθη, τριακόσια διὰ τὸ κιβώτιον Ὑψηλότετε, καὶ χίλια διὰ τὴν συσκευὴν τῆς τοαλέττας, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (κατασφρονητικῶς) Οὐ ἦταν λοιπὸν χειρίστης ποιότητος.

ΑΝΑ. Ὅχι, Μιλόρδε· μάλιστα μοὶ εἶπον ὅτι ἐσχατῶς τὰ ἔφερον ἐκ Λονδίνου, καὶ εἶναι ἐκ τῶν μᾶλλον περιζήτητων εἰς τὰς εὐρεῖας ἀγορὰς τῶν Παρισίων.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Ἐκ Λονδίνου;

ΑΝΑ. (Ταπεινῶς) Ναί, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Σὲ ἐχλεύασαν ἀνόητε. (σαρκαστικῶς) Οἱ Γάλλοι οὗτοι θέλουν νὰ ἀποδώσωσιν εἰς ἡμᾶς τὰς κουφότητάς των. (ὕπερηφάνως) Ἦρέπει ὁμῶς νὰ ἀποκριθῇ τις πρὸς αὐτοὺς ὅτι τὸ Λονδίνον δὲν εἶναι τὸ παρασκευαστήριον τῶν κενότητων καὶ ἰδιοτροπιῶν, ὥς εἶναι οἱ Παρίσιοι πολὺ ἐλαφρότεροι τῶν κυμάτων τοῦ Σηκουάνα των. Ἀλλὰ μάλιστα ὅτι τὸ Λονδίνον εἶναι τὸ ἀπέραντον γη-

μεῖον χερσίου δι' αὐτὴν ἡ Ἀλβιὼν, ἡ βασίλισσα τῶν θηλασ-
 ῶν ἀγοράζει τὰς παρημελημένας ὕλας τῶν λαῶν, καὶ τὸ
 μέγα τεχνικὸν πνεῦμα τῶν Ἀγγλῶν ἀποκαθιστᾷ αὐτὰς
 εἶδη πρωτίστης χρησιμότητος (αὐστηρῶς). Δι' ἐσχάτην
 φοράν σοὶ ἐπιτρέπω τὰ δηκτικὰ ταῦτα σκώμματα τοῦ
 πονηροῦ γαλλικοῦ πνεύματος. (ρίπτων βαλάντιον ὅπερ
 λαμβάνει ὁ Ἀν.λεῦς). Ἐντὸς αὐτοῦ θὰ εὔρης τὰ πρὸς ἀγο-
 ρὰν τοῦ πολυτελεστεροῦ ὥρολογίου μετὰ τῆς ἀλύσεως
 του καὶ ὅμοιον τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ὑπάρχη ἐν Παρισίοις.
 Τοῦτο θέλεις; φέρει πρὸς τὴν Κυρίαν Μαρκεσίαν Δὲ Φαρ-
 νέλ. (καθ' ἑαυτὸν) Τὴν ὥραίαν ἐκείνην Γαλλίδα ἐπὶ
 τῶν χειλέων τῆς ὁποίας πνέει ἀγγέλων μεϊδιάμα ἐνῶ
 ἐκ τῆς καρδίας της στάζει καταχθόνιος χολή. (Ἐντό-
 ρως) Ἀν.λεῦ ἐν ὥρολόγιον.

ΑΝΑ. (ταπεινῶς). Ἐνόησα Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (εἰρωνικῶς) Ὅχι ὅμως γαλλικὸν ὥρολόγιον,
 ἐπειδὴ ἤθελε σημαίνει τὸν χρόνον ὡς διέρχονται αὐ-
 τὸν ἀνωφελῶς αἱ ἐλαφρόνες Γάλλοι. (ὑπερηφάνως)
 Νὰ ᾔναι λοιπὸν ἀγγλικὸν ὥρολόγιον, διότι ἐὰν εἰς
 τὸν κόσμον εὕρισκον πρᾶγμα ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον,
 δὲν εἶναι παρὰ ἔργον τοῦ ἀπείρου πνεύματος τῶν
 Ἀγγλῶν. (μετ' ὀλίγον ἀνυπομόνως) Ἀπήντησας τὴν
 Κυρίαν τὴν ὁποίαν εἶδομεν εἰς τὸν χορόν;

ΑΝΑ. Ἀπὸ τὴν νύκτα καθ' ἣν μοι ἐδείξατε αὐτήν,
 Μιλόρδε, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Κόμητος Δε-
 Ραδὲν, εἰς μίαν ἀνεζήτησα αὐτὴν καθ' ὅλους τοὺς Πα-
 ρισίους. Ἀπειράκις διέδραμον ὅλα τὰ βουλευθάρτα καὶ
 αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀποκεντροτέρας ὁδοὺς τῆς μεγάλης
 ταύτης πόλεως, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Δὲν μὲ ὑπηρετεῖς πλέον ὡς ἰ-
 παιτεῖ τὸ χρέος σου.

ΑΝΑ. (ταπεινῶς) Μ.λόρδε...

ΑΡΘ. Χθὲς ἐπανεῖδον αὐτὴν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν
 Βερσαλιῶν. Ἐκάθητο ἐντὸς κομποῦ ὀχήματος συνο-
 δευομένη καὶ ὑπὸ τινος ἄλλης Κυρίας. Εὐθὺς ἐπληξά

διὰ τῶν πτερινιστήρων τὸν λμλέκ μου διὰ νὰ τὴν
φθάσω. Μετ' οὐ πολὺ τὴν ἔφθασα, τὴν εἶδον· ἀλλ' ἐὼ
ἐκάλπαζον παραπλεύρως τοῦ ὀχήματος αὐτῆς, (ὀργί-
λως) ὁ διάβολος, ὅστις πάντοτε ἀντιπολιτεύεται τὰς
ἐρωτικὰς περιπετείας μου, κατῴρθωσε νὰ συντριβῇ ὁ
ἀναβολεύς! Κατάρρα παρ' ὀλίγον νὰ χάσω τὴν ἰσορροπίαν
καὶ νὰ πέσω. Ὁ ἵπποκόμος μου Τὼμ ἀφιππεύσας ἐπεσκεύ-
ασε τὸν κατηραμένον ἐκείνον ἀναβολέα, πλήν ἦτο πολὺ
ἀργὰ διότι τὸ ὄχημα ἐξετράπη τῆς ὁδοῦ καὶ μα-
ταίως τὸ ἀνεζήτησα. Ἀνάθεμα! Τὸ ἔχασα... Ὁ εὐή-
θης ἵπποκόμος μου μετὰ εἰκοσαετῇ ὑπηρεσίαν ἀντε-
μείφθη δικαίως διὰ τὴν ἑλλειψίν του ταύτην, διέταξα
αὐτὸν νὰ λάβῃ τὰ πράγματά του καὶ ἀπέλθῃ ὅθεν
ἤλθε.... Καὶ σὺ, Ἄνλεϋ, ἀποκατέστης ἀνίκανος τῆς
ὑπηρεσίας μου.

ΑΝΑ. (ἱαπινῶς) Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Σιωπή! .. ὀλόκληρος ἐβδομάς παρῆλθε καὶ
δὲν ἤξεύρεις νὰ μοὶ εἴπῃς τι περὶ τῆς ἀγνώστου μου. Λοι-
πὸν ὕπαγε ἀναζήτησον αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἀκό-
μη τοῦ κόσμου, εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν ἄδην. Ἐνθυ-
μήσου ὅμως καλῶς διὰ μόνον δύο ἡμερῶν προθεσμίαν
σοὶ παρέχω. Ἐὰν τὴν ἀνεύρης πέντε στερλίνας θὰ
λάβῃς δῶρον, ἄλλως ἐντὸς τῆς αὔριον νὰ ἐ-
τοιμασθῇς καὶ σὺ νὰ ἴδῃς τὰ ὅσα τῆς γεννήσεώς σου
(διὰ ρεύματος ἀποπέμπει τὸν Ἄνλεϋς, ὅστις ὑπο-
κλίνας ἀπέρχεται). Ἐκ τοσούτων γυναικῶν τὰς ὁποίας
ἐγνώρισα καὶ ἐξ' ὧν οὐδεμίαν ἠγάπησα αὕτη συνεκί-
νησε τὴν καρδίαν μου. ὦ! ναὶ τὴν εἶδον ἐπ' ὀλίγον εἰς
τὸν ὀλέθριον ἐκείνον χορὸν καὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ μά-
θω τίποτε περὶ αὐτῆς. Ἦτο ὥραία ὦ! ἄγγελος καὶ ἐν τῇ
ψυχῇ μου διήγειρε τὰς ἐκστάσεις τοῦ ἄδου.... Ἀλλὰ
ποῖα νὰ ᾔῃαι τάχα... Τὰ πλοῦτή μου πάντα θὰ προ-
σέφερον ἀνθ' ἐνός ἐρωτικοῦ βλέμματός της... Διὰ τί νὰ
εὑρεθῇ ἡ γυνὴ ἥτις ἐπέπρωτο νὰ ἀνατρέψῃ τὴν εἰ-
ρήνην τῆς ψυχῆς μου; νὰ διαταράξῃ ἐμὲ, ἐμὲ διὰ τὸν

ὅποιον ἀπλῶν ἄθρομα ἦτο τὸ ὑπὲρ τοῦ κόσμου το-
σοῦτω λατρευόμενον ὥραϊον φύλον ; . . . Ἰδὲν θὰ δι-
νηθῶ νὰ καταβάλω τὸ πάθος τοῦτο ; Τὰ πλούτη μου
δὲν θὰ ἰσχύσωσιν ὅπως χορηγέσωσι τὴν μυστηριώδη
τύχην Σιλφίδα ; Θὰ ὑπενδῶσῃ καὶ ἂν ἦναι ἄλλη
Πηνελόπη ἢ Λουκρητία, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι τὰ θέλγητρά της,
αἱ καλλοναὶ αὐτῆς εἶναι ἄνθη ἐφήμερα μραινόμενα
ὑπὸ τῆς αὔρας τῶν στεναγμῶν καὶ τῆς βροχῆς τῶν
δακρύων.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΝΔΕΥΣ καὶ ὁ ἄνω

ΑΝΔ. Μιλόρδε, ὁ Κόμης Ἀλφρέδος Δερνιέ.

ΑΡΘ. Ἐμπρός.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΛΦΡΕΙΟΣ καὶ ΑΡΘΟΥΡΟΣ.

ΑΛΦ. Καλ' ἡμέρα Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (μετ' οἰκισίτητος) Μὲ ἐλησμονήσατε Κύριε
Κόμη.

ΑΛΦ. Μιλόρδε . . .

ΑΡΘ. Ἰτως αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαί σας δὲν ἀφῆ-
καν νὰ διέλθητε μίαν ὥραν μετὰ τῶν φίλων σας.

ΑΛΦ. Ὅχι, Μιλόρδε, ἐπειδὴ καλῶς γνωρίζετε ὅτι
δι' ἐμὲ ἐμαράνθησαν πλέον τὰ ἄνθη τῆς νεότητος.
(μειδιῶν) Δι' ἐμὲ ποτὲ πλέον δὲν θὰ βλαστήσωσι τὰ
ῥόδα τοῦ ἔαρος καὶ ἤδη πέριξ ἐμοῦ βλέπω βροχὴν
πεσόντων φθινοπωρινῶν φύλλων.

ΑΡΘ. Τί λέγετε, Κύριε Κόμη ; ὑμεῖς τοσοῦτον νέος
τοσοῦτον εὐγενῆς, ἱππόκης τόσον ἐντελής . . .

ΑΛΦ. Μὲ ἐμβάλλετε εἰς ἀμηχανίαν, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Πρὸς δὲν ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιξῇ πᾶσα καλλονὴ
καὶ χάρις τοῦ ὥραϊου φύλου ; Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει πα-

λαϊὰ τις παροιμία λέγουσα· «Εἰς τὰ ἄθνη τὰ γεμάτα
»ἀπὸ δροσὶν, συχνὰ εὕρσκει θάνατον ἢ χρυσαλλίς.»

ΑΛΦ. Συγχάριω ὑμᾶς, Μιλόρδε, ὅτι ἐξωκειώθητε
μέ τὰς ἐγγικτικὰς φιλοφρονήσεις μας.

ΑΡΘ. Τὴν ἀλήθειαν καθαρὰν λέγω, Κύριε Κόμη.
Καὶ ὡς φίλος δμιλῶν πρὸς Ὑμᾶς, συμφωνῶ ὅτι ἐμπα-
ράνθησαν τὰ ἄθνη τῆς νεότητός σας, πλὴν μόνον κατ'
ἐπιφάνειαν. (χαριεντιζόμενος) Ἀφ' ὅτου ἔλαβον τὴν
εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς γνωρίσω, Κύριε Κόμη, πάν-
τοτε ἐφρόνουν καὶ φρονῶ ὅτι ἐν τῷ σκότει σπεῖρετε
τὰς συμπαθείας Σας . . ,

ΑΛΦ. Τοῦναντίον μάλιστα θὰ ἔπραττον, Μιλόρδε,
ἐὰν εἶχον

ΑΡΘ. Ἐπιτρέψατέ μοι, Κύριε Κόμη, νὰ σᾶς εἶπω
ὅτι τὰ πολυπράγμονα καὶ σκανδαλώδη χρονικά τῶν
Παρισίων λέγουσι δι' ὑμᾶς ὅτι εἴσθε ἐκ τῶν αἰσθη-
ματιῶν ἐκείνων, τῶν φιλερῆμων καὶ καθ' ὅλα εὐγενῶν
φιλερώτων οἵτινες ἐκσφενδονίζουσι τὸ δρέπανον αὐ-
τῶν ἐν τῷ σκότει καὶ τῷ μυστηρίῳ καὶ δρέπουσιν ἄνθη ποι-
κιλόχροα καὶ εὐώδη ὡς τὰ νυκτερινὰ ἐκεῖνα τὰ ἡδύτατα,
πολλὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀγαλλίσις τῆς παιδρᾶς Ωρας.

ΑΛΦ. Ἐγὼ, Μιλόρδε ; (μειδιῶν).

ΑΡΘ. Βεβαίως ὑμεῖς, Κύριε Κόμη, ὑμεῖς περὶ τοῦ
ὁποῦ τοσοῦτον εὐνοϊκῶς ἐκφράζονται ἐν Παρίσις.

ΑΛΦ. Μιλόρδε, μὲ φέρετε εἰς ἀπορίαν λόγων· ἐγὼ δὲν
ἔχω τοιαῦτα προτερήματα ὅπως διεγείρω τὸν θαυμασμόν.

ΑΡΘ. Εἴσθε πλούσιος, φιλόανθρωπος, ἄριστος πο-
λίτης, αἱ δὲ χάριτες τῆς ψυχῆς σας ἐξιστοῦνται πρὸς ἐ-
κείνας τοῦ εὐγενοῦς προσωπικοῦ σας. Εὐαρεστεῖ ὑμᾶς
ἡ μοναξία, ἡ δὲ γλυκεῖα μελαγχολία σας ὁμοιάζει τὰ ἁ-
πλᾶ κοσμήματά σας.

ΑΛΦ. Μεγάλως εὐχαριστοῦμαι ἀποκτήτας ὑμᾶς φί-
λον Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἔ-
παινοι τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι εἶναι ὑπὲρ τὴν ἀξίαν μου.

ΑΡΘ. Πιστεύσατέ μοι, Κύριε Κόμη, ὅτι οὐδόλως

ὑποκρίνομαι πρὸς ὑμᾶς, μάλιστα συμφωνῶ πληρέστα-
τα ὅτι τὸ ἀσθενὲς τοῦ ὥραίου φύλου δὲν δύναται ἢ νὰ
ὑπενδῶσῃ εἰς τὰς χάριτάς σας, καὶ ἤθελον στοιχηματίτῃ
χιλίαις λίραις στερλίναις ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ σας ὑπάρχει
ἐντετυπωμένη εἰκὼν τὴν ὁποῖαν λατρεύετε, καὶ ἥτις δὲν
εἶναι κατωτέρα ὑμῶν κατὰ τὸ εὐγενὲς τῶν αἰσθημά-
των. Ἀλλὰ τίνας πρωτοτύπου ἀρετῆς καὶ κάλλους εἶναι
ἡ εἰκὼν; Τίνας χάριτος τὸ ὄνομα; Μὲν εἶπον. . .

ΑΛΦ. Τὶ Μιλόρδε;

ΑΡΘ. Ὅτι περιπαθῶς ἀγαπᾶτε.

ΑΛΦ. Σᾶς ἠπάτησαν.

ΑΡΘ. Δὲν ἠδυνήθην ὁμῶς μέχοι τοῦδε, ὀγαπητὲ Κύ-
ριε Κόμη, νὰ εἰσδύτῃ εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο καὶ νὰ
γνωρίσω τὴν γόησσαν Σειρῆνα ἥτις ἐγόητευσεν τὴν καρ-
δίαν σας.

ΑΛΦ. Πιστεύσατέ μοι, Μιλόρδε, ἡ καρδιά μου ἀπὸ
πολλοῦ ἤδη ἐκλείσθη πρὸς τὰ δελεάσματα τοῦ ὥραί-
ου φύλου, (μελαγχολικῶς) καὶ κατέστη, οὕτως εἰπεῖν,
ψυχρὰ καὶ ἀναίσθητος ὡς σκόπελος. . .

ΑΡΘ. (ἐλαφρῶς) Ἐφ' οὗ συχνάκις συντρίβονται τὰ
ἀπρονόητα πλοιάρια, ἀλήθεια προσιφίλης Κόμη; Θέ-
λετε νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκλείσθη πλέον ἡ καρδιά σας;

ΑΛΦ. Βεβαιωθῆτε, Μιλόρδε, ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν
ἤδη ὁμοιάζει μὲ ἄγονον ἔρημον ἐφ' ἧς δὲν φύεται πλέ-
ον οὐδὲν ἄνθος.

ΑΡΘ. Σᾶς πιστεύω, Κύριε Κόμη, διότι πιθανὸν χα-
ρίσασά τις Σιλφίς ἀφοῦ ἔδρεψε τὰ ἄνθη, παρέλαβε τὸ
κλειδίον τῆς ἐρήμου ταύτης καὶ ὥς νέα Αἰκατερίνη
ἔρριψεν αὐτὸ ὅχι εἰς τὸν Τάμεσιν, ἀλλ' εἰς τὸν Ση-
κουάναν.

ΑΛΦ. Πιθανὸν Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ἀλλὰ Κύριε Κόμη, ἤθελον νὰ ζητήσω παρ'
ὑμῶν πληροφορίας περὶ εὐγενοῦς τινος καὶ ὥραίας Κυ-
ρίας, τὴν ὁποῖαν εἶδον εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ
Κόμητος Δὲ-Ραδὲν, εἰς τὸναυτὸν ἐκεῖνον χορὸν τὸν ὁποῖον

ἔδωκε τὴν παρελθοῦσαν ἐβδόμηδά καὶ ὅπου παρευρέ-
θητε καὶ ὑμεῖς Κύριε Κόμη . . .

ΑΛΦ. Καὶ ὅπου ὀλίγον διεμείνατε Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ναὶ ἐπειδὴ κατεπείγουσαι ὑποθέσεις κατὰ
δυστυχίαν μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἀποσυρθῶ. Ἡ Κυρία ἐκείνη
ἦτο μετρία τὸ ἀνάστημα, εἰκοσιπέντε μέχραις εἰκοσιο-
κτῶ ἐτῶν, μᾶλλον ἰσχνή, ὥχρ᾽, μέλανας εἶχε τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς καὶ τὴν κόμην. Πολὺ κομψῶς καὶ ἐπιχαρί-
τως ἔφερε λευκὴν ἐσθῆτα· τὴν κεφαλὴν δ' ἐκόσμει διὰ
βοδοχρόων ἀνθέων.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν περιελγῶς) Θεέ μου !

ΑΡΘ. Ὡ πόσον ὠραία ἦτο Κύριε Κόμη . . . Ὅποιον
ἀνέκφραστον γλυκύτητα ἔπνεον οἱ περικαλλεῖς ὀ-
φθαλμοὶ τῆς ὁποῖον ἀγγελικὸν μειδιάμα ἦνθει ἐπὶ
τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς.

ΑΛΦ (μελαγχολικῶς) Λοιπὸν ἦτο ὠραία Μιλόρδε ! . .

ΑΡΘ. Ἐντὸς τῶν ἀπεράντων ἐκείνων θαλάμων αὐ-
τὴ ἐπισκίαζε πᾶσαν καλλονήν. Τὸ βλέμμα τῆς ἐκεραυ-
νοβόλει, Κύριε Κόμη, τὸ μειδιάμά τῆς ἦτο αὐτόχρη-
μα γόητρον. Ὡ ! ἴαν ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐκφεύγουσιν ἄγ-
γελοι ὅπως ἐπισκερθῶσι τὴν γῆν, βεβαιωθῆτε Κύριε
Κόμη ὅτι ὁ ὠραιότερος τούτων εἶναι ἡ ἄγνωστός μου.

ΑΛΦ. (ὥς ἄνω) Τὴν ἠγαπήσατε. Μιλόρδε ;

ΑΡΘ. Ἐμμανῶς ! ὑπερμέτρως. Μετὰ τὸν μοιραῖον ἐ-
κείνον χορὸν εἰς μάτην ἀνεζήτηται αὐτὴν ἐν Παρισίαις.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἀναπνέω !

ΑΡΘ. Γνωρίζετε πρὸς χάριν νὰ μοὶ εἰπῆτε ποία
εἶναι ἡ τοσοῦτον ἀξιέραστος ἐκείνη Κυρία ;

ΑΛΦ. (τεθορυβημένως) Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐκ τῶν χα-
ρακτηριστικῶν . . .

ΑΛΦ. Τώρα σᾶς λέγω καὶ τὸ ὄνομά τῆς !

ΑΛΦ. (βιαίως) Καὶ εἶναι ;

ΑΡΘ. Τὸ ἤκουσα παρὰ τινος Κυρίως ἥτις πάντοτε
ἐκάθητο πλησίον τῆς.

ΑΛΦ. (ὥς ἄνω) Ὀνομάζεται λοιπὸν ;

ΑΡΘ. 'Ελένη.

ΑΛΦ. (καθ' *εαυτόν*) Θεέ μου !

ΑΡΘ. (παρρηθῶν αὐτὸν προσεκτικῶς). Τὴν γνωρίζετε, Κόμη; εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ποῖα εἶναι. Ὡς εἰάν ἦναι ἄγαμος, θὰ γείνη Μιλέδη Δε- Γοδάρ.

ΑΛΦ. Ἐάν δὲ ἦναι ἔγγαμος;

ΑΡΘ. Πάλιν ἤθελον τῇ προσφέρῃ τὴν χεῖρά μου.

ΑΛΦ. Καὶ ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως;

ΑΡΘ. (ἐντόνως) Ἡ ἐμὲ, ἡ αὐτὴν, ἡ ἀμφοτέρους [Θὰ καλύψῃ ὁ τάφος.

ΑΛΦ. (καθ' *εαυτόν*) Ὑψιστε Θεέ !

ΑΡΘ. Ἀλλ' εἰάν δὲν ἀπατῶμαι, τὴν γνωρίζετε, φίλτατε Κόμη; εἰπέτε μοι πρὸς χάριν λοιπὸν ποῖα εἶναι; . .

ΑΛΦ. Εἶναι ἀδύνατον . . . δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐνθυμηθῶ, ἔχω πολὺ ἀσθενὲς μνημονικὸν . . . Ἀς μεταβῶμεν εἰς ἄλλο, Μιλόρδε. Μὲ δυσαρέσκειάν μου ἤκουσα ὅτε χθὲς τὴν νύκτα ἐν τῇ λέσχη Δε-Φέδρο σὰς ἐκλεψαν ἐν χαρτοφυλάκιον

ΑΡΘ. (ἀτμηλῶς) Περιέχον τρισχιλίας στερλίνας εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

ΑΛΦ. Ἐγνωρίσατε τὸν κλέπτην;

ΑΡΘ. Ναί, καὶ μεγάλως ἐλυπήθην διότι αὐτὸς ἀνῆκε εἰς τὴν τάξιν μας· ὀλίγην δὲ οἰκειότητα εἶχον μετ' αὐτοῦ (μὲ *λύπην*). Εἶναι εἰς εὐπατρίδης, Κύριε Κόμη, φέρει δὲ καὶ παράσημον.

ΑΛΦ. 'Ο ἀνάξιος!

ΑΡΘ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) 'Υπάρχουσι καὶ παρ' ἡμῖν, Κύριε Κόμη, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀδιστακτικῶς ἠδύνατό τις νὰ παραβάλλῃ μετὰ τῶν τοῦ ὄχλου τοὺς ὁποίους κλεῖει ἡ θύρα τῆς φυλακῆς.

ΑΛΦ. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔγραψε καὶ διήσημός τις Ἰταλὸς ποιητὴς, ὅτι εἰς χρόνους βαρβάρους καὶ σκληροὺς οἱ κλέπται ἐκρεμῶντο ἐπὶ τῶν σταυρῶν, εἰς χρόνους ὅμως ὀλιγώτερον βαρβάρους καὶ σκληροὺς οἱ σταυροὶ κρεμῶνται ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν κλεπτῶν.

ΑΡΘ. Τοιοῦτος εἶναι ὁ βλαντιόμας ἱππότης μου.

ΑΛΦ. Καὶ ὀνομάζεται ;

ΑΡΘ. Ἐὰν εὐχρεστῆσθε διαβῆτε εἰς τὸ σπουδαστήριον, (δεικνύων) ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τινος τραπέζης θὰ εὕρητε σημείωσιν ἐν ᾗ διαλαμβάνονται τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Κυρίου ἐκείνου (Ὁ Ἀλφρέδος εἰσέρχεται εἰς τὸ ὑποδειχθέν σπουδαστήριον).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΑΝΔΕΥΣ

ΑΝΑ. Κυρία τις ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὴν ὑψηλότητά σας.

ΑΡΘ. (μετὰ ζέσεως) Ποία εἶναι ; Νέα, πτωχή, ἢ ἐκ τῶν εὐγενῶν ;

ΑΝΑ. Πέπλος καλύπτει τὸ πρόσωπόν της, Μιλόρδε, καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν ἡδυνήθην . . .

ΑΡΘ. Ἄς ἔλθῃ (ὁ Ἀνδρεὺς ὑποκλίνεται ἀπέρχεται). Ποία νὰ ᾔναι ; (βλέπων αὐτὴν ἐρχομένην) Τὶ ὥρατον ἐξωτερικόν ! . . Ἀναμφιβόλως εἶναι εὐγενής . . . Ὅποια μεγαλοπρέπεια ! (Ὁ Ἀλφρέδος προβαίνει ἐξερχόμενος τοῦ σπουδαστηρίου, ὁ δὲ Ἀρθούρος πλησιάζων αὐτὸν λέγει χαμηλογῶνως) Σᾶς παρακαλῶ, Κύρις Κόμη, νὰ μὲ περιμείνητε εἰς τὸ σπουδαστήριον καὶ μετ' ὀλίγον ἔρχομαι.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ΑΛΦΡΕΔΟΣ

ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ ἢ θύρα τοῦ ὁποίου μένει ὀλίγον ἀνοιχτή.

ΕΛΕΝΗ (ἐκθαμβος βλέπουσα τὸν Ἀρθούρον) Θεέ μου ! Αὐτός !

ΑΡΘ. (πλησιάζων αὐτὴν μὲ χάριν) Εἵμεθα μόνοι Κυρία, μὴ φοβῆσθε πνυτελῶς. Μετὰ τίνος ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ ;

ΕΛΕΝΗ Ἐπιτρέψατέ μοι, Μιλόρδε, νὰ μὴ ἀφαιρέσω τὸν πέπλον τοῦτον.

ΑΡΘ. (ἐντόνως). Κυρία, εὐρισκόμεθι εἰς Παρισίους καὶ ὄχι εἰς Προῦσαν· εἰς Παρισίους ὅπου ἡ γυνὴ ἀπολαύει ἐλευθερίας ὅποιας καὶ ὁ ἀνὴρ· εἰς Παρισίους ὅπου τὰ δικτυωτὰ καὶ οἱ πέπλοι τῆς Προῦσας ποτὲ δὲν ἐκάλυψαν ἀπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ ἀνδρὸς τὰ θέλγητρα τοῦ ὠρχίου φύλου. (ικετευτικῶς) Ὑψώσατε τὸν πέπλον ἐκείνον· πῶς δύναμαι νὰ ἐξωτερικεύσω τοὺς διαλογισμούς μου πρὸς Κυρίαν ὅλως ἄγνωστον;

ΕΛΕΝΗ Σᾶ; ἰκετεύω, Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι. . .

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Ὅποιοι γλυκεῖς λόγοι! (μετὰ τινος εὐτραπείας). Κυρία, πρῶτος ὅρος τὸν ὅποιον σᾶς προτείνω εἶναι τὸ νὰ ἀνεγείρετε τὸν πέπλον ἐκείνον.

ΕΛΕΝΗ Τὸ θέλετε, τὸ ἀπαιτεῖτε Μιλόρδε;

ΑΡΘ. (ταπεινῶς). Σᾶ; καθικετεύω Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (ἀνεγείρουσα τὸν πέπλον, καθ' ἑαυτήν) Θεέ μου ἐπάκουσον τὰς εὐχάς μου.

ΑΡΘ. (ἐκθαμβος καὶ ἀγαλλόμενος) Ἄ! εἶναι αὕτη.

ΑΛΦ. (παρὰ τὴν θύραν, χωρὶς νὰ τὸν ἴδωσι τὰ ἐπὶ τῆς σκηρῆς πρόσωπα. Δυστηρῶς καὶ ἐκθαμβος, καθ' ἑαυτὸν) Ἡ Κυρία Δὲ-Ῥιννύ!

ΕΛΕΝΗ. (μὲ εὐγενὲς μεγαλῆτον) Μιλόρδε εἶμαι ἐκείνη ἣτις κατὰ τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ Κόμητος Δὲ-Ῥαδὲν

ΑΡΘ. (μὲ χαρὰν) Ἐπ' ὀλίγον ἀπήλαυσα τῇ; ὑπερτάτης ἡδονῆς τοῦ νὰ σᾶς θαυμάσω Κυρία

ΕΛΕΝΗ (συγκεχυμένη) Μιλόρδε . . .

ΑΡΘ. (παράφορος πλησιάζων τὴν Ἑλένην) Ναὶ σᾶς ἐθαύμασα ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα διότι τὰ ἀγγελικὰ βλέμματά σας εἰσέδυσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἣτις ἕως τότε ἦτο ψυχρὰ καὶ ἀναίσθητος ὥς ἐπικήδειος πλᾶξ τὴν ὁποίαν οὐδὲν μαλακύνουσιν οὐδ' αὐτὰ τὰ θερμὰ δάκρυα τῶν πενθούντων.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχῆς!

ΕΛΕΝΗ. (εὐγενῶς ἀπωθοῦσα σιμώτερα αὐτὸν) Δὲν ἦλθον ἐνταῦθα, Μιλόρδε, ὅπως διακυβεύσω τὰ αἰσθηματά σας, ἀλλὰ μάλιστα ἵνα ἐλκύσω τὴν συμπάθειάν σας, τὴν εὐσπλαγχνίαν σας.

ΑΛΦ. (ὥς ἄνω) Δυστυχής!

ΑΡΘ. (προθύμως) Τί δύνσμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν; Τί ἐπιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ, Κυρία; Διαθέσατε ἐμὲ αὐτὸν, τὰ χρήματά μου, πᾶν ὅ,τι κατέχω.

ΕΛΕΝΗ. Ἀπολαύετε, Μιλόρδε, τῶν θησαυρῶν τοῦς ὁποίους σᾶς ἔδωκεν ἡ τύχη, διότι δὲν θὰ σᾶς ζητήσω ἢ ὅσον εἶναι δίκαιον καὶ ὅσον δύναται νὰ μοὶ προσφέρῃ ὁ οἶκτος εὐγενεὺς Κύριος.

ΑΡΘ. (τῇ προσφέρει κάθισμα, κάθεται δὲ καὶ αὐτὸς) Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀκροασθῶ, Κυρία, καὶ προσφέρομαι ὅπως σᾶς ὑπηρετήσω εἰς ὅ,τι παρ' ἐμοῦ ἐπιθυμεῖτε.

ΕΛΕΝΗ. Χθὲς τὴν νύκτα, Μιλόρδε, ἀπώλεσατε χαρτοφυλάκιον περιέχον τραπεζικά τινα γραμμάτια. Ποίας ἀξίας ἦσαν αἱ συναλλαγματικαὶ ἐκεῖναι;

ΑΡΘ. Διὰ τί μοὶ ἐρωτεῖντε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας;

ΕΛΕΝΗ. Ὑπεσχέθητε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε, Μιλόρδε, καὶ νὰ μοὶ παράσχητε πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐσπλαγχνίας.

ΑΡΘ. Τῶνόντι, Κυρία, ἔχασα ἐν χαρτοφυλάκιον περιέχον τρισχιλίας λίρας στερλίνας εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

ΕΛΕΝΗ. Ἐὰν σᾶς παρεδίδοντο τὰ χρήματά σας, Μιλόρδε, θὰ ἀπελύετε τὸν ἔνοχον;

ΑΡΘ. Καὶ πιστεύετε, Κυρία, ὅτι πράττων οὕτως ἡθελον ἐνεργήσῃ ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον;

ΕΛΕΝΗ. Ἐὰν ὅχι ὡς τὸ δίκαιον, Μιλόρδε, τοῦλάχιστον ὡς ἀπαιτεῖ ἡ εὐσπλαγχνία.

ΑΡΘ. (εὐγενῶς) Καὶ τίς ἤθελε μὲ πληρώσῃ;

ΕΛΕΝΗ. (ταπεινῶς) Ἐγὼ, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Ὑμεῖς, Κυρία...

ΕΛΕΝΗ Ως ἔλεος παρ' ὑμῶν τὸ ζητῶ (προσφέρονσα αὐτῇ θήκην περιέχουσαν πολύτιμα εἶδη) Λάβετε τὰ κοσμήματα ταῦτα, Μιλόρδε, πληρωθῆτε καὶ ἀπολύσατε τὸν ἔνοχον.

ΑΡΘ. (ἀνοίγων τὴν θήκην, ἐμφαντικῶς) Πιστεύετε λοιπὸν, Κυρία, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος πολὺ δειλῖος ὥστε νὰ στερήσω ὑμᾶς τῶν τιμαλφῶν Σας λίθων, παντὸς ὅ,τι τέλος δύναται νὰ καταστήσῃ λαμπροτέρως τὰς χάριτάς Σας, τὴν τοσοῦτον σπανίαν καλλονὴν Σας; Ω! ποτὲ ἂν μὴ εἴπωσιν ὅτι ὁ Μιλόρδος Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ, λίαν ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ὥραϊον φύλον, κατεβιδάσθη ἐπὶ τοσοῦτον.

ΕΛΕΝΗ. Τί ζητεῖτε λοιπὸν, Μιλόρδε;

ΑΡΘ. Ὅ,τι ἤθελεν ἀπαιτήσῃ πᾶς ἔντιμος ἄνθρωπος καὶ ὑμεῖς αὐτὴ τὸ γνωρίζετε, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ Δὲν ἐννοῶ Μιλόρδε, τί;

ΑΡΘ. (αὐστηρῶς) Νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος!

ΕΛΕΝΗ (ικτευντικῶς) Μιλόρδε!

ΑΡΘ. Μήπως εἶναι ἀδελφός Σας, Κυρία, καὶ ὥς ἐκ τούτου ὑφίστασθε τοσαύτην ὑπὲρ αὐτοῦ συμπάθειαν;

ΕΛΕΝΗ Ὅταν, Μιλόρδε, δίδῃ τις ἐλεημοσύνην, δὲν ἔρωτᾷ τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργετουμένου. Ἰς ἡ ὠρέλεια εἴναι τὸ μάθητε; Μήπως ἡ συνειδησίς σας αἰσθανομένη τὴν ἀγαλλίεσιν ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς ἀγαθοεργίας, μήπως ἤθελε Σὰς ζητῆσαι τὸ ὄνομα τοῦ παρ' ὑμῶν εὐεργετουμένου;

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Ἐνόησα, Κυρία, εἶναι ὁ...

ΕΛΕΝΗ (τεταραγμένη) Μιλόρδε!...

ΑΡΘ. (καταφρονητικῶς) Ἦθελον νὰ εἴπω, εἶναι ὁ σύζυγός Σας, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (περιελγῶς) Οἱμοι!

ΑΡΘ. (μὲ πικρίαν) Κυρία Δὲ Ριννὺ, εἶναι κακὸν ὑποκείμενον ὁ σύζυγός Σας.

ΕΛΕΝΗ Πρὸς χάριν, παύσατε, μὲ φρονεύετε...

ΑΡΘ. Ἐγὼ νὰ σὰς φρονεύσω!.. (τρυφερῶς λαμ-

θάτων τὴν χειρὰ της) ὦ! ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἐμβλέψητε ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἶκτον ἠθέλατε αἰσθανθῇ δι' ἐμέ.

ΕΛΕΝΗ (ὠθοῦσα αὐτὸν καθ' ἑαυτήν) Θεέ μου!

ΑΡΘ. Ἀπὸ τῆς ἀποφράδος νυκτός καθ' ἣν σᾶς εἶδον εἰς τὸν χορὸν ἐκείνον, ὅπου μὲ ἐνεπλήσατε ἀδίκων περιφρονήσεων, ἀπὸ τῆς νυκτός ἐκείνης σᾶς ἠγάπησα...

ΕΛΕΝΗ (καλυπτομένη τὸ πρόσωπον καὶ μὲ λύπην) Θεέ μου, Θεέ μου εὐσπλαγχνίσθητί με.

ΑΡΘ. Σᾶς ἠγάπησα ὅσον ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἠγάπησεν. Ἐκλονίσσατε τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας μου, ναί, διότι ὑπὲρ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν σᾶς ἠγάπησα....

ΕΛΕΝΗ (γονυπετῆς καὶ εἰς ἄκρον περίλυπος) Ἐλεος, οἶκτον, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ἀνεγείρων αὐτήν) Ὅχι τὸν οἶκτον μου, ἀλλὰ τὴν καρδίαν, τὰ πλούτη, τὴν ὑπαρξίν μου θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σας. Διὰ σᾶς, ὦ ἱστάγγελον πλάσμα, τὰ πάντα ρίπτω εἰς τὴν λήθην, καὶ τὰς περιφρονήσεις σας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν σύζυγόν σας.

ΕΛΕΝΗ (περιχαρῆς) Εὐχαριστῶ Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ἀναλαμβάνει τὴν θήκην ἣν αὕτη ἀφῆκεν ἐπὶ τινοῖς πλησίον καρέκλας, τὴν ἀνοίγει, λαμβάνει ἐκείθεν ψέλλιδόν τι ἔπειτα ἀποδίδει αὐτὴν πρὸς τὴν Ἑλένην) Λάβετε, Κυρία, τοὺς πολυτίμους λίθους σας, (τρυφερῶς) εἰς ἐμέ δὲ ἀφήσατε τοῦτο μόνον.

ΕΛΕΝΗ (μετὰ λύπης βλέπουσα τὸ βραχιόνιον καὶ ἀρτεπιστρέφουσα τὴν θήκην) Ὅλα κρατήσατέ τα, Μιλόρδε, ἀλλ' ἀπόδοτέ μοι τὸ προσφιλέ; ἐκεῖνο βραχιόνιον.

ΑΡΘ. (προσεκτικῶς ἐξετάζων αὐτὸ) Εἶναι καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Κυρίου Δὲ Ῥιννύ. (συντρίβων τὸ βραχιόνιον καὶ ἀποδίδων τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ Ῥωμαίου) Ἀφοῦ τὸ λέγετε σᾶς ἀνήκει, δὲν εἶναι ὅμως ἄξιος ὑμῶν (δεικνύων αὐτῇ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ βραχιονίου) Ἡ εἰκὼν σας, Κυρία, θὰ μείνῃ παρ'.

ἐμοί... :

ΕΛΕΝΗ (ικτετευτικῶς) Μιλόρδε σὰς καθικατεύω. . . .

ΑΡΘ. Οὔτε παρακλήσεις, οὔτε δάκρυα θὰ ἰσχύσωσιν ἵνα πεισθῶ καὶ ἀποδώσω τοιοῦτον κειμήλιον.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν ὀργίλως ἄντικρυ τῆς ἡμιανεωγμένης θύρας) Ὁ ἄσεβής !

ΕΛΕΝΗ Πρὸς χάριν, Μιλόρδε, ἀπόδοτέ μοι τὴν εἰκόνα ἐκείνην. . . .

ΑΡΘ. Ὅσον ἄδικος τόσον καὶ ἀχάριστος εἶσθε Κυρία. Ἐγὼ προσφέρω τὴν τιμὴν πρὸς τὸν σύζυγόν σας, καὶ ὑμεῖς δὲν μοὶ χαρίζετε τὴν εἰκόνα τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον αὐτὸς κατέχει ;

ΕΛΕΝΗ Σὰς ἐξορκίζω Μιλόρδε. . . .

ΑΡΘ. (σταθερῶς) Μάταιαι εἶναι αἱ παρακλήσεις σας ἢ εἰκὼν αὕτη θέλει εἶσθαι ἀδιάσπαστος σύντροφός μου. Τώρα δὲ Κυρία θὰ σὰς γνωστοποιήσω τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας μας.

ΕΛΕΝΗ Ὅποῦναι εἶναι ;

ΑΡΘ. (πλησιάσας εἰς τραπέζιδόν τι γράφει) Θὰ σὰς ἀναγνώσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο, Κυρία, εἰάν εὐαρεστήσθε θὰ τὸ ἀντιγράψετε, θὰ τὸ ὑπογράψετε καὶ ἐκπληρώσετε ὅ,τι διαλαμβάνει. Οὕτως ἀπολύεται ὁ σύζυγός σας ἄλλως τε θὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν. (ἀναγινώσκει)

« Προσφιλὴς μοι Λόρδ Ἀρθούρε.

Τὴν νύκτα ταύτην ἀναμφιβόλως θὰ ἔλθω εἰς τὸ παλάτιόν σας ».

ΕΛΕΝΗ (φρικισα) Ὄχι ! ποτὲ !

ΑΛΦ. (ὥς ἄνω, ὀργίλως) Διετραμμένε !

ΑΡΘ. Λοιπὴν Κυρία δικαίως θὰ ἀτιμασθῇ .

ΕΛΕΝΗ (εἰς ἄκρον περιλυπός) Ὁ Ῥωμαῖος νὰ ἀτιμασθῇ Ὡ ! μὴ, Θεὲ μου, μὲ ἐγκαταλίπης.

ΑΛΦ. (ὀρμητικῶς ἰξέρχεται καὶ πλησιάζει τὴν Ἑλένην) Σὰς τὸ εἶπον οὐδέποτε θὰ σὰς ἐγκατέλιπον.

ΑΡΘ. (ἐν ἰξάψει) Κόρη ! . . .

ΛΑΦ. (χαμηλοφώνως καὶ θυμοειδῶς πρὸς τὸν Ἀρθοῦρον) Τώρα καλῶς βλέπω, Μιλόρδε, ὅτι ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν δὲν περιλαμβάνει μόνον κλέπτας, ἀλλὰ καὶ κακούργους καὶ προδότας.

ΑΡΘ. (μὲ ὀργήν) Λοιπὸν ἐτολήσατε ; . . .

ΛΑΦ. (σοβαρῶς) Ναί, καθότι οὐδέποτε ὀπισθοδρομῶ προκειμένου νὰ ὑπερασπίσω τὴν ἀθωότητα.

ΑΡΘ. (σαρκαστικῶς) Πολὺ δικαίως πρὸ ὀλίγου μοὶ ἐλέγετε ὅτι ἔχετε ἀσθενὲς μνημονικὸν ὅτε σᾶς διέγραφον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Κυοίας Δε- ῖ Ριννύ. Ἐνόησα, καὶ εἶναι δίκαιον ὅτι ἡ τοσοῦτον χάρις-σα Κόμησσα Δε- ῖ Ριννύ εὐρίσκει παντοῦ θερμὸν τινα ὑπερασπιστὴν χάριν τῶν θελγῆτρων της.

ΛΑΦ. (ὡς ἄνω) Φθάνουσι πλέον αἱ προσβολαί, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Εὖγε, νεαρέ μου Ἐθελβρώδ, τέλος εὐρέθη ἐν τῷ Σηκωάνα ἡ κλεῖς, ἥτις δύναται ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν σας καὶ ἐκείνην τῆς ἀγνώστου μου, τῆς ἐν τῷ χορῷ τοῦ Κόμητος Δε- ῖ Ραδέν. (πλησιάζων τὸν Ἀλφρέδον μὲ ὀργήν) Ἀλλ' ὑμεῖς, Κύριε Κόμη, ἀπηνῶς μὲ προσεδάλετε ἐν τῷ παλατίῳ μου, ναί, διότι μετήλθετε τὸν ὠτακουστήν.

ΛΑΦ. (ἀπειλητικῶς) Χαλινώσατε τὰς ὕβρεις σας.

ΑΡΘ. (ὕπερηφάνως) Ἐξέλθετε ἀμέσως ἐκ τοῦ οἴκου μου.

ΛΑΦ. Ἀναχωρῶ ἢ πλὴν μάθετε ὅτι, πρὶν ἢ εὐγενὴς αὕτη κυρία γίνῃ τὸ παίγνιον τῶν αἰσχυρῶν παθῶν σας, ἀσπίδα ταύτης θὰ εὑρετε τὸ στήθος μου, στήθος εὐγενοῦς ἱππότου (ὁ Ἀλφρέδος προσφέρει τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν Ἑλένην, ὁ Ἀρθοῦρος τὸν ἐμποδίζει κλειδόνων τὴν θύραν).

ΑΡΘ. (ισχυρῶς) Οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ἢ ὁ Κόμης Ἀλφρέδος Δερνίε.

ΛΑΦ. (εὐτόλμως) Ἀρκούσι πλέον αἱ ὕβρεις ! (ἐξάγων πιστόλιον) Ἡ ἀφήσατε ἐλευθέραν τὴν θύραν ἐκείνην, ἢ σᾶς κτυπῶ, Μιλόρδε. (ὁ Ἀρθοῦρος διευθύνει

νεται πρὸς τραπέζιον τι ἐφ' οὗ κεῖνται τὰ πιστόλια
του· ὁ Ἀλφρέδος ὁμῶς εὐρισκόμενος πλησιέστερον
τὰ λαμβάνει καὶ ἐξακολουθεῖ ἀπειλῶν αὐτόν) Στα-
θῆτε ἢ δὲν ἀντέχω εἰς τὴν παραφοράν μου, οὐδὲ βῆμα
μὴ προχωρήσετε, Μιλόρδε. (προσφέρων τὸν βραχίονά
του πρὸς τὴν σχεδὸν λειπόθυμον Ἑλένην ἐξακολουθεῖ
προτείνων κατ' αὐτοῦ τὸ πιστόλιον καὶ συνοδεύων
αὐτόν μέχρι τῆς θύρας γεγωννίᾳ τῇ φωνῇ) Ἀνοίξατε,
ἀνοίξατε τὴν θύραν ἐκείνην, Μιλόρδε, μὴ διακυβεύετε
πλέον τὴν μανίαν μου. Ἀνοίξατε! ὁ θάνατος, Μιλόρδε,
κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας.

ΑΡΘ. (ἀνοίγων τὴν θύραν ἐξ ἀπελπισίας λέγει
καθ' ἑαυτὸν σκληρῶς καὶ ὀργίλως) Κατάρρα! (πρὸς
τὸν Ἀλφρέδον) Περάσατε, Κόμη Ἀλφρέδε Δερνίε, ἀλ-
λὰ μοὶ ὀφείλετε ἱκανοποίησιν (ρίπτων αὐτῷ τὸ χει-
ρόκιον).

ΑΛΦ. (λαμβάνων αὐτὸ καὶ σοβαρῶς) Ναί, Μιλόρδε,
εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον. (ἀπέρχεται
μετὰ τῆς Ἑλένης)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΕΣΒΕΡΩΝ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Αΐθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ΓΑΣΠΑΡΟΣ

ΛΟΥΙΖΑ (χλευάζουσα τὸν Γάσπαρον εἰσερχόμενον) Ἀντὶ νὰ καθάρῃς τὰ φορέματα τοῦ αὐθέντου, ἡθέλησες μὲ αὐτὰ νὰ κάμῃς τὸν ἱππότην. Ἐλέπεις, ξαναμωραμένε γέρο, πόσον ἀξίζουν τὰ παρασημοφόρα ἐνδύματα; Σοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς διαῖατῃρι διὰ τῆν φυλακὴν. Ἐλα λοιπὸν, 'μίλιε' τί; ἔγεις; σοβαρὸς φιλόσοφος;

ΓΑΣ. (σοβαρῶς) Ἐχεις διαθέσι νὰ γελάσῃς σπουρ-γιτόμυαλη.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐλα ἔλα δὲν γελῶ πλέον (πλησιάζουσα αὐτόν) 'Ἄλλ' εἰπέ μου πῶς σε ἡλευθέρωσαν

ΓΑΣ. Θὰ ἐπίσθῃ ἡ δικαιοσύνη ὅτι δὲν ἔκλεψα.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐκλεψε λοιπὸν . . .

ΓΑΣ. (ἀνυπομόνως) Ποῖος; Νὰ σοῦ 'πῶ Λουίζα μὴ μὲ θυμόνης; ἀκοῦς;

ΛΟΥΙΖΑ Δὲν λέγω δι' ἐσέ.

ΓΑΣ. Διὰ ποῖον λοιπόν;

ΛΟΥΙΖΑ Διὰ τὸν αὐθέντην.

ΓΑΣ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα) Σῶπα

καὶ ὁ θηλυκός.

ΛΟΥΙΖΑ (ἀπειλοῦσα αὐτὸν) Αἴ! ὦρα καλῇ! κάτου τὰ χέρια ἄλλῳ...

ΓΑΣ. Πές μου, ποῦτος σοῦ εἶπε πῶς ὁ αὐθέντης...

ΛΟΥΙΖΑ Ἐπύ.

ΓΑΣ. (ἐκθαμβος) Ἐγώ; . . . Φεῦγα, ψεῦτερά μπερ-
δεψιάρα.

ΛΟΥΙΖΑ. Εἶναι φανερόν, Γάσπαρέ μου, ὅτι συνέλα-
βον τὸν αὐθέντην μας...

ΓΑΣ. (ὀργίλως) Σῶπα κακὴ γυναῖκα...

ΛΟΥΙΖΑ (διακόπτουσα αὐτὸν) Ἀφοῦ σὲ ἀπέλυ-
σαν... Ἡ δικαιοσύνη ἀνεγνώρισεν ὅτι τὰ φροῦματα
δὲν ἦσαν ἰδικά σου, ἀλλὰ τοῦ αὐθέντου...

ΓΑΣ. (ἐκστατικὸς) Στρίγκλα! Δαίμονα! ποῦτος δι-
άβολος σοῦ τὰ εἶπε οὕτω;

ΛΟΥΙΖΑ. (γελῶσα) Σὺ...

ΓΑΣ. Ἐγώ;

ΛΟΥΙΖΑ. (καθ' ἑαυτὴν) Πόσον εὐχριστοῦμαι! ὦ
πῶς ἐξέχασε!

ΓΑΣ. Κατηραμένη! πόσο μὲ θυμόνεις!

ΛΟΥΙΖΑ (τρυφερῶς) Μ' ἐμὲ τὰ ἔχεις, Γάσπαρέ μου,
μὲ ἐμὲ ὁποῦ τέλος πάντων ἀπεφάσιτα...

ΓΑΣ. (ὑποβλέπων τὴν Λουίζαν) ἔχει καὶ μά-
τις... (πρὸς τὴν Λουίζαν) τί ἀποφάσις;

ΛΟΥΙΖΑ (πλησιάζουσα αὐτὸν) Νὰ σὲ ἀγαπήσω.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν περιπατῶν καὶ προσποιοῦμενος
ὅτι δὲν ἤκουσε) Τὰ λόγιά της, τὰ καμώματά της μ'
ἀσκηώσανε τὸν νοῦν.

ΛΟΥΙΖΑ (ἀκολουθοῦσα αὐτὸν) Ναὶ τὸ ἀπεφάσισα
(καθ' ἑαυτὴν) τί ἀνόητος!

ΓΑΣ. (στρεφόμενος μετὰ σοβαρότητος εὐρίσκεται
ἀπέναντι τῆς Λουίζης πρὸς ἣν δυσηρεστημένος λέ-
γει) τί ἀπεφάσις; λοιπὸν πανοῦργε ἄλωπού...

ΛΟΥΙΖΑ (καθ' ἑαυτὴν) Ἡ ἀρχοῦδα πλησιάζει (μὲ
μεγάλην ἐρωτοτροπίαν) Νὰ σὲ ἀγαπῶ ἕως τὴν τε-

λευταίαν στιγμήν τῆς ζωῆς μου.

ΓΑΣ. (ἀναχαιτίζων ἑαυτὸν) Χίλις φορὰς μοῦ τὸ εἶπες, δὲν σοῦ πιστεύω ἄλλο. Ποτέ σου (κωμικῶς).

ΔΟΥΤΙΖΑ (καθ' ἑαυτὴν) Πρέπει νὰ κάμω κάθε θυσίαν διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειάν μου. (ἐν παραφορᾷ) Ἐλα, ἔλα νὰ φιλιωθῶμεν. Ἐγὼ πρώτη ζητῶ συγχώρησιν ἂν καμμίαν φορὰν σὲ ἐθύμωσα. Πίστευσέ μου, Γασπαράκη μου, ἐπικράθηκα πολὺ ὁποῦ σὲ εἶχον εἰς τὴν φυλακὴν.

ΓΑΣ. (ἀγαλλόμενος) Ἀλήθεια τὸ λές, Λουίζα μου;

ΔΟΥΤΙΖΑ Ἀμὴ τί, ψέμματα; ἔλα τώρα ὅ,τι εἶπαμε νερὸ κι' ἀλάτι.

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Ἀγάπη μου, κυρά μου, Λουίζα μου! Τί νὰ σοῦ 'πῶ, ὑπέφερα πολὺ ὁποῦ ἤμουν μακριὰ ἀπὸ σέ. Ὅμως μείνε βέβαιη πῶς καλλίτερα ἤθελα νὰ καθήσω ὅλη μου τὴ ζωὴ εἰς τὴ φυλακὴ παρὰ νὰ πάθῃ τέτοια ἔντροπή ὁ αὐθέντης.

ΔΟΥΤΙΖΑ (καθ' ἑαυτὴν) Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ προκείμενον. (οἰγὰ πρὸς τὸν Γάσπαρον) Μὰ πές μου, νὰ σὲ χαρῶ, πῶς ἔλαβεν ὑποψίαν ἡ δικαιοσύνη ὅτι ὁ αὐθέντης ἔκλεψεν; (ἐνῷ ὁ Γάσπαρος ἀξετάζει περὶ μὴπως ἀκουσθῇ, αὐτὴ λέγει κατ' ἰδίαν) Ὁ νέος τίτλος τοῦ αὐθέντου δὲν τοῦ προξενεῖ πλέον κἄμμίαν ἐντύπωσιν.

ΓΑΣ. (χαμηλοφῶνως) Ἰδοὺ πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεσις. (σοβαρῶς) Μὰ Λουίζα, γιὰ ἰδὲς, οὔτε λόγος μὴ βγάλης ἀπὸ τὸ στόμα σου γιὰ τὸ Θεὸ, εἰδεμὴ . . .

ΔΟΥΤΙΖΑ. Μπα! τί λόγια μοῦ λές! Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ἀγάπην μας. (καθ' ἑαυτὴν) Πάντα μὲ τὸ νοῦ σου.

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Πρέπει νὰ ξεύρης πῶς μ' ἐπῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν . . .

ΔΟΥΤΙΖΑ Καὶ εἶναι φοβερὴ ἐκείνη ἡ φυλακὴ;

ΓΑΣ. Εἶναι ἡ ἔδρα ἡ κόλασις καὶ δαιμόνιά της εἶναι ὅσαις μάγκαις τῆς κάμνουν τὴν ἐπίσκεψιν.

ΛΟΥΙΖΑ (μειδιῶσα) Μὲ δίκαιον λοιπὸν λέγω ὅτι καὶ σὺ θὰ ἐπαιξες τὸ πρόσωπον τοῦ διαβόλου εἰς ἐκείνην τὴν κόλασιν.

ΓΑΣ. Ἄν θέλῃς μὴ παίζῃς.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐπειτα τί ἀπέγεινες ;

ΓΑΣ. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο τρεῖς καμεριέρηδες ἀπὸ τὴν λίσχην Δε- Φέερ, οἱ ὅποιοι μ' ἐγνώριζαν καὶ ἐπομένως ἐφανέρωσαν ὅτι εἶμαι ὁ καμεριέρης ἐκείνου ὁποῦ εὐρίσκετο σιμὰ εἰς τὸν Λόρδον τὸν Ἀγγλον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδιοῦ, καὶ ὅτι τὰ φορέματα ὅπου εὐρέθηκε τὸ καταραμένο ἐκεῖνο χαρτοφυλάκιον ἦτανε τοῦ αὐθέντου μου. Ἐπειτα λοιπὸν ὁ ἐπιστάτης τοῦ Λόρδου, ἓνας διαβολάνθρωπος, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος ὁποῦ ἤλθε καὶ μ' ἐσύλλαβε, μαζὶ μὲ δύο ὑπηρέτας τοῦ Κυρίου Ἀγγλου ἐδεβαίωσαν ὅτι ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον ἦτανε τοῦ αὐθέντου των. Ἀφοῦ ἐγεινήκανε οὐλα ἐτοῦτα τ' ἀνακατώματα, οὐλαὶς ἐτούταις ἡ ἐξέτασεις, μὲ ἐλευθερώσανε καὶ δὲν ἔκριναν εὐλογον νὰ μὲ πᾶνε εἰς τὸν Λόρδον νὰ μὲ ἰδῇ. Μοῦ ἔδωσαν ἔπειτα τὰ φορέματά μου, τὰ ἐφόρεσα καὶ ἐκεῖνοι ἐκράτησαν τοῦ αὐθέντου μου τὰ φορέματα.

ΛΟΥΙΖΑ. Καὶ ὁ αὐθέντης λοιπὸν ;

ΓΑΣ. (κλαίωρ) Ὁ καϋμένος! τὸν ἐπιάσανε.

ΛΟΥΙΖΑ. Καὶ ποῦ εἶναι ; εἰς τὴν φυλακὴν ;

ΓΑΣ. Ἰσως ἔως τώρα θὰ τὸν ἐπῆγαν. ὦ ! ἤθελα νὰ ὑπόφερα ἐγὼ καλλίτερα ὅ ἐκείνη τὴ φυλακὴ παρὰ ὁ ταλαίπωρος ὁ αὐθέντης μας. Ἐπροσπάθησα, λέγωντάς τους ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ κλέπτης, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ μὲ πιστεύσουν.

ΛΟΥΙΖΑ. Θὰ ἦτο ὁμοως μεγάλη θυσία.

ΓΑΣ. Τὰ πάντα πρέπει νὰ ὑποφέρωμιν γιὰ τοὺς καλοὺς ἀφεντάδες μας.

ΛΟΥΙΖΑ. (σιγῇ) Τοὺς ἐντίμους ἐννοεῖς καὶ ὄχι τοὺς κλέπτας.

ΓΑΣ. (σοβαρῶς) Σῶπα ! σῶπα σοῦ λέω, εἰδὲ μὴ

Α! μὰ ἐσὺ μὲ πνίγεις—Θὰ ἔδινά οὐλο τὸ αἷμα μου γιὰ νὰ μὴ λήβῃ τέτοια ἵντροπή ὁ ἀφέντης.

ΛΟΥΙΖΑ Κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἔδινά οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς μου. (γελῶσα) Γελᾶσου ἀνόητε γέρο!

ΓΑΣ. (ὀργιλῶς) Ντράπου!

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄνω) Γελᾶ σου γέρο ταρτοῦφο. (φεύγει δρομαίως)

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Α! γυναῖκες, γυναῖκες! καλὰ ἔλεγε ὁ συχωρεμένος, ὁ παππούλης μου πῶς εἵταστε τὰ δαιμόνια τοῦ κόσμου. (βλέπων τὴν Ἐλένην ἐργασμένην βραδέως καὶ εἰς ἄκρον περίλυπον) Δυστυχὴς κυρά μου! δὲν μὲ θασιῖς ἡ καρδίά μου νὰ παρῶρηται σὺ ἐμπρὸς τῆς. (φεύγει κλαίων)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΕΛΕΝΗ μόνη

ΕΛΕΝΗ Διατὶ 'Ρωμαῖς δὲν ἠθέλησας ν' ἀκούσῃς τὰς συμβουλὰς μου; Καὶ δὲν σὲ ἠγάπησας ἀρκούντως, ὥστε εἰς τὸν ἔρωτά μου ν' ἀνέυρῃς, ὅτι ἐπόθει ἡ ψυχὴ σου; τί ζητεῖς πλέον παρ' ἐμοῦ; Δὲν ἐλησμόνησα, σκληρὲ, τοῦς ὄρκους μου πρὸς τὸν Ἀλφρέδον πρὸς ὃν ὑπεσχέθην ἔρωτα ἀτελεύτητον; Δὲν ἤνωσα τὴν ψυχὴν μου μετὰ τῆς ἰδιότητος σου;... Ἀλλὰ φεῦ! ὅποια θάσκανος εἰμαρμένη σοὶ ἐνέπνευσε τὸ ἀγεννὲς ἐκεῖνο πάθος τὸ ὅποῖον σοὶ ἔφρεε τὴν ἀπώλειαν τῆς τιμῆς, τοῦ λαμπροῦ τούτου δώρου διὰ τὸ ὅποῖον δικαίως ἐπαίρεταί τις ἐν τῇ κοινωνίᾳ; (γορυκλινῆς) Θεέ μου! οἵκτειρον δυστυχῇ ἱκέτιδα, μητέρα ἐπικαλουμένην παρὰ σοῦ συγγνώμην ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου ἀθώου πλάσματος (δεικνύουσα εἰς παρακειμένην αἴθουσαν. Ἐγείρεται). Τὶ θέλεις πλέον ἀπὸ ἐμέ; Νὰ τὸν ἀγκησῶ; Ὅχι ποτέ... Φρίττω εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην (πίπτει σχεδὸν λειπόθυμος ἐπὶ τιγὸς σκίμης ποδοσ).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ἡ ἀνω

(Ὁ Ἀλφρέδος εἰσέρχεται βραδέως ἐκ τῆς μέσης θύρας).

ΑΛΦ. Πρὸ δύο ἐτῶν δὲν ἐπάτησα τὸ κατώφλιον τῆς αἰθούτης ταύτης. Εὐτυχῆς ἤμην ὅτε ἔβλεπον τὴν Ἑλένην ὅχι σύζυγον οὐδὲ μητέρα καὶ ἡ καρδία της εἰς ἐμὲ ἀνῆκεν ὅλη. Καὶ τώρα . . . Ἄ ναι, ἀκόμη τώρα τὴν ἀγαπῶ, πλὴν πολὺ μᾶλλον τὴν συγκλαίω. (Παρατηρῶν πέραξ βλέπει τὴν Ἑλένην καθ' αὐτὸν) Δυστυχῆς! Ὅποιαι λυπηραὶ σκέψεις ταραττοῦσι τὴν ψυχὴν της. (πλησιάζων αὐτὴν καὶ με φωνὴν συγκακινημένην) Κυρία Δέ-Ρινύ.

ΕΛΕ. Τίς εἶναι; Ποῖος μὲ κράζει; (δنگρομος).

ΑΛΦ. (καθ' αὐτὸν) Πόσον ὑποφέρει!

ΕΛΕΝΗ. (ἀναλαμβάνουσα) Κόμη!

ΑΛΦ. Μήπως προέλαβον, Κυρία, τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν Ὑμῶν;

ΕΛΕΝΗ. Ὄχι, γενναῖε Ἀλφρέδε· τώρα ὑπὲρ ποτε ἔχω ἀνάγκην τῆς ὑπερασπίσεώς σας. Φρίττω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι . . .

ΑΛΦ. Ἐννοῶ Κυρία. Λεπτομερῶς ἔμαθον τὴν δυστυχίαν Σας.

ΕΛΕΝΗ. (κρίγουσα στεναγμὸν) Καὶ ἠξέστε!

ΑΛΦ. Ναί, Κυρία, μὲ ἄκραν λύπην μου . . ὅτι ὁ ἱππότης . . .

ΕΛΕΝΗ. (περίλυπος) Πρὸς χάριν σιωπήσατε.

ΑΛΦ. Τὸ θέλτε Κυρία;

ΕΛΕΝΗ. Σᾶς καθικετεύω, Κύριε Κόμη.

ΑΛΦ. (μεγαλοπρεπῶς) Αἰωνίως θέλω σιγήσῃ, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (μελαγχολικῶς) Εὐχαριστῶ.

ΑΛΦ. Πιστεύσατέ μοι, Κυρία, ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως ἐσβέτηθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀφ' οὗτου μοι τὸ ἐξ

πέβαλεν ἐν ἐλέμῃ σας πρὸ δύο ἐτῶν.

ΕΛΕΝΗ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ εἰς ἄκρον περι-
λυπος) Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἐμφω-
λεῖται ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ὄχι ἡ ἐκδίκησις. Ναί, ἡ εὐ-
σπλαγχνία τὴν ὁποῖαν δακρυρροοῦσα ἐζήτησα παρ' ὑ-
μῶν, ὧς ἰσχύκριτε ἄνθρωπε, ὑπὲρ ἐκείνου ὅστις στε-
νάζει ἐν τῇ φυλακῇ. Φρικῶς σκεπτομένη μόνον ὅ-
τι... ἀλλ' εἰπέτε μοι σεῖς, Κύριε Κόρη, ἡμη, ἁξία τύ-
χης τοσοῦτον ἀθλίας;

ΑΔΦ. Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου ἔτεψε πάντοτε
τὰς ἐξόχους ἀρετάς. Πόσον δὲ εὐγενής, πόσον ἐνάρετος
εἴσθε, Κυρία, τὸ γνωρίζω πρὸ δύο ἐτῶν ὅτε εἰς αὐτὴν
ἔδωκ' αὐτὴν μοι εἶπατε...

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Ὅτι Σᾶς ἡγάπων. (μένει ἐκ-
θαμβος ἀκροαζομένη τὸν Ἀλφρέδον.)

ΑΔΦ. Λέξεις στάζουσαι νέκταρ, πνέουσai ἀμβρο-
σίαν, λέξεις αἵτινες θέλουσι καταβῆ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν
τάφον. Μὲ ἡγαπᾶτε καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ἐμαυτὸν τὸν
εὐδαιμονέστερον τῶν θνητῶν. Ἐκτοτε, Κυρία, εἶμαι ὁ
δυστυχεστέρος ἄνθρωπος, ἔκτοτε τὰ πάντα ἐξηφανί-
σθησαν μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ σᾶς ἀπολαύσω, ἀφοῦ
ἡ ἐλπίς αὕτη ἦτο δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ
τῶν δακρύων.

ΕΛΕΝΗ. (ἐκτὸς ἑαυτῆς) Ὡ πόσον λυπηρὰ εἶναι ἡ
ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος.

ΑΔΦ. (ἐξάγων τοῦ κόλπου του μαραμμένα τινὰ
ἄνθη). Τῶνόντι, Κυρία, φρικῶδες εἶναι δι' ἐμὲ τὸ
παραλθόν, καὶ ἐξ αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο μοι ἐναπολείπε-
ται, ἢ αἱ γλυκεῖαι αὗται ἀναμνήσεις.

Τὸ ῥόδον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐκρατήσατε πρὸ δύο ἐ-
τῶν εἰς ἓνα χορὸν ὀλίγον πρὶν ἢ νυμφευθῆτε, ὦ! ναὶ
τὸ ῥόδον τοῦτο πεσὼν ἀπὸ τῆς χειρός σας ἔλαβον καὶ
τὸ ἔβρεξα μὲ ῥτὰ δάκρυά μου. Τὸν κλάδον τοῦτον
ἰάσμου, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀγνή τις κόρη εἰς
ἄλλον χορὸν πρὸς ὑμᾶς ἔδωκε καὶ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τι-

νος ἔδρας ἐγκατελείψατε, ἐν ἀγνοίᾳ σας ἔλαβον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔρξουσιν τὰ δάκρυά μου. Τὸ κλωνίον τοῦτο λουίζης τὸ ὅποιον εἰς τινὰ ἄλλον χορὸν σᾶς προσέφερεν εἰς ἱππότης καὶ ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἀφήκατε, τὸ ἔλαβον, Κυρία, καὶ ἐπ' αὐτοῦ πολὺ ἔκλαυσα. Ἄλλο τι ἰδικόν σας δὲν μοι ἔμεινεν, ἢ τὰ μαραμμένα ταῦτα ἄνθη τὰ ὅποια κατακαλύπτω διὰ δακρύων καὶ φιλημάτων.

ΕΛΕΝΗ. (ὦς ἄνω) Εἰς τοὺς χοροὺς ἐκείνους, Κόμη, ἐθαύμαζον τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν σας.

ΑΛΦ. Ἀφ' οὗτο ὁμῶς τὰ πάντα ἐλησμονήσατε, παντοῦ ἡ δυστυχία παρακολουθεῖ τὰ ἔχνη μου. Μοι ἐπέβάλετε ν' ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν σας ὥς πρότερον, καὶ σᾶς ὑπήκουσα. Μὲ προσεκάλει εἰς τὴν οἰκίαν του ἀγνοῶν τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ μοι παρεπονείτο διὰ τὰς ἀποποιήσεις μου. Πλὴν ἡδυνάμην νὰ ἔλθω, Κυρία; Ἠδυνάμην νὰ ἔλθω εἰς τὸν οἶκον, ὅπου μοι ὑπεσχέθητε ἔρωτα ἀτελεύτητον; (*λυπηρῶς, θέλων δὲ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης μετανοεῖ καὶ συγκεκινημένος λέγει*) Ἀθήνη ἅς καλύψῃ τὰ πάντα, ἡγαπήσατε πολὺ τὸν πατέρα σας, καὶ ἀγάπῳσα αὐτὸν ἐξεπληρώσατε τὸ κύριον τῶν καθηκόντων σας. (*μὲ ἐμφαντικὴν λύπην*) Ἀλλ' ὁ πατήρ σας...

ΕΛΕΝΗ (*κλαίουσα*) Συγχωρήσατέ τον, Ἀλφρέδε, ἀναπαύεται εἰς τὸν τάφον.

ΑΛΦ. Εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐγὼ, Ἑλένη; ... Φεῦ! τὸ κατὰ τῆς οἰκογενείας μου φρικῶδες μῖσος τοῦ παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Τὸ μῖσος ἐκεῖνο ἂν καὶ ἀθῶον μὲ κατέστησε τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων. Τὸν ἐσυγχώρησα ὁμῶς, Ἑλένη· τὸν ἐσυγχώρησα διότι ἦτο πατήρ σου. Πλὴν ἀφ' οὗτο θάσκανος τύχη μᾶς ἐχώρισεν, ὠρκίσθην νὰ σᾶς ὑπερασπίζω. Αἰ ἄρεται, ἡ τιμὴ σας ἀπαιτοῦσι τὴν βοήθειαν τοῦ θραχίονός μου. Πιστεύσατέ μοι, ἡ ζωὴ μου εἶναι οὐδὲν ἀπέναντι ταύτης.

ΕΛΕΝΗ Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Ἀλφρέδε . . . Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς συζύγου μου; Ἐνωρίζετε καλῶς πόσον μὲ καταδιώκει ὁ σκληρὸς ἐκείνος ἀνθρώπος. Ἐπιθυμῶ ἐπιμόνως νὰ θυσιάσω τὴν τιμὴν μου ἀντ' ἐκείνης τοῦ συζύγου μου.

ΑΛΦ. Ὁ διεστραμμένος!

ΕΛΕΝΗ ὦ! εἶναι φρικῶδες ἡ θέσις μου! Φρίττω ἀναλογιζομένη ὅτι εἰς ἡμετέρας θὰ ἔχη ἕλαστος τὸ δικαίωμα νὰ μὲ δακτυλοδεικνύῃ καὶ νὰ λέγῃ· Εἶναι ἡ Κυρία δὲ Ῥινὸ σύζυγος τοῦ (παρὰφρονοῦσα) Ἄ! μὴ πιστεύετε ποτὲ, Ἀλφρέδε, ὅτι ὁ ἰαπότης δὲ Ῥινὸ καταβόσθη ὥστε νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα . . .

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ δυστυχὴς παρὰφρονεῖ! . .

ΕΛΕΝΗ (δρακτομένη τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλφρέδου) ἰδοὺ τον ἐκεῖ! Θεέ μου! κλεισμένος ἐντὸς εἰρκῆς . . . ὦ! εἶναι ἐξηλωμένος ἐκεί τινος σάγου καὶ κλαίει κρουνηδόν. (ἐξυγρῶς) Δὲ Ῥινὸ, Ῥωμοῖ . . . Ἄ! ἐγείρεται. ὦ! πῶς εἶναι ὠχρὸς καὶ κάπνιστος! . . . ἔλαθ! . . . Θεέ μου, κλονεῖται. Ἄου! μία ἄλυσις . . . Ναι τὴν βλέπω, ὡς σιδηρὰ χεῖρ τὸν σφύει καὶ τὸν καταβρίπτει πάλιν. (μὲ φωνὴν πεπνευμένην καὶ ἐμβλέπουσα τὸν Ἀλφρέδον) Ὅχι! δὲν εἶναι ἄλυσις . . . Ὅχι. (πίπτει ἐπὶ τινος εἵρας)

ΑΛΦ. (ἀνεγείρων αὐτήν) Πράυνθῃτε, Κυρία, ὁ Θεός; θὰ σᾶς παρηγορήσῃ καὶ τοὺς δύο.

ΕΛΕΝΗ Ποῦ εὐρίσκομαι; τί εἶπον; μὲ ἤκουσέ τις;

ΑΛΦ. Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ . .

ΕΛΕΝΗ (λυπηρῶς) Ὑμεῖς;

ΑΛΦ. Σᾶς τὸ εἶπον ἤδη ὅτι ὑπὲρ τῆς τιμῆς σας προσφέρω τὴν ζωὴν μου. Ἐάν ὁ Μιλόρδος σᾶς καλίσῃ καὶ πάλιν ἐν τῷ παλατίῳ του, ὁρῆτε νὰ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν, ἐπειδὴ ἄλλως δύναται νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ συζύγου σας.

ΕΛΕΝΗ (ἐκθαμβος) Ἀλφρέδε, τί λέγετε; ἀλλ' ἐγώ

ἂν ἔχη σκοποὺς ἀποτροπαίους;

ΑΛΦ. Ἐλπίζω ὅτι θέλει συγκινηθῇ ὑπὸ τῶν δακρύων σας. Ἐν αἰαδήποτε ὁμοῦ περιπτώσει ἐνθυμηθῆτε, Κυρία, νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε δι' ἐπιστολῆς σας τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ πορευθῆτε πρὸς τὸ παλάτιόν του, ὅπου θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Παρακαλέσαιέ τον ὥς σύζυγος καὶ μήτηρ' (περιπαθῶς) ἂν δὲν ὑπενδῶση εἰς τὰς παρακλήσεις ὑμῶν, δὲν ὑπάρχουσι δάκρυα δυνάμενα νὰ μαλάξωσι τὴν καταχθόνιον καρδίαν του. Θαρσείτε ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἐνθυμηθῆτε νὰ μοὶ σημειώσητε τὴν ὥραν ἣν θὰ προσδιορίσητε. Θὰ σᾶς συνοδεύσω παρ' αὐτῷ, Κυρία· καί τοι ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν πρόσκλησις μονομαχίας, θὰ τὸν παρακαλέσω ὑπὲρ ὑμῶν, ὑπὲρ τοῦ συζύγου σας—ἂν δὲ ἔχη ἄλλους σκοποὺς, ὁ βραχίων μου θέλει εἶσθαι ἢ ὑμετέρα ὑπεράσπισις (προσκαίνας ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (βλέπουσα τὸν Ἀλφρέδον ἀπομακρυνόμενον) Ὅποία ἀρετή. Ὁ Θεὸς ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἀποσπάσας με μὲ ἐνόμισεν ἀναξίαν νὰ διέλθω μετ' αὐτοῦ τὴν ζωὴν μου... Οἱ δυστυχεῖς ἄλλο ἀπὸ δάκρυα δὲν ἔχουσι νὰ προσφέρωσι τόσον πρὸς τοὺς διώκτας αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς εὐεργέτας των. Ω! πόσον ὀδυνηραὶ εἶναι αἱ στιγμαὶ τῆς ἀπομονώσεως! Αἰωνία εἶναι ἡ νύξ αὕτη, αἰωνία, ἵνα ἐπὶ μᾶλλον παρατείνῃ τὰς βασάνους μου. Οἴμοι! Ἐντρομος ἐπκνέρεται ἡ διάνοιά μου διελθοῦσα σκληρὰς σπαραξικαρδίου, (ἐγκαταλείπεται ἐπὶ τιμὸς ἔδρας).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΛΟΥΙΖΑ, ΑΝΔΡΕΥΣ καὶ ἡ ἄνω.

Εἰσέρχεται ἐκ τιμὸς παραπλεύρου θύρας ὁπισθεῖν τῆς Ἑλένης τὴν ὁποίαν ἡ Λουίζα δεικνύει εἰς τὸν Ἀνδρην.

ΛΟΥΙΖΑ (σιγὰ πρὸς τὸν Ἀνδρην) Ἰδὼ ἡ Κυρία Δέξ

Ρινού. (ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (περιβλέπει μετὰ προσοχῆς. Μετ' ὀλίγον ἵσταται παρὰ τὴν Ἑλένην ἑκπληκτικὸς παρατηρῶν αὐτὴν, καθ' ἑαυτὸν) Ἡ Κυρία τοῦ χοροῦ! (πορεύεται ὀπισθεν τῆς Ἑλένης—ἐμφαντικῶς) Κυρία Δέ-Ρινού.

ΕΛΕΝΗ (συνερχομένη) Ἄ! (στρέφεται καὶ βλέπει τὸν Ἀρλεϋν) Τί; εἴθε; Τί θέλετε; . . .

ΑΝΑ. (ἀκίνητος καὶ φλεγματικῶς) Δὲν ζητῶ ἄλλο τι, Κυρία, ἢ ἀφοῦ ἀντιγράψητε τὸ ἔγγραφον τοῦτο (δεικνύων τὴν ἐπιστολὴν) νὰ θέσητε τὴν ὑπογραφήν σας.

ΕΛΕΝΗ (διατρέχουσα τὸ ἔγγραφον) Θεέ μου, τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο . . . (ἀποδίδουσα αὐτὸ πρὸς τὸν Ἀρλεϋν) Ὄχι! ποτέ. (ἀποφασιστικῶς)

ΑΝΑ. Λοιπὸν, Κυρία, αὔριον οἱ Παρίσιοι ὅλοι θὰ μάθωσιν ὅτι ὁ σύζυγός σας . . .

ΕΛΕΝΗ (ἐχειρομένη καὶ προβαίνουσα βήματά τινα πρὸς τὸν Ἀρλεϋν) ὦ μή . . . οὐδὲ λέξιν μὴ προσθήσῃτε. Δότε μοι τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο. (ἀναγινώσκουσα πάλιν αὐτὸ λέγει πρὸς τὸν Ἀρλεϋν) Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἄτιμον, εἶναι αἰσχρὸς.

ΑΝΑ. (ἀταράχως) Ἐκπληρῶ τὰς διαταγὰς τοῦ Κυρίου μου.

ΕΛΕΝΗ. Θεέ μου! Θεέ μου! ὅποια δοκιμασία!

ΑΝΑ. (εἰτόνως) Τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον γνωρίζετε, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως μόνην, ὅτι ὁ Μιλόρδος Κύριός μου ἐνέγραψε τὴν ὥραν, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν.

ΕΛΕΝΗ. (κάθηται παρὰ τινα τράπεζαν, ἔπειτα λαμβάνει τὴν γραφίδα καὶ γράφει ἐπιστολὴν τινα) Θεέ μου, βοήθει μοι.

ΑΝΑ. (εἰρωνικῶς) Καὶ ποία σύζυγος ἤθελε διστάσει νὰ γράψῃ ὀλίγας μόνον λέξεις, ὅπως τύχη τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ συζύγου τῆς; Λοιπὸν, Κυρία, δύναμαι νὰ ἐξοικώσω τὸν Μιλόρδον ὅτι αὔριον τὸ ἐπισκεφθῇτε εἰς τὸ λαμπρὸν μέγαρόν του;

ΕΛΕΝΗ. (ἰκετεύουσα αὐτὸν) Σιωπῇ, σιωπῇ διὰ τὸν Θεόν.

ΑΝΑ. (σταθερῶς) Ἀποκριθῆτε μοι λοιπὸν, Κυρίε, συγκατανεύετε νὰ τιμήτητε τὸν Κύριόν μου διὰ μιᾶς ἐπισκέψεώς σας.

ΕΛΕΝΗ. (μὲ φωνὴν πεπνυγμένην) Ναι, κατηραμένε!

ΑΝΑ. Εὐχαριστῶ, Κυρίε.

(Ἡ Ἑλένη σημαίνει κωδωνίσκος)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ οἱ ἄλλοι

ΛΟΥΙΖΑ. (ἐμφανίζεται ἀτερίζουσα τὸν Ἄρλεϋρ)
Προστάξαιτε, Κυρία.

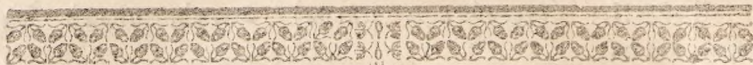
ΕΛΕΝΗ. (οἰγὰ πρὸς τὴν Λουίζαν δίδουσα αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν) Πρὸς τὸν Κόμητα Ἀλφρέδον Δερνιὲ καὶ ἄμέσῳ; (ἡ Λουίζα ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη χρειάζεται διὰ τὸν Κύριόν μου (βλέπων ἀτενῶς τὴν Λουίζαν ἣτις φαίνεται ἐντρούσασα αὐτὸν ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἀντιγράφει τὸ γραμματίον τοῦ Λόρδου)

ΕΛΕΝΗ. (ὀπογράφουσα τὸ ἔγγραφο, λιπρῶς) Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς δι' ἐμὲ. (δίδουσα πρὸς τὸν Ἄρλεϋρ τὸ γραμματίον) Λίβε . . . (στηρίζεται λιποθύμος ἐπὶ τινος τραπέζης).

ΑΝΑ. (λαμβάνων τὸ ἔγγραφο) Εὐχαριστῶ, Κυρίε. (Διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ὁ Ἄρλεϋς λαμβάνει τὸ γραμματίον τῆς Ἑλένης, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλένη ἔδωκεν εἰς τὴν Λουίζαν, ἣτις ἐξελθούσα ἐκ τῆς ἐν μέσῳ θύρας μὲ πολλὴν προφύλαξιν ἐμφανίζεται ἐκ τινος παραπλευροῦ ὀλίγον μακρὰν τῆς ὁποίας κεῖται ἡ ἑδρά ἐν ᾗ ἔπεσεν ἡ Ἑλένη καὶ λιποθύμος ἀναπαύει τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς τραπέζης)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

αδρ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΝΥΞ

Εὐρεία αἰθουσα πλουσίως συνεσκευασμένη
καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένη.

Μεγάλη ἐν τῷ μέσῳ θύρα πρὸς τὸ βάθος
καὶ ἄλλαι μικραὶ παράπλευροι.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ΑΝΔΡΕΪΣ.

ΛΟΥΙΖΑ. Εἰπέ μοι, Ἄνδρ', εἶναι πολὺ πλούσιος ὁ
Κύριός σου ;

ΑΝΔ. Πλούσιος ; πολὺ περισσότερον. ἔχει σωροὺς
χρυσίον. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ἐρωτᾷς σοῦ λέγω ὅτι τὰ πλού-
τη του εἶναι ἀναρίθμητα, μάλιστα εἶναι μυθώδη· εἶ-
ναι ὥς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Χαλιμᾶν,
μὲ τὴν διαφορὰν ὥς ὅτι αὐτὰ εἶναι πραγματικά.

ΛΟΥΙΖΑ (περιβλέπουσα ἐκθαμβος) Καὶ τῷ ὄντι
θαμβόνηται κάνεις εἰς αὐτὰς τὰς αἰθούσας. Τί σιτι-
σμός. Ὅποια μεγαλοπρέπεια ! Καλὰ λέγουν ὅτι οἱ Ἀγ-
γλοι ἔχουν τὰ πλούτη τοῦ κόσμου.

ΑΝΔ. Ἀλλὰ παρατήρησον καὶ ἐμὲ, ὦραίς ἄγγελέ μου.

ΛΟΥΙΖΑ (καθ' ἑαυτήν) Δὲν θὰ μοὶ ἦτο δυσάρεστον
μὰ τὴν ἀλήθειαν.

ΑΝΔ. Λουίζα, εἰς ὅλον τὸ Παρίσι δὲν ἀπῆντισα τὴν ὡραιότεράν σου. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ φράσις αὕτη εἶναι τοῦ μάγου Κυρίου μου.

ΛΟΥΙΖΑ Ἡ! ὀλίγον πιστεύω τὰς φιλοφροσύνας τῶν ἀνδρῶν.

ΑΝΔ. Τὸ γνωρίζω ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν εἶναι τόσοι πιστοὶ εἰς τὸ ὠραῖον φῶλον, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ εἰμεθα ὅλο καρδιά. Ἐλα λοιπὸν, Λουίζα, μὴ ὑποκρίνεσαι τὴν κακὴν. Ἰδὲν σὲ ἔκαμα νὰ λάβῃς τόσας ὠραίας λίρας στεργίνας;

ΛΟΥΙΖΑ (ἐπιχαρίτως ἀπαθούσα αὐτὸν) Εὐγε! τί τὸ θέλεις, κατ' ὠρθάσας νὰ κάμω λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις.

ΑΝΔ. Ἐἰ ἀγαπητὴ μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν παροιμίαν σπερσάσθω κατ' ἐργασίαν καλὴν τέχνην.

ΛΟΥΙΖΑ Δὲν πταίω ὅμως ἐγὼ, ἐπειδὴ σὺ μὲ τὰς πανουργίας σου μ' ἔφερες εἰς θέσιν νὰ πράξω ὅ,τι ἐπραξά.

ΑΝΔ. Ὅχι ἐγὼ, κυρά μου, ἀλλ' ἐκείναι μάλιστα αἱ δειλαστικάι, αἱ γοητευτικάι στεργίνας, αἱ στίλβουσαι καὶ φωσφορίζουσαι ὡς οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ σου. . . .; Νὰ εἴπῃ τις ὅμως τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ Κυρία σου εἶναι θαυμά ὡραιότητος.

ΛΟΥΙΖΑ Λοιπὸν ἔχει δίκαιον νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὁ Κίριος σου.

ΑΝΔ. Καὶ τὴν ἀγαπᾷ ἐμμανῶς. Ἐὰν ἡ Κυρία Δε-Ἔννυ ἐνομφεῖτο τὸν Μιλόρδον . . . Διὰ τοῦτο! Τί παρ-ῤῥοῖα θὰ εἶχεν ὡς Μιλέδη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας!

ΛΟΥΙΖΑ Καὶ ὁ ἱππότης Δε-Ἔννυ;

ΑΝΔ. Θὰ ἐνομφεῖτο μίαν ἄλλην, ἡ δὲ Κυρία του ἤθελε γίνῃ ἡ βασίλισσα τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου. Καὶ σὺ, ἀγάπη μου, καὶ σὺ τότε θὰ ἐγίνεσθ ἡ ἐρωμένιον, ἡ σύζυγός μου, ἡ μεγάλῃ οἰκονόμος τοῦ μεγάλου καὶ λαμπροῦ πύργου τῶν Γουάδρ.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἀλλὰ τί, ἴσως ἤθελε τὴν νυμφεῖθ ὁ Μιλόρδος;

ΑΝΑ. Καὶ εὖθις· ἂν ᾦτο τρόπος·

ΛΟΥΙΖΑ. Νὰ ἔκαμνε ὁ Θεός· καὶ τότε θὰ ἔβλεπα καὶ ἐγὼ τὸ Λονδῖνον ὅπου τὸ ἔχω καὶ μό.

ΑΝΑ. Ἄν θέλῃς τὸ κατορθόνεις παρακινουῖσα τὴν κυρά σου νὰ συγκατανεύσῃ.

ΛΟΥΙΖΑ. Θὰ δοκιμάσω.

ΑΝΑ. Ἐλα γελᾷ σου, καὶ ἡμεῖς θὰ εὐτυχήσωμεν. Θὰ ἰδῇς τὸ μεγαλοπρεπές· Λονδῖνον, τὴν μεγάλην, τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην πόλιν. Θὰ ἰδῇς τὰ ὠραιότερα πράγματα εἰς τὸ παλάτι τοῦ Μιλόρδου, ὅπου εἶναι ἄφθονα τὰ πλούτη καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ ὅπου συγχινῶν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ἀγγλίας. (ἀκούεται κρότος ἀνοιγομένης μιᾶς τῶν παραπλεύρων θυρῶν) Ὁ Μιλόρδος! (ἀπομακρύνονται ἀπ' ἀλλήλων)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω

ΑΡΘ. (προσερχόμενος πρὸς τὴν Λουίζαν) Εἰσθε ἡ θαλαμηπόλος τῆς Κυρίας Δὲ-Ριννύ;

ΛΟΥΙΖΑ. (προσκλίνουσα) Εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (δίδων αὐτῇ βαλάντιον) Λάβετε.

ΛΟΥΙΖΑ. (ὦς ἄνω) Εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε.

ΑΡΘ. (δεικνύων) Ἡ Κυρία σας περιμένει εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν αἴθουσαν (ἡ Λουίζα προσκλίνουσα ἀπέχεται)

ΑΡΘ. (πρὸς τὸν Ἄρλεϊν) Εἶναι ἔτοιμα ὅσα σὰς παρήγγειλα;

ΑΝΑ. Οὐδὲν λείπει, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἡ διατκέδασις τῆς νυκτὸς ταύτης πρέπει νὰ ὑπερτερήσῃ πάσης ἄλλης ἐν Παρισίοις. Ἐπρομηθεύθητε διὰ τὸν δειπνὸν τοῦ καλητέρου καὶ ἐλλεκτοτέρου οἴνου;

ΑΝΑ. Τοὺς μᾶλλον περιφήμους ἐκ τῶν εὐρισκομέ-

νων εἰς τὰς καλῆτέρας οἶναποθήκας τοῦ Λονδίνου, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ὅα εἶναι ποικιλία καὶ καλὴ ἐκλογή φαγητῶν;

ΑΝΑ. Οἱ ἐπιτηδειότεροι μάγειροι τῶν Παριτίων ἀπέδειξαν τὴν ἱκανότητά των, Ὑψηλότατε.

ΑΡΘ. Ὅα εἶναι ἄφθονα τὰ ἄνθη καὶ λαμπρὰ φωταψία ;

ΑΝΑ. Ἡ Παρισινὴ Χλωρίς θὰ κοσμήσῃ ἀπόψε τὰς λαμπράς ὑμῶν αἰθούσας, καὶ φῶς ὥς τὸ τῆς ἡμέρας θὰ φωτίσῃ τὸ παλάτιόν σας, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Τὰς ἐννέα ἀκριβῶς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀσιτυκὴ μουσικὴ· ἔπειτα ἡ στρατιωτικὴ ἐν τῇ τοῦ χοροῦ. Ἐπὶ τῆς στοᾶς τῆς στρογγύλης αἰθούσης κειμένης πρὸς ταύτην νὰ τόποθετήσῃτε τὴν ὀρχήστραν. Εἰδοποιήσατέ με ὅταν φθάσωσιν οἱ προσκεκλημένοι (ἀπέρχεται.)

ΑΝΑ. Αὐτὸς ὁ αὐθέντης μου μαγεύει· τὰ πλούτη του θαμβόνουν· ἡ μεγαλοπρέπειά του θαυματουργεῖ· τὸ βλέμμα του διατάττει· ὁ λόγος του βωβαίνει. Πρὸ δέκα χρόνων εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἂν μ' ἐρωτήσῃ κάνεις ἔμπροσθεν νὰ εἶπω ὅτι δὲν εἶδ' ἀκόμη τὰ μάτια του, τὰ ὁποῖα ἔχουν μίαν λίμψιν μαγευτικὴν ἢ ὁποῖα παχύνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. (*ἐκτρομος βλέπων ἐρχόμενον τὸν Μιλόρδον*) Ἄνλεϋ, ἔρχεται, κόψετο λάσπη ἐδώδε. (*φεύγει δρομαίως*)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΑΡΘ. (*προβαίνει βραδέως, ὁδηγῶν τὴν Ἑλένην στήριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχιονός του*) Στηριχθῆτε καλῶς ἐπὶ τοῦ βραχιονό μου, Κυρία. Ἐστὲ ἐσθραίχ ὅτι εἶναι ἀκόμη πολὺ στερεὸς, ἐπειδὴ δὲν κατεβλήθη εἰς-έτι ὑπὸ τῶν χρόνων καὶ τῆς ἡλικίας. Αποβάλετε τὴν θλίβουσαν ὑμᾶς γλυκεῖν μελαγχολίαν, χαροποιή-

ὦτε Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (ρίπτονσα ἐπ' αὐτοῦ βλήμα ἱκετευτικόν) ὦ! κάλλιόν ν' ἀπέθνησκον Μιλόρδε, διότι ἡ χαρὰ ἐξέλιπε πλέον ἀπ' ἐμοῦ.

ΑΡΘ. Διὰ τί, Κυρία, ἀπωλέσαστε τὴν τόσῃ γλυκεῖαν εὐφραδειάν σας.

ΕΛΕΝΗ Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω. Οἶμοι! ἀποθνήσκω. Θιέ μου! χεῖρ σιδηρὰ θλίβει τὴν καρδίαν μου.

ΑΡΘ. Καθήσαστε Κυρία! Ἀλλ' ὅμως τρώντι πάσχετε. (καθίζει αὐτὴν ἐπὶ τινος σκέρποδος) Ὁ ἔμπανέλθῃ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίζουσις ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου σας. (ἀκούεται εὐάρεστος συμφωνία).

ΕΛΕΝΗ (ἐντρομός) Θιέ μου! Τί ἀκούω; Μοι ἐτοιμάζετε ἱσῶς νέαν σκευωρίαν;

ΑΡΘ. (κάθηται παρ' αὐτῇ) Διέταξ, Κυρία, ἐν τῷ παλατίῳ μου μουσικὴν συμφωνίαν, ὅπως παραύω τὴν παραχὴν τοῦ πνεύματός σας. Ἀδίκως φοβείσθε τὸν Μιλόρδον Ἀρθούρον ὅστις διὰ σας εἶναι ἐτοιμὸς νὰ θυσιάσῃ πλοῦτη τίτλους. . . .

ΕΛΕΝΗ (ἱκετευτικῶς) Οἰκτεῖράτέ με Μιλόρδε. . . . Σὰς καθικετεύω, ἀφήσατέ με ν' ἀπέλθω. (γονυπετοῦσα) Τὸ ζῆτῶ παρ' ὑμῶν θερμὰ χύνουσα δάκρυα, τὸ ἐπικαλεῖμαι γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν σας. . . . Αἶψα, πρὸς Θεοῦ, ἀφήσατέ με. . . .

ΑΡΘ. (ἀντεγείρων αὐτὴν) Ἰμέις πρὸ τῶν ποδῶν μου! ὦ Ἐλένη! πολὺ σὰς ἠγάπησα καὶ συντρίβεται ἡ καρδία μου ἐνῷ σὰς βλέπω κλίνουσαν τὸ γόνυ ἐνώπιόν μου. Ὅχι πλέον δάκρυα, Ἐλένη! ἀς λάμψῃ ἡ χαρὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγελικοῦ προσώπου σας. Ὅχι πλέον εἰς τοὺς πόδας μου, ἀλλ' ἐδῶ, ἐδῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου (ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν).

ΕΛΕΝΗ (ἀποθνοῦσα αὐτὸν καὶ πίπτονσα ἐξησθενημένη ἐπὶ τινος ἑδρας) Εὐσπλαγχνίσθητε, Μιλόρδε, οἰκτεῖράτε γυναῖκα δυστυχῆ

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ἌΝΔΡΕΣ καὶ οἱ ἄνθρωποι

ΑΝΔ. (οἰγὰ πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Ἐρχασαν, Μιλόρδε, οἱ προακεκλημένοι.

ΕΛΕΝΗ. (σχεδὸν λειπόθυμος) Οἴμοι! πόσον πᾶσχω ἀποθνήσκω

ΑΡΘ. (ἐν σπουδῇ πρὸς τὸν Ἀνλεῦν) Ἀέρα . . .

ΑΝΔ. (ταταραγμένος) Μιλόρδε

ΑΡΘ. Ντὶ, Ἐλένη, πάσχετε ἕνεκα ἐλλείψεως ἀέρος. Λοιπὸν Ἀνλεῦ! . . .

ΑΝΔ. (ὡς ἄνθρωποι) Ὑψιλότατε!

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Ἄθλιε! δὲν ἐλέπεις εἶναι ὑποφέρουσαν ἀπὸ τὴν ζέστην. Ἀνόητε! ἀνοιξον τὴν θύραν ἐκείνην (δεικνύων τὴν μεγάλην θύραν). Ἐμπρὸς γρήγορα. (παρενθὺς ὁ Ἀνλεὺς ἀνοίγει τὴν ἐν μέσῳ μεγάλην θύραν δι' ἧς φαίνεται εὐρεία αἰθουσα φωταγωγημένη, καὶ μεγάλη συνάθροισις κυριῶν καὶ κυρίων. Ἀκούεται θορυβώδης μουσικὴ συμφωνία δι' ἧς ἀρχίζει ὁ χορὸς. Ὁ Ἀνλεὺς κατόπιν γέφυματος τοῦ Μιλόρδου ἀπομακρύνεται).

ΕΛΕΝΗ. (ἐκτρομος ἀνίσταται μετὰ κόπον, ὁπισθοχωρεῖ θήματά τινα, ἔπειτα μένει ἐκκληκτος) Θεέ μου, τί βλέπω!

ΑΡΘ. (μεθ' ὑπερόφιας καὶ τρυφερότητος) Ἐνα χορὸν πρὸς τιμὴν τῶν θελγῆτρων σας Κυρία. Πῶς ἡδυνάμην νὰ ὑποδεχθῶ ἐν τῷ παλατίῳ μου ὑμᾶς τὸν μαργαρίτην τῶν Παρισίων, καὶ νὰ μὴ ἐορτάσῃ διὰ πάσης πομπῆς τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπεδαφιλεύσατε διὰ τῆς ἐπισκεψέως σας Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (καλέπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ προσπαθοῦσα νὰ πρὸβῃ) Θεέ μου! Θεέ μου τί μοὶ ἐπεφύλαξας!

ΑΡΘ. (ἐμφαντικῶς) Δὲν ὁμοιάζει ἔμως τὸν χορὸν ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον μὲ περιφρονήσατε. Οὗτος Κυ-

ρία, ὦ; βλέπετε, ὦ; ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι χορὸς προ-
σωπιδοφόρων.

ΕΛΕΝΗ (*ἐν ἀμνηχανίᾳ*) Εἰσθε πολὺ σκληροί, Μι-
λόρδε. ὦ! μὲ φρονεῦτε . . .

ΑΡΘ. Ἐγώ;

ΕΛΕΝΗ Ναί. . . . σεῖς . . . ὅστις μὲ ἐκτυπήσατε
εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

ΑΡΘ. Ἀχάριστε.

ΕΛΕΝΗ Ἐγὼ ἀχάριστος; Ἐγὼ τὸ δυστυχὲς θῦμα
σας; Ἐγώ . . . Ἄ! θέλετε νὰ μὲ ἐκθέσῃτε εἰς τὰ βλέμ-
ματα τῶν Παρισίων ὄλων;

ΑΡΘ. (*περιπαθῶς*) Νὰ σᾶς ἐλθέσω Κυρία; Ὁχι
ποτέ. Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν δύναμαι νὰ δώσω αἰ-
τίαν εἰς οὐδένα ἐν Παρίσις νὰ εἴπη τι κατὰ τῆς τι-
μῆς σας. Μὲ ἐπιπλήσσετε ἀφ' οὗ ἰδιοχείρως σᾶς ἔδωκα ὅ, τι
δύναται ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν τὴν τιμὴν εἰς τὸν
σύζυγόν σας. Δικαιοῦσθε νὰ μὲ καταφρονῇτε τῶρα, ἐ-
πειδὴ κατέχετε ἔγγραφόν μου, ὅπερ δὲν ἤθελον ἀφήσῃ
ἢ εἰς ὑμᾶς μόνην καὶ τὸ ὅποιον θὰ μεταχειρισθῇτε ὡς
περίεμπτον ἀνοίγων τὰς πύλας τῆς φυλακῆς.

ΕΛΕΝΗ (*πριγομένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν*) Πρὸς χάριν
παύσατε Μιλόρδε . . . (*καθ' ἑαυτὴν*) Κ' ἐκεῖνος μ' ἐγ-
κατέλιπε.

ΑΡΘ. Ἀπομάζατε τὰ δάκρυά σας. Πρηγορηθῆτε,
ἐπειδὴ πολλαὶ εὐγενεῖς Κυρίαι ἐκ τῶν εὕρισκομένων
ἐνταῦθα εἶναι πολὺ δυστυχέστεραι ὑμῶν. (*τῇ προσφέ-
ρει τὸν βραχίονά του καὶ φέρει αὐτὴν ἀπέναντι τῆς
μεγάλης θύρας*)

ΕΛΕΝΗ (*μόλις στηριζομένη εἰς τοὺς πόδας της*)
Εὐσπλαγχνίαν, Μιλόρδε, ἀφήσατέ με, μοὶ ἀνασκάπτετε
τὸν τάφον. (*ὀπισθοχωρεῖ· ὁ δὲ Ἀρθούρος μὲ χάριν τὴν
ἐλκύει πρὸς ἑαυτὸν*)

ΑΡΘ. Παρατηρήσατε, Κυρία, τὴν κόμην σας Δέ-Φαρ-
δὲν' ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς εἶναι ἐξωγραρισμένη ἡ
χαρὰ, ἐνῶ ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐμφωλεύει ἡ πικροτέρα

ἰδύνη, καθότι ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὸν νεκρὸν Μαρκέσιον Δ' Ἄνδρῃ, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος καὶ ὅστις τὴν χλευάζει. Ἡ ἄλλη ἐκείνη εἶναι ἡ σφριγῶσα καὶ ὑπεροπτικὴ Δούκησσα Δὲ Βερὺ ἡ δ-ποία, καίτοι κατατρυχομένη ὑπὸ τινος αἵματηρᾶς ὑποθέσεως μειδιᾷ. Παρ' αὐτὴν εἶναι ἡ κενοδοξοτάτη καὶ οὐχ ἥτσον ὠραία ὑποκόμησσα Δὲ- Βριέρ τῆς ὁποίας τόσαι εἶναι αἱ ἀποτυχούσαι ἐρωτικαὶ περιπέτειαι ὥστε ἤθελον καταστήσῃ δυστυχεῖς ἀπείρους γυναῖκας. Καὶ ὁμῶς ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς χαριεστάτης ὑποκομῆσεως, ἐδρεύουσιν ἡ χαρὰ ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ ἡδονή. (μὲ ἔμ-φασιν) 'Ο κόσμος, Κυρία, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ φύραμα μειδιαμάτων καὶ δακρύων· ἕκαστος π. χ. τῶν προσκεκλημένων μου φθονεῖ τὴν τύχην μου, καὶ ἐγὼ τί εἶμαι Κυρία ;

ΕΛΕΝΗ. (καθ' ἑαυτὴν καταβεβλημένη) Εὐσπλαγχνίσθητί με Θεέ μου !

ΑΡΘ. (καθίζων αὐτὴν ἐπὶ σκιμποδος) Ὡ! ναι, ἄλλο δὲν εἶμαι ἢ τὸ παίγνιον ἑνὸς βλέμματός σας, πτώσιμον φθινοπωρινὸν φύλλον ἐν μὲ ἐγκαταλείψητέ. Παρηγορήθητε, Κυρία, καὶ ἃς ὑπάρχωμεν νὰ περιέλθωμεν τὰς εὐρεῖας ἐκείνας αἰθούσας.

ΕΛΕΝΗ. (ἀκροάζεται αὐτὸν ἐν ἐκστάσει καὶ ἐκτός ἑαυτῆς· συνέρχεται δὲ καὶ τρομάζει εἰς τὰς τελευταίας λέξεις του) Τί λέγετε ; Ὡ! ἀφήσατέ με !

ΑΡΘ. (κρούει κωδωνιὸν τι).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΝΔΡΕΥΣ καὶ οἱ ἄνθρωποι

ΑΡΘ. Δύο βουρνούζια καὶ δύο προσωπίδας. ('Ο Ανδρεὺς ὑποκλίνεται ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ. Ἀπεφασίσατε λοιπὸν τὸν ἀφηνισμὸν μου;

ΑΡΘ. Τὴν σωτηρίαν σας Κυρία.

ΕΛΕΝΗ. Τὴν σωτηρίαν μου ;

ΑΡΘ. Ναί, ἐπεὶ δὴ πῶς ἠδύνασθε ἄνευ προσωπί-
δος νὰ διέλθῃτε τὰς αἰθούσας ἐκείνας καὶ ἄγνωστος ν'
ἀπομακρυνθῇτε τοῦ παλατιοῦ μου; (Ὁ Ἄλφρεδος φέ-
ρει τὰ βουβρούζια καὶ τὰς προσωπίδας καὶ τὰ δίδει
πρὸς τὸν Ἀρθούρου, εἶτα ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ. Τί μοι εἶναι πεπρωμένον νὰ ὑποφέρω!

ΑΡΘ. (δίδωρ αὐτῇ ἕν βουβρούζιον καὶ μίαν προ-
σωπίδα) Σπεύσατε Κυρία.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω

(Ὁ Ἄλφρεδος κεκαλυμμένος διὰ μεγάλου βουβ-
ρούζιου μελανοῦ καὶ φέρων μέλαιναν προσ-
ωπίδα ἐμφανίζεται ἐν τῇ μέσῃ θύρᾳ,
καὶ δεῦρ ὁ Ἀρθούρος προσφέρει πρὸς τὴν Ἑ-
λένην τὸ βουβρούζιον καὶ τὴν προσωπί-
δα πλησιάζει αὐτὸν καὶ διὰ τρομερᾶς
φωνῆς τῷ λέγει·

ΑΛΦ. Ἄρκεϊ πλέον Μιλόρδε, ἐπιστρέψατε ὁποῦ σὰς
περιμένουσιν οἱ προσκεκλημένοι σας.

ΑΡΘ. (ὀργίλλως) Τίς εἰσθε; Ὅποια αὐθάδεια! ..

ΑΛΦ. (δεικνύων τὸ προσκλητήριο) Εἶμαι καὶ ἐγὼ
εἷς ἐκ τῶν πρὸ ἑξ ἡμερῶν προσκληθέντων ἐνταῦθα.

ΑΡΘ. (σαρκαστικῶς) Τὸ ἐλθισμόνησα! εἰσθε ὁ φέ-
λος μου. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Κυρία, ὁ Κύριος Κόμης
Ἄλφρεδος Δερνιέ. (ὁ Ἄλφρεδος ἀποβάλλει τὴν προσω-
πίδα καὶ τὸ βουβρούζιον)

ΕΛΕΝΗ (λυπηρῶς) Οἴμοι!

ΑΡΘ. (μὲ εἰρωνείαν) Πολὺ ἀργὰ ἦλθετε, Κύρις
Κόμη.

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Ναὶ κατὰ δυστυχίαν μου.

ΑΡΘ. Ἡ Κυρία Δε-Ριννὸ σὰς περιέμενεν ἀπὸ τὰς
δεξιῶν.

ΕΛΕΝΗ Λοιπὸν ἐμάθετε...

ΑΡΘ. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Οὐδὲν μὲ διαφεύγει (πρὸς τὸν Ἀλφρέδον) Καί τοι μετὰ τὰ χθὲς συμβάντα δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃτε, εὐχαρίστως ὁμῶς δέχομαι ὁμᾶς ἐνταῦθα, Κύριε Κόμη, καθότι εἰσθε εὐγενὲς ἱππόκης.

ΕΛΕΝΗ Ἀπίστος Λουίζα, καὶ σὺ μὲ ἐπρόδωκες!

ΑΛΦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Κατὰ ποῖαν ὥραν ἦλθετε Κυρία;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Τὰς ἑκτὴν...

ΑΛΦ. (δεικνύων αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν της) Ἀλλὰ πῶς εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας...

ΑΡΘ. (εἰρωνικῶς) Ἐξηγηθῆτε, σὰς ἀφίνω ἐλευθέρους. (κλειδύνας τὴν θύραν ἀπέρχεται.)

ΕΛΕΝΗ (ἀναγινώσκει τὰς τελευταίας λέξεις τῆς ἐπιστολῆς) Τὰς ἑννέα. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔδωκεν ἡ Λουίζα πρὸς τὸν ἀνδρῖον τοῦτον, ὅστις ἔγραψε μιαν ὥραν ἑραδύτερον.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχής!

ΕΛΕΝΗ Τί νὰ σὰς εἰπῶ πλέον Ἀλφρέδε; (δεικνύουσα αὐτῷ τὸ παρὰ τοῦ Ἀρθούρου δοθεὶς ἔγγραφο)

ΑΛΦ. (διατρέχει αὐτὸ καὶ κάμνει ν' ἀκουσθῶσιν αἱ τελευταῖαι λέξεις) Δὲν εἶναι ἰδικόν μου τὸ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ῥωμαίῳ Δὲ Ῥωνὸ εὔρεθ' ἑν χερτοφυλάκιον, ἐπαληθεύω μάλιστα ὅτι τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν ῤηθέντα ἱππότην καθότι πολλάκις τὸ εἶδον παρ' αὐτῷ.

Ἀρθρος Ἀρθούρος Δὲ Γ'οδάρ.

(πνίγων στεναγμοὶ) Ἑλένη!!!

ΕΛΕΝΗ (κλαύουσα) Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μ' εὖσπλαγχνισθῇ.

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Φεῦ! Δυστυχής! ἔρκοίντως σ' ἐννοῶ.

ΕΛΕΝΗ (ἀμνηχαροῦσα) Ἄ; φύγωμεν μακρὰν τοῦ κατηροῦς τούτου τόπου. Ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις μου... Ἀλφρέδε τὸν βραχίονά σας... ὦ! καὶ σεῖς μ' ἐγκαταλείπετε;

ΑΛΦ. (ἐν ἀπειπισίᾳ πλῆττων τὸ μέτωπόν του) Θεέ μου! Θεέ μου! (ὡς μαινόμενος ἐξετάζει, τὰς πέ-

ριξ θύρας τὰς ὁποίας εὗρισκει κλειδωμένας, ἐπανέρχεται εἰς τὴν σχεδὸν λειπόθυμον 'Ελένην) Ἐλένη! Κυρία Δὲ Πίνυ... Πρὸς Θεοῦ συγχωρήσατέ με ἂν πρὸς στιγμὴν ἐλθσμένῃσα τὸ καθήκον τῆς ὑπερασπίσεως ὑμῶν.

ΕΛΕΝΗ (μὲ φωνὴν πριγμένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ γορυπετῆς) Ἀλφρέδε, εὐσπλαγχνισθῆτε, οἰκτείρατε δύσμοιρον γυναῖκα.....

ΑΛΦ. (ἀνεγείρων αὐτὴν μετὰ δακρύων) Κυρία ὑπὲρ ὑμῶν ἡ ζωὴ μου... ἀλλὰ πάσχετε! Λάβετε θάρρος, Κυρία, ὁ Θεὸς δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψει. (ἐξετάζει καὶ πάλιν τὰς θύρας ἀπελπιστικῶς) Ἀνόσιέ! Διέφυγες τὴν ἐκδίκησίν μου, ἵνα προσθέσης νέον θῦμα εἰς τὴν κακίαν σου.

(Ἐκ τῆς μέσης θύρας ἐμφανίζεται ὁ Ἀρθοῦρος.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΡΘ. (ἰλαρῶς) Συγχωρήσατέ με ἂν ἐπ' ὀλίγον σᾶς ἀφῆκα μόνους. Ἦθελεν εἶσθαι ἀγροικίᾳ ἂν δὲν προσέφερον τὰς προσρήσεις μου εἰς τινὰς τοῦλάχιστον τῶν προσκεκλημένων μου. (μειδιῶν σαρδωρικῶς) Πιστεύω ὅτι θὰ ἐξωμολογήθητε.

ΑΛΦ. (εὐσταθῶς) Ναὶ Μιλόρδε· ἐνθυμήθητε ὅμως ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς ἐξ ἡμῶν ὀφείλει ἐπίσης νὰ ἐξομολογηθῇ ἐνώπιον Θεοῦ.

ΑΡΘ. (μετὰ διακεκριμένης σοβαρότητος) Καὶ δὲν ἠδυνάμην, Κύριε Κόμη, τὴν αἰθούσαν ταύτην νὰ μεταβάλλω εἰς τάφον καὶ τῶν δύο σας; Ἀλλ' ὄχι! ἐπειδὴ ὁ Λόρδος Ἀρθοῦρος Δὲ-Γοδάρ ἀγαπᾷ τὸν Κύριον Κόμητα (μὲ πικρὸν μειδίαμα) καὶ ἐπέστρεψεν νὰ σᾶς ἴδω πάλιν. Ἐὰν ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶ, ἐν ἡμῇν τόσον δειλὸς ὥστε νὰ λησμονήσω ὅτι μέλλω νὰ εὐρεθῶ ἀντιμέτωπος Ὑμῶν Κύριε Κόμη, ἤθελον ῥίψῃ τὸ κλειδίον τοῦτο εἰς τὸν ποταμὸν Σηκουάναν καὶ με-

τὰ παρέλευσιν ἄρκετοῦ χρόνου ὅτε δὲν ἤθελον σᾶς ἐνθουμῶμαι πλέον θὰ διέταττον νὰ συντρέψωσι τὴν θύραν τοῦ τάφου σας καὶ θὰ ἤρχόμην νὰ ἐπισκερθῶ τοὺς σκελετοὺς σας. Πλὴν ἐπιθυμῶ νὰ ζήτῃ ἡ Ἑλένη ἐπειδὴ μοι εἶναι λίαν προσφιλὴς, καθὼς καὶ ὑμεῖς, Κύριε Κόμνη, ἵνα τηρήσω τὸν δοθέντα λόγον τῆς τιμῆς μου.

ΑΔΦ. (ὀργίλως) Διστραμμένε ! τὸν ὁποῖον ἐξέμεσεν ὁ ἄδης ἵνα φέρῃς τὴν δυστυχίαν ἐπὶ τῶν αἰσθανομένων τὴν δηλητηριώδη πνοὴν τῶν χειλέων σου. (ὀρμητικῶς) Μιλόρδε, ἀνοίξατε τὴν θύραν ἐκείνην.

ΑΡΘ. (μὲ πικρὰν εἰρωνείαν) Μὴ ὀργίζεσθε Κύριε Κόμνη· Κυρία, εἰσθε ἐλευθέραι. Κόμνη, ποῖος ἄλλος βραχίων πλὴν τοῦ ἰδικοῦ σας εἶναι ἄξιος τῆς Κυρίας Δέ-ῤῥινῶ; (ἀνοίγει τὴν θύραν—πρὸς τὴν Ἑλένην) Καλύφθητε, Κυρία, διὰ τοῦ βουρνούζιου τούτου (προσφέρων αὐτῇ τὴν προσωπίδα καὶ τὸ βουρνούζιον ἅπερ ἐγκατέλειπε ἐκείνη ἐπὶ τινος ἔδρας) Λάβετε καὶ τὴν προσωπίδα ταύτην ἣτις πολὺ σᾶς ἀρμόζει.

ΕΛΕΝΗ. (περιαλγῶς λαμβάνουσα τὴν προσωπίδα) ὦ ! ὁποῖα φρικώδης δοκιμασία!

ΑΔΦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Θάρρος, θάρρος δυστυχὴς Ἑλένη !

ΑΡΘ. (συνοδεύων αὐτοὺς ἀπερχομένους) Θριαμβεύουσα ἀνεχωρήτατε ἐκ τοῦ χοροῦ ἐκείνου Κυρία, καθὼς προχθὲς ὁ Κύριος Κόμνη ἐκ τοῦ παλατίου μου (μόνος ἐπὶ σκηνῆς παρὰ τὴν μέσην θύραν καὶ γεγονυῖα τῇ φωνῇ) πλὴν ἐκ τοῦ χοροῦ τούτου ἀπέρχεσθε, ἵνα διὰ παντὸς ἐθιμῇσθε τὸν Λόρδον Ἀρθούρον Δέ-Γοδάρ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Αἰθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΡΩΜΑΙΟΣ.

Ἡ ΕΛΕΝΗ περίλυπος κάθεται παρὰ τι τραπέ-
ζιον. Εἰσέρχεται ὁ ῬΩΜΑΙΟΣ καὶ τρέχει
τὰ τὴν ἐραγκαλισθῆ.

ΡΩΜ. (τρυφερῶς) Ἐλένη!

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Ῥωμαῖε! (ἀποσυρμένη με λύ-
πην, — καθ' ἐνυτῆρ) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Τῶνόντι δὲν εἶμαι ἄξιός σου, ἐνῷ ἐὰν ἤκουον
τὰς συμβουλὰς σου θὰ ἦμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀν-
θρώπων. Συγχώρησόν με, Ἐλένη, καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ
ἀκροασθῇς τὸν σύζυγόν σου, ἀκροάσθητι τὸν πατέρα
τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν τέκνου.

ΕΛΕΝΗ (με λύπην) Νὰ σὲ συγχωρήσω μοι λέγεις;

ΡΩΜ. Ναί!

ΕΛΕΝΗ (ἐν διαχύσει) Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου·
ἔχω ἀνάγκην ζωῆς. Εἰπέ μοι ὅτι με ἀγαπᾷς ἀκόμῃ.

ΡΩΜ. Περισσότερον τῆς ζωῆς μου.

ΕΛΕΝΗ Ἀγαπᾷς καὶ τὸ τέκνον μας;

ΡΩΜ. Ὅσον καὶ τὸν ἔρωτά μας.

ΕΛΕΝΗ Λοιπὸν ὄχι δι' ἐμὲ ἀλλὰ διὰ τὸ ἄθῳον

ἐκεῖνο πλᾶσμα μή....

ΡΩΜ. ὦ! ναί, ποτὲ δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σέ, ἀπὸ τὸ τέκνον μας, τὰ δύο προσφιλέστερά μοι ὄντα. Καὶ ποῦ θὰ αἰσθανθῶ περισσοτέραν εὐτυχίαν ἢ παρὰ σέ, ὦ ἐνάρετε σύζυγέ μου;

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν περιλύπως) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Πλησίον σου εὕρισκόμενος εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Πίστευσόν μοι, ποτὲ πλέον δὲν θὰ χωρισθῶμεν.

ΕΛΕΝΗ (ἐκτὸς ἑαυτῆς) Δὲν θὰ χωρισθῶμεν;...;

ΡΩΜ. Ποτέ!

ΕΛΕΝΗ. Ἡ παρελθοῦσα λοιπὸν νύξ θὰ ᾔηται ἡ τελευταία;

ΡΩΜ. (κλίνων τὸ μέτωπον ὑπὸ αἰσχύνης) Ναί....

ΕΛΕΝΗ (κλαίουσα) Ἡ παρελθοῦσα νύξ.... ὦ! ἦτο ἀτελεύτητος, ἀλήθεια Ῥωμαῖε; Ὑπέφερες καὶ σύ;

ΡΩΜ. Ναί!

ΕΛΕΝΗ. Ὅχι ὅμως ὅσον ὑπέφερα ἐγώ.

ΡΩΜ. Δι' ἐσὲ μόνον ἐσκεπτόμην.

ΕΛΕΝΗ (ὀπισθοχωροῦσα ἐν βῆμα—μέ φρίκην), Δι' ἐμέ;

ΡΩΜ. Ναί, πίστευσόν με.....

ΕΛΕΝΗ (παράφορος) Ἐγὼ ὅμως σ' ἐλησμόνησα!

ΡΩΜ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ δυστυχὴς παρὰφρονεῖ.

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Καὶ ἐγώ, Ῥωμαῖε, ὑπέφερα, παρὰφρόνησα, ἔκλαυσα, καὶ καθ' ὅλην τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα κατεσπαράχθην τὴν καρδίαν... ἀλλ' οἱ μοι... δὲν σὲ ἐνθυμούμην, ὅχι....

ΡΩΜ. Εἶχες δίκαιον, γλυκεῖα μου Ἐλένη. Ὑπῆρξα ἄδικος πρὸς σέ, ἀγαπητὴ μου. Ἐκκληίδωσα τὴν ἀγιότητα τῶν ἀρετῶν σου, τῆς τιμῆς σου.

ΕΛΕΝΗ Σύ... ἅ! ὅχι!... ἀλλὰ... (συνερχομένη—καθ' ἑαυτὴν) Θεέ μου! τί εἶπον! (πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε! ἐλθέ, ἐκλείπω.

ΡΩΜ. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν) Παρηγορήθητι, μὴ μὲ ἀποκαθιστᾷς δυστυχέστερον.

ΕΛΕΝΗ Ἐνθιμήσου, Ῥωμαῖς, ὅτι εἶσαι πατήρ, καὶ μίαν ἡμέραν ἡ διαγωγή σου θὰ χρησιμεύσῃ ὥς ὑπογραμμὸς ἐκείνης τοῦ τέκνου μας.

ΡΩΜ. (κλαίων) Εἴθε ἀποστροφὴν νὰ αἰσθανθῇς, τέκνον μου, πρὸς τὴν διαγωγήν μου.

ΕΛΕΝΗ Ναὶ Ῥωμαῖς, ἑαυρότερον ἄδικον δὲν φέρουσιν εἰς τὰ τέκνα των οἱ γονεῖς ἢ ἀφίνοντες εἰς αὐτὰ κληροδότημα ἀτιμώσεως! Δὲν ὑπάρχει, Ῥωμαῖς, δικαστῆς αὐστηρότερος τῆς κοινωνίας· αὕτη θρασυεὶ καὶ ἐπαινεῖ τὴν ἀρετὴν, καταδικάζει δὲ τὸ πταίσμα. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ λύπη πικροτέρα τῆς καταδικαζούσης τὸν πταίστην εἰς τὴν καταφρόνησιν τῶν ὁμοίων του.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΓΑΣ. (τρέμων ὄλος) Ἀφέντη μου

ΡΩΜ. Τί εἶναι!

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου μ' ἐπῆγαν εἰς τὸ φρέσκο, μόλις τοῦ· ἰδῶ φριβοῦμι τόσο ὅπου

ΡΩΜ. (ἀνυπομόδως) Ὁμίλει, ποῖους;

ΓΑΣ. Οἱ κλητῆρες, ἀφέντη μου, φυλᾶς κάτῳ εἰς τὴν θύρα (ρεύσατος τοῦ Ῥωμαίου ἀπέργεται).

ΕΛΕΝΗ. (περίλυπος). Οἱ κλητῆρες! ἀλλὰ τί θέλουν πλέον ἀπὸ ἡμᾶς;

ΡΩΜ. (ἀναχωρῶν) Μετ' ὀλίγον, Ἑλένη μου, ἐπιστρέφω.

ΕΛΕΝΗ. (ἐμποδίζουσα αὐτόν) Ὄχι, δὲν θὰ ἀναχωρήσεις. Εἰπέ μοι τί συνέβη, θέλω νὰ τὸ μάθω!

ΡΩΜ. Οἱ πιστωταὶ μου

ΕΛΕΝΗ. (μελαγχολικῶς) Οἱ τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἀλήθεια Ῥωμαῖς;

ΡΩΜ. Ναὶ! ἀλλά

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θὰ παύῃς πλέον;

ΡΩΜ. Τὸ δοκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, εἰς σέ, εἰς τὸ τέκνον μας. Ἄρεις λοιπὸν τώρα νὰ ὑπάγω μήπως ἐπιτύχω τὴν πώλησιν ἐνὸς κτήματός μου.

ΕΛΕΝΗ. Ὁχι, ὄχι!

ΡΩΜ. Ἀλλὰ τί θὰ πράξω;

ΕΛΕΝΗ. (ἀνοίγει τραπέζιδον τι καὶ τῷ προσφέρει τὴν ἀδαμαρτοθήκην). Λάβε, ὕπαγε, εἰς ἐμὲ δὲν χρει-
μεύουν πλέον τὰ κρησμήματα ταῦτα, πρέπει νὰ φυ-
λάξης τὰ κτήματα διὰ τὸ τέκνον μας.

ΡΩΜ. (μετὰ τρυφερότητος) Εὐχαριστῶ! εὐχαρι-
στῶ γυναι ἀπαράμιλλε.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΝΔΡΕΪΣ καὶ οἱ ἄνω

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν φρίττουσα) Ἄ! καὶ πάλιν οὗτος.

ΑΝΔ. Ὁ Λὸρδ Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ ἐπιθιμεί νὰ συ-
νομιλήσῃ μεθ' ὑμῶν, Κύριε Ἰππότη, καὶ νὰ λάβῃ τὴν
τιμὴν νὰ προσφέρῃ τὰ σεβασμιακά του πρὸς τὴν Κυ-
ρίαν Δὲ Ρίννυ.

ΡΩΜ. (καθ' ἑαυτὸν ἀμφιγρόπων) Θεέ μου! (πρὸς τὸν
"Ανδρεῖν") Ἄ; εἰσέλθῃ. (ὁ "Ανδρεῖς ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν λυπηρῶς) Οἶλοι! ἀφοῦ μὲ
ἐφόνευσε θέλει νὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὸν τάφον.

ΑΡΘ. (ἐξω τῆς σκηνῆς) Πόσον εἶπατε Κύριε ἀ-
ξιοματικέ.

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Αὐτός... .

ΑΞΙΩΜ. (ἐξω τῆς σκηνῆς) Ὀγδοήκοντα χιλιάδας
φράγκων Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ ἐγγυῶμαι μετ' ὀλίγον ἔλ-
θετε, Κύριε, εἰς τὸ παλάτιόν μου ὅπως λάβητε τὸ
ῥηθὲν ποσόν.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

(Ἡ Ἑλένη ἰδοῦσα αὐτόν πρίγει κραυγὴν ἄλγους.)

ΑΡΘ. (διευθυνόμενος πρὸς τὸν Ῥωμαῖον). Ἰππό-
τα, ἐνῷ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, ἡμεῖς
ἐτοιμάζεσθε νὰ ἐξέλθητε;

ΡΩΜ. (κρατῶν εἰσέτι ἐν ἀμνηχανίᾳ τὴν ἀδαμαν-
τοθήκην ἀνὰ χεῖρας, - τεταραγμένος.) Ὅχι Μιλόρδε,
ἤθελον... (ἀποθέτωρ αὐτὴν ἐπὶ τινος τραπέζης).

ΑΡΘ. Διώρθωσα τὰ πάντα, θέλετε μὲ πληρώσει ὅ-
ταν εὐκολυνθῇτε. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ ἀδαμαντοθήκη εἶναι
εἰς κίνησιν.— Ἀλλὰ πῶς, Ἰππότα, δὲν μὲ παρουσιάζετε
πρὸς τὴν Κυρίαν, ἥτις εἶναι, πιστεύω, ἡ Κυρία Δε-
ῤιννύ;

ΡΩΜ. Εὐχαρίστως Μιλόρδε· (καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου!
ΕΛΕΝΗ (ὦς ἄνω). Ὅποια εἰσάναξι!

ΡΩΜ. (προσερχόμενος μετὰ τοῦ Ἀρθούρου πρὸς
τὴν Ἑλένην) Κυρία Δε-ῤιννύ, ὁ Λόρδ Ἀρθούρος Δε-Γεδάρ.

ΕΛΕΝΗ. (τεταραγμένη) Μιλόρδε...

ΑΡΘ. Λαμβάνω τὴν τιμὴν, Κυρία, νὰ σᾶς προσφέρω
τὰ σεβάσματά μου. (πρὸς τὴν Ἑλένην ἐνῷ ὁ Ῥω-
μαῖος ἵσταται ὀλίγον μακρὰν) Βλέπω, Κυρία, τὴν
ἀδαμαντοθήκην σας περιφερομένην. Δὲν σᾶς εἶπον νὰ
κάμητε χρῆσιν τοῦ πλούτου μου;

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Διεστραμμένη! (πρὸς τὸν
Ἀρθούρον) Πρὸς χάριν σιωπήσατε.

ΑΡΘ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Θὰ σᾶς ὑπακούσω.
(πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Ζητῶ παρ' ὑμῶν συγγνώμην, Ἰπ-
πότα, διότι ἀδίκως σᾶς προσέβην.— Εἰσθε εὐπατρί-
δης καὶ πιστεύω ὅτι θὰ συγχωρήσητε τὸν ἐξαιτούμε-
νον τὴν συγγνώμην σας.

ΡΩΜ. (ἀμνηχανῶν). Μιλόρδε...

ΑΡΘ. Εὐδικαιοῦσθε νὰ μοὶ ζητήσητε ἱκανοποίησιν

τῆς προσβολῆς, ἀλλ' ὁποῖαν ἀφ' οὗ ἐγὼ κρίνω τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον νὰ κυπηθῶ μὲ σᾶς, διότι ἀδίκως σᾶς προσέβαλον. Τὰ πάντα λοιπὸν μεταξὺ ἡμῶν ἂς λησμονηθῶσι.

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Μιλόρδε

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ καὶ οἱ ἄνω

ΛΕΙΩΜ. (πλησιάζων τὸν Ῥωμαῖον). Λάβετε, Κύριε Ἰππότα, τὸ χαρτοφυλάκιόν σας, διότι ὡς παρὰ τὴν δικαιοσύνην κατέθεσεν ὁ Κύριος Λόρδ Ἀρθούρος Δε-Γοδάρ δὲν εἶναι ἰδικόν του.

ΑΡΘ. Τὸ χαρτοφυλάκιον, Κύριε Ἰππότα, εἶναι ἰδικόν σας, ἥδυνάμην νὰ ἰδιοποιηθῶ πρᾶγμα ξένον ;

ΡΩΜ. (πρὸς τὸν Ἀρθούρον) Μιλόρδε μὲ ἐξευτελίζετε.

ΕΛΕΝΗ. (Μελαγχολικῶς προσβλέπουσα τὸν Ῥωμαῖον) Δυστυχῆς Ῥωμαῖε!

ΛΕΙΩΜ. Εἶναι λοιπὸν ἰδικόν σας, Ἰππότα, τὸ χαρτοφυλάκιον ;

ΕΛΕΝΗ. (ἀμηχανοῦσα) Θεέ μου !

ΡΩΜ. (τεθορυβημένος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Ναὶ Κύριε, εἶναι ἰδικόν μου.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ εἶναι εὐγενῆς Ἰππότης.

ΕΛΕΝΗ. (ὡς ἄνω) Ἡ καρδιά μου συντρίβεται!

ΑΡΘ. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Δὲν σᾶς εὐχάριστησά καθ' ὅλα ;

ΛΕΙΩΜ. (δίδων εἰς τὸν Ῥωμαῖον τὸ χαρτοφυλάκιον) Λάβετε Κύριε Ἰππότα· Κύριοι προσκυνῶ σας (ἀπέρχεται).

ΡΩΜ. (λαβὼν τὸ χαρτοφυλάκιον ρίπτει αὐτὸ ἐπὶ τινος τραπεζίου.—Καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου ! Δὲν ἤξιόν-
ρω τί γίνομαι.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Δὲν μοὶ ἀποκρίσεσθε Κυρία ; Εἴ-
σθε εὐχαριστημένη ἐκ τῶν πράξεών μου ; Ἐτήρητα τὰς

ὕποσχέσεις μου ;

ΕΛΕΝΗ (σιγὰ πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Μιλόρδε, μὲ θανατόνετε. (ὁ Ῥωμαῖος παρατηρεῖ προσεκτικῶς τὸν Ἀρθούρου καὶ τὴν Ἑλένην).

ΑΡΘ. Ἐγὼ, Κυρία ! . . .

ΕΛΕΝΗ Πρὸς χάριν ἀπομακρυνθῆτε.

ΡΩΜ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ ἤθελεν εἶσθαι ἀληθές; ἀλλ' ὄχι ! ὄχι ! ἀδύνατον !

ΑΡΘ, Δὲν μὲ ἀκούετε, Κυρία; εἰπέτε μοι, δὲν ἔρχεσθε πλέον πρὸς ἐπίσκεψίν μου;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Νὰ ἀμφιβάλλω διὰ τὴν Ἑλένην . . . ἄ ! ὄχι

ΕΛΕΝΗ (πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Σκληρέ.

ΑΡΘ. (πλησιάζων τὴν Ἑλένην) Ἐγὼ Κυρία;

ΕΛΕΝΗ (ιδουῖσα ὅτι ἐβλεπεν αὐτὴν ὁ σύζυγός της λέγει μὲ φωνὴν πεπνιγμένην) Τέλος μὲ ἠφανίζατε ! Ἀπομακρύνθητε. (καθ' ἑαυτὴν) Θεὲ μου ! ἐκλείπω. (μόλις στηριζομένη)

ΑΡΘ. (ὕποστηρίζων αὐτὴν κλονουμένην) Κυρία, πάσχετε ; . . .

ΡΩΜ. (θεωρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν Ἀρθούρου προσφέρει τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν Ἑλένην) Ἑλένη, εἶσαι πολὺ τεταραγμένη. (πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Μιλόρδε, πάσχει ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὁδηγήσω αὐτὴν εἰς τὰ δωμάτιά της. (ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἑλένης αὐστηρὰ ρίψας βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ἀρθούρου)

ΑΡΘ. (μεθ' ὑπεροψίας καὶ ὀργῆς) Εἰς ἐμὲ τοιαύτην προσβολήν ! Εἰς ἐμὲ νὰ στρέφῃς ἐλέμματα ὀργῆς ἅτιμες ἱππότα ! Εἰς ἐμὲ ὅστις ἔλωσα τὴν τιμὴν σου; Καὶ ὁ ἀνεχθῶ τοιαύτας ὑβρεῖς; Ὁχι, σκληρῶς θὰ ἐκδικηθῶ, ἀροῦ μάλιστα δὲν ἐλπίζω πλέον τίποτε ἀπὸ αὐτὴν, διότι μὲ ρισεῖ, μὲ ἐδελύσσεται. Ναὶ νὰ ἐκδικηθῶ πρὶν ἢ λάβῃ χώραν ἡ μονομαχία μετὰ τοῦ ἀπίστου Ἀλφρέδου καθότι εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ νὰ πέσω. (παρά τινα θύραν). Ἀνλιῦ

ΣΚΙΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΝΔΡΕΥΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΑΝΔ. Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὀργίλλως) Ἀκριβὰ θὰ πληρωθῶ τὰς προσβολὰς σου Κύριε Ἰππότα, καὶ τὰς θυσίας μου διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ὑστάτου δώρου μου Κύριε Δὲ Ρίννυ. (γράφει ἐπιστολὴν).

ΑΝΔ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐκατάλαβε, Εὐβρίλς φυσάει, θὰ ἔχωμεν τρικυμῖαν.

ΑΡΘ. (ἐξάγει τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν τινα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, ἣν ἐκράτησε μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ βραχιονίου, ταῦτα δὲ ἐσωκλείει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἣν ἔγραψε καὶ τὴν ὁποῖαν δίδει τῷ "Ανδρῷ). Μόλις ἔλθῃ ὁ Κύριος Δὲ Ρίννυ ἐξ ὀνόματός μου τῷ δίδετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. (ἀπέρχεται)

ΑΝΔ. (βεβαιωθείς ὅτι εὐρίσκεται μύθος) Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὁ Κύριος μου εἶναι πολὺ ἰδιότροπος, ὥστε πρέπει νὰ ὑπακούω καὶ νὰ σιωπῶ διὰ νὰ κερδίζω τὰς στεργίνας του. Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ Ἰππότης.

ΣΚΙΗΝΗ Ζ'.

ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΡΩΜ. (περιβλέπων μετὰ μελαγχολίας καὶ σοβαρότητος) Ποῦ εἶναι ὁ Μιλόρδος;

ΑΝΔ. Ἀνεχώρησε συστήτας εἰς ἐμὲ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δι' ὑμᾶς Κύριε Ἰππότα. (ὁ Ῥωμαῖος λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν, ὁ δὲ Ἄνδρῆς ἐσπευσμένως ἀπέρχεται).

ΡΩΜ. (ἀναγινώσκει) Πρὸς τὸν Ἰππότην Ῥωμαῖον Δὲ Ρίννυ δωρεῖται τὰ κειμήλια ταῦτα ὁ Λόρδ Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ. (ἐκπληκτος καὶ περιαλγῆς παρατηρεῖ τὴν εἰκόνα) Ἡ εἰκὼν τῆς Ἑλένης! αὐτὴ ἐκεῖνη τοῦ βραχιονίου της. (μὲ ὀργήν) Δὲν ὑπωπτεύθην λοιπὸν εἰς μάτην. Καὶ τοῦτο; (ἐκτυλίσας τὴν ἐσωκλειστον ἐπιστο-

λὴν ἀναγινώσκει τεθορυβημένος,

« Ἀγαπητέ μοι Λόρδ !

» Τὰς ὁκτὼ Μ. Μ. περιμένετε με εἰς τὸ παλά-
τιόν σας,

24 Νοεμβρίου 1848.

Ἑλένη Δὲ Ῥιννύ». .

(παρατηρῶν τὴν ἐπιγραφὴν) Πρὸς τὸν Λόρδ Ἀρθού-
ρον Δὲ Γοδάρ. (ἐν ἀπελπισίᾳ) Κατάρρα ! (παρατηρῶν
τὴν ἐπιστολὴν) Ναί ! αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς
Ἑλένης. Τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Νοεμβρίου. (παράφορος)
Χθὲς τὴν νύκτα. Ἄ ! τὴν φρικώδη νύκτα ὅτε ἤμην εἰς
τὴν φυλακὴν. Κατάρρα ! Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἀθλίᾳ, καὶ
τοὺς δύο μᾶς ἐπληξεν ἡ ἀτιμία ! (ἐν ἄκρᾳ ὀργῇ) Λόρδ
Ἀρθούρε, καὶ ὁ Ἄδης αὐτὸς ἂν μᾶς διεχώριζε θὰ τὸν
διέβαιναν ἡ δικαία καὶ τρομερὰ ἐκδίκησίς μου διὰ νὰ
σπαράξῃ τὴν καρδίαν σου. (ισχυρῶς παρὰ τινα θύραν)
Ἑλένη ! Ἑλένη ! (παρατηρῶν τὴν ἐπιστολὴν) Τοῦτο
λοιπὸν ἀπέβλεπον αἱ γενναῖαι θυσαί σου, ἄπιστε Μι-
λόρδε ! Καὶ σὲ ἐνόμιζον ἄγγελον ἀγνότητος διεστραμ-
μένη γύναι, (παρατηρῶν τὴν εἰκόνα), σὲ ἐπίστευον αὐ-
τὴν τὴν ἀρετὴν. (παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς) Καὶ
σὲ ἐνόμιζον, Μιλόρδε, ἐντιμον ἄνθρωπον ! ὦ ! πόσον
ἠπατήθην ! (γεγονυῖα τῇ φωνῇ) Ἑλένη ! Ἑλένη ! (πε-
ριπατεῖ ὡς μαινόμενος) Ναί Μιλόρδε ! διὰ τοῦ αἵμα-
τός σου θὰ πληρωθῇ ἡ τιμὴ μου !

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνω.

ΕΛΕΝΗ (ἀμνηχαροῦσα) Τί θέλεις Ῥωμαῖ ;

ΡΩΜ. (κρατῶν τὴν ὀργήν του) Ἑλένη, μὲ ἡγάπας
πρότερον ;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Καὶ ἔλαβες αἰτίαν νὰ ἀμφιβάλ-
λῃς δι' ἐμέ ;

ΡΩΜ. Μὲ ἡγάπας τὴν νύκτα τῆς 24ης Νοεμβρίου ;
ΕΛΕΝΗ (πνίγουσα στεναγμόν) Ῥωμαῖε !

ΡΩΜ. Ἀποκρίθητι· τὴν νύκτα ὅτε ἤμην εἰς τὴν φυλακὴν, ἀθλία, εἶπέ μοι ποῦ ἀπέρασες τὴν νύκτα ἐκείνην ; (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῇ δεξιᾷ τὴν εἰκόνα καὶ μὲ τραχεῖαν καὶ πεπνιγμένην φωνὴν τῇ λέγει) Γνωρίζεις τὴν γυναῖκα ταύτην ; τὴν ἐνοχον ταύτην γυναῖκα ;

ΕΛΕΝΗ (φρικισῶσα) Ῥωμαῖε, ἄκουσόν με

ΡΩΜ. (ὥς ἄνω) Τὸ κατὰπτυστον ἔγκλημά σου τὸ βλέπω ἐπὶ τοῦ προσώπου σου· τὸ βλέπω εἰς τὴν ὠχρότητα τῆς αἰσχύνῃς ἥτις καλύπτει τὸ μέτωπόν σου . . . τὸ βλέπω εἰς τὰ δάκρυά σου . . . Ὀμίλει ἀθλία !

ΕΛΕΝΗ (γορυπετῆς) Ῥωμαῖε, Ῥωμαῖε !

ΡΩΜ. (δεικνύων αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τῆς) Γνωρίζεις τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ;

ΕΛΕΝΗ (ὥς ἄνω) ὦ ! Ῥωμαῖε ! ἄκουσόν με καὶ ἔπειτα ἄς ἐκπνεύσω εἰς τοὺς πόδας σου.

ΡΩΜ. Σιῶπα ! σιῶπα ! μὴ μοὶ ὁμολογήσης τὸ ἔγκλημά σου· ἐπειδὴ ἐκ τῶν χειλέων σου προφερόμενον θὰ μοὶ φανῇ φρικωδέστερον. Σιῶπα ! οὐδὲ λέξιν μὴ εἵπῃς πλέον . . . ἐνόησα ἠθέλησας νὰ ἀγοράσῃς τὴν τιμὴν μου πωλοῦσα τὴν ἰδικήν σου ! Δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

ΕΛΕΝΗ (ἰκετεύουσα) Ῥωμαῖε ! ἀκροάσθητί με !

ΡΩΜ. (κλείων τὸ στόμα τῆς) Σιῶπα ! σιῶπα, γύναι ἄπιστος !

(ἡ ΕΛΕΝΗ πίπτει λειπόθυμος.)

ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΚΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Αἴθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Μία τῶν παραπλεύρων θυρῶν καλύπτεται
διὰ παραπετάσματος.

ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ΑΛΦΡΕΔΟΣ

ΑΛΦ. Εἶδον μίαν σου συναλαγματικὴν διαμαρτυρημένην παρά τινι φαύλῳ τοκογλύφῳ· τί σκέπτεσαι νὰ πράξης; Μετ' ὀλίγον θὰ ἀναγκασθῇς νὰ ὑποκύψῃς εἰς τὰ τοῦ νόμου.

ΡΩΜ. Τῷ ἔδειξα πολυτίμους τινὰς λίθους τοῦ ὁποίους ἠρνήθη νὰ λάβῃ καὶ τοὶ ἐκτιμηθέντες ὑπερβαίνουσι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν μου. Ἐσκέφθην νὰ τοῦ δώσω ἐν κτημά μου, καὶ νὰ τοῦ ἀφήσω ὡς ἐνέχυρον τὸ παλάτιόν μου τοῦτο διὰ νὰ σωθῶ.

ΑΛΦ. (λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Ῥωμαίου μεστοργήν) Ῥωμαῖε, ἀπειράκις σοὶ εἶπον νὰ ἀπομακρυνθῇς τῶν ἀτίμων ἐκείνων καταγωγίων τοῦ χρητοπαιγνίου, εἰς τὰ ὅποια ἄλλο δὲν ἀπολαμβάνει τις ἢ τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς. Ἀπειράκις μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι δὲν θὰ πατήσῃς τοῦς μυσχαροῦς ἐκείνους τόπους, πλὴν κατὰ ἐυστυχίαν πάλιν ὑπῆγες

καὶ πάλιν ἔχατες. Ῥωμαῖε, εἶναι μεγάλον δυστύχημα νὰ χάσῃ τις τὴν τιμὴν του. Ῥωμαῖε, ἡ κοινωνία εἶναι πολὺ αὐστηρὸς δικαστὴς.

ΡΩΜ. Σοὶ ὀρκίζομαι εἰς ὃ,τι ἔχω πρᾶσιφιλέστερον, εἰς τὴν φιλίαν μας ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὑπάγω ἐκεῖ.

ΑΛΦ. Ὁ πιστωτὴς χθὲς διευθύνετο πρὸς τὸν Λόρδ Ἀρθούρον Δὲ Γοδάρ ἵνα πληρωθῇ ὡς τοῦ ἐγγυήθη. Ἐγὼ τὸν ἀπέτρεψα καὶ ἄλλος τὸν ἐπλήρωσε.

ΡΩΜ. Ποῖος ;

ΑΛΦ. Ἐκεῖνος ὅστις ἐπλήρωσε τὸ ἐξ ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων συνάλαγμά σου, δὲν θέλει ἐνέχυρον οὔτε πολυτίμους λίθους, οὔτε κτῆμα, οὔτε τὸ παλάτιον τῶν προγόνων σου.

ΡΩΜ. Ἀλλὰ τί ζητεῖ λοιπὸν παρ' ἐμοῦ ; Τὸ ὄνομα του Ἀλφρέδε . . .

ΑΛΦ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Ἐγὼ εἶμαι, 'Ῥωμαῖε' καὶ ἄλλο δὲν ζητῶ ἀπὸ σὲ ἢ τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου ὅτι θὰ πύσης πλέον τοῦ νὰ συχνάζῃς εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους διαρρηχᾶς καὶ καταστροφῆς.

ΡΩΜ. Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι πάντοτε θὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς σου. (πορευθεὶς πρὸς τινα τράπεζαν γράφει τὸ ἐπόμενον ὁμόλογον ὅπερ ἀναγινώσκει πρὸς τὸν Ἀλφρέδον.)

Ἐν Παρισίοις 29 Νοεμβρίου 1848.

Ὁ ὑποφαινόμενος ὀρεῖται τῷ Κυρίῳ Κόμητι Ἀλφρέδῳ Δερνιὲ ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων ἵνα περ θέλει τῷ ἀποδώσῃ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον μὲ τὸν ἀνάλογον τόκον τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον.

'Ῥωμαῖος Δὲ 'Πιρρύ.

ΑΛΦ. (ἐξάγει τοῦ θυλακίου του τὴν συναλλαγματικὴν, τὴν ὅποیان δείξας τῷ 'Ῥωμαίῳ σχίζει' λαμβάνει τὸ ὁμόλογον τοῦ 'Ῥωμαίου) Ἡ συναλλαγματικὴ λοιπὸν αὔτη δὲν χρησιμεύει πλέον.

ΡΩΜ. Ὁχι !

ΑΛΦ. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον νὰ χρίσω τὸ ὁμόλογον τοῦτο, δύναμαι νὰ τὸ πράξω ;

ΡΩΜ. Βέβαια.

ΑΛΦ. Λάβετο λοιπὸν ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον φιλίας.

ΡΩΜ. Ἀλφρέδε . . . ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

ΑΛΦ. (σπρίζων τὸ ὁμόλογον καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν) Εἰς τὸν πιστωτὴν σου δὲν χρεωστεῖς πλέον τίποτε. (τείρων αὐτῷ τὴν χεῖρα μετὰ στοργῆς) Εἰς τὸν φίλον σου ὅμως ἐνθυμοῦ ὅτι ἔδωκες τὸν λόγον σου νὰ μὴ συχνάζῃς εἰς τὰ ἄτιμα καταγώγια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

ΡΩΜ. Πλὴν, Ἀλφρέδε, οὐδὲν μοὶ ὀφείλεις ἵνα μὲ εὐεργετῇς τοσοῦτον.

ΑΛΦ. Εἶναι ἀληθές, Ῥωμαῖε.—Ἐπιτρέψόν μοι ὅμως νὰ σοὶ φέρω ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρατηρήσεις τινάς. Καλῶς γνωρίζεις ὅτι ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μᾶς συνέδεσε μέχρι τοῦδε, καὶ ἐλπίζω μέχρι τάφου ἢ εἰλικρινεστέρα ἢ εὐγενεστέρα φιλία.

ΡΩΜ. Ναί, καὶ τὴν φιλίαν μας ταύτην πάντοτε ἐλάτρευσα.

ΑΛΦ. Καλῶς γνωρίζεις ὅτι ἐκληρονόμησα ἄπειρα πλούτη, καὶ κατὰ δυστυχίαν οὐδεὶς μοὶ ἔμεινε συγγενῆς, ὥστε ἀφθονεῖ ὁ χρυσὸς ἐν τῷ ταμείῳ μου ὡς ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἡ φίλις σου, τὴν ὁποίαν ἀπ' αὐτοῦς ἀκόμη τοὺς ὥραιότερους χρόνους τῆς ζωῆς μου ἐσεβάσθην. Ἔνεκα τούτου ἀπεφάτισα νὰ σοὶ παραχωρήσω μικρόν τι μέρος τῆς περιουσίας μου, ἐὰν δὲ τὸ ἀποποιηθῇς, ἡ ἀποποίησίς σου θέλει μεγάλως μὲ δυσαρρστήσει.

ΡΩΜ. Εἶσαι ἀνεκτίμητος καὶ ἐν Παρισίοις θαυμάζουν τὰς ἀρετὰς σου, ἐγὼ δὲ πάντοτε ἐνόμιζον τιμὴν μου νὰ σὲ ἔχω φίλον.

ΑΛΦ. (θλίβων τὴν χεῖρα του). Χαῖρε, Ῥωμαῖε, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν ὑπόσχεσίν σου (ἀναχωρῶν).

ΡΩΜ. Μοὶ εἶναι ἱερὰ. Χαῖρε. (τὸν συνοδεύει με-

χρι τῆς θύρας ἔπειτα ἐπατέρχεται καὶ κάθηται παρά τινά τράπεζαν) (λυπηρῶς) Φίλε ἀσούγκριτε! Πόσον εὐτυχὴς ἤθελον εἶσθαι ἂν ἐγκαίρως ἤκουον τὰς παραινήσεις σου ὅπως ἀπομακρυνθῶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸ ὁποῖον μὲ σωροῦς χρυσοῦ ἐπλήρωσα, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ μὲ τὴν τιμὴν μου. Φρίττω ἀναλογιζόμενος εἰς ὁποῖον τρομερὸν ἔγκλημα μὲ ὤθησε! Τὰ πταίσματά μου ἀπώλεσαν καὶ ἐκείνην ἣτις ὑπὲρ τὴν ζωὴν τῆς μὲ ἠγάπα. Δυστυχής! ἵνα σώσῃ τὴν τιμὴν μου.... (πλήττων ἐν ἀπελπισίᾳ τὸ μέτωπόν του) Θεέ μου! Θεέ μου! Φρικιδῶ εἰς μόνην τὴν ἀναπόλησιν ταύτην. (ἐν παραφορᾷ πίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνω

(Ἐκ τινος τῶν παραπλευρῶν θυρῶν ἐμφανίζεται ἡ Ἐλένη μὲ τὴν κόμην λυτὴν καὶ διεσπαρμένην ἐπὶ τῶν ὤμων, ὠχρὰ καὶ ἡλλοιωμένη τὸ πρόσωπον βραδέως καὶ κλονιζομένη προβαίνει δῆματά τινα. Μὲ φωνὴν ἡμίσεστον καὶ ἐξησθενημένην)

ΕΛΕΝΗ. Τὰ πάντα! ναι τὰ πάντα δι' ἐμὲ ἀπωλίσθησαν... Οἷμοι! ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης δὲν μοι μένει ἄλλο ἢ ὁ μαῦρος τάφος! Αἰσθάνομαι τὸν θάνατον σπαράσσοντά τὰ σπλάγχνα μου, πλὴν δὲν εἶναι τόσον φρικώδης ὅσον τὸ ἔγκλημά μου. Καὶ πρέπει νὰ τὸν φοβηθῶ; Ὅχι! μάλιστα ἀνυπομόνως τὸν περιμένω, ἐπειδὴ θὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βλήματα τῆς κοινωνίας ἣτις πᾶσαν στιγμὴν νέον θάνατον θὰ μοι δίδει. Τίποτε πλέον δὲν μὲ συνδέει μὲ τὴν γῆν ταύτην τῶν δακρῶν. Οὐδ' ἡ πίστις, οὐδ' ὁ ἔρωσ τοῦ συζύγου μου τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκα, οὐδὲ τὸ ἀκηλίδωτον φίλτρον τοῦ τέκνου μου, τὸ ὁποῖον θὰ τρέμω νὰ σφίγξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου...

ΡΩΜ. (ἐγειρόμενος φρίττει ἐπὶ τῇ θείᾳ τῆς Ἐλέ-

νης πλησιάζων αὐτήν). Πῶς εἶσαι τόσον ὠχρὰ Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ (χλαίουσα) Τί ἤλθες; . . . Ἄρξ με διότι ἐντὸς τοῦ στήθους μου ἔχω τὸν θάνατον· Ῥωμαῖς σὲ ἡγάπησιν περισσότερο τῆς ζωῆς μου, ἐπραξ τὸ ἀπελπιστικὸν τοῦτο εἴημα διότι τὸ ἔγκλημά μου μοι ἀπέτρεπε νὰ σὲ βλέπω κατὰ πρόσωπον νὰ σοῦ λέγω «σὲ ἀγαπῶ».

ΡΩΜ. (τρυφερῶς) Πλὴν ἐγὼ θὰ σὲ ἐσυγχώρουν· ζῆσον, Ἐλένη, τοῦλάχιστον διὰ τὸ τέκνον μας.

ΕΛΕΝΗ (μὲ φωνὴν πεπνιγμένην) Ἡτιμάσθην, Ῥωμαῖε, διὰ νὰ μὴ δικαιοθῇ εἰς Παρισίους ὅτι ὁ ἱππότης Δὲ Ρίνυ, καθηρέθη, καὶ ἐν τῇ φυλακῇ τῷ ἀφήρεσαν τὸ παράσημον τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Προέκρινον δὲ τὸν θάνατον παρὰ νὰ καλυφθῇ ὑπὸ αἵσχους ἢ λαμπρὰ μνήμη τῶν Δὲ Ρίνυ. Πρὸςφιλέστερος μοι εἶναι ὁ θάνατος παρὰ μίαν ἡμέραν ὁ υἱός μας νὰ σὲ καταρασθῇ. Ναί! ἐπειδὴ ἡ κοινωνία θὰ τῷ ὑπενθύνει ὅτι εὐδελυρὸν ἔγκλημα ἔφερε τὸν πατέρα του εἰς τὸ δεσμωτήριον.

ΡΩΜ. Τὰ πάντα θὰ ἐλησμόνουν καὶ ἤθελον σὲ ἀγαπήτῃ ὥς τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔρωτός μας.

ΕΛΕΝΗ. Ἀλλ' ὁ θάνατος, Ῥωμαῖε, θὰ ἐπέκειτο τῆς κεφαλῆς μου ἐν μόνῃ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἤθελον ζῆ πλησίον σου γυνὴ ἔνοχος.

ΡΩΜ. Ἀλλὰ θὰ ζήσεις, Ἐλένη, θὰ ζήτεις διὰ τὸ τέκνον μας!

ΕΛΕΝΗ (ἐντρομος καὶ κλονουμένη πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου) Τὸ τέκνον μας!

ΡΩΜ. Ναί! (στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ῥωμαίου πορεύεται πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ τέκνου.)

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐγκαταλείψω διὰ παντός . . . Οἴμοι! τὸ δηλητήριο! ὦ! πῶς διατρέχει τὰς φλέβας μου.

ΡΩΜ. (φρικιῶν) Τί ἐπραξες; (πορεύεται ὅπως κατέβη τὸς ὑπηρέτας)

ΕΛΕΝΗ. (μὲ φωνὴν φρικώδη) Στάσου ἐδῶ πλη-

σίον μου (τὸν καθίζει ἐπὶ τινος σοφᾶ) Ἀνθρώπινος δύ-
ναμις δὲν δύναται νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν. Μείνε
πλησίον μου, εἰπέ μοι ὅτι μὲ συγχωρεῖς καὶ θὰ ἀποθά-
νω μὲ τὸ μειδίαμα τῆς εὐδαιμονίας ἐπὶ τῶν χειλέων.
ὁ Ῥωμαῖος πορεύεται πάλιν πρὸς τὴν θύραν ἵνα
καλέσῃ τοὺς ὑπηρέτας, ἡ Ἑλένη ἐγείρεται καὶ κλο-
νουμένη φθάνει μέχρις αὐτοῦ ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ καὶ
πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του) Ὅχι, Ῥωμαῖε μου, διὰ
τὸν Θεὸν μὴ κράξῃς ἱατρόν· τί; θέλεις καὶ ἄλλος ἀ-
κόμῃ νὰ γίνῃ μάρτυς τοῦ δεινοῦ ἐγκλήματός μου; Καὶ
ἔπειτα τί δύναται νὰ πράξῃ δι' ἐμέ; Τίποτε, Ῥωμαῖε
μου, τίποτε, ἐπειδὴ πλησιάζω εἰς τὸν τάφον. Συγχώ-
ρησόν με καὶ ἀγάπα τὸ τέκνον μας.

ΡΩΜ. Θὰ ζήσω ἵνα σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ ἀγαπῶ περισ-
σότερον τὸ ἄθῳον ἐκεῖνο πλᾶσμα.

ΕΛΕΝΗ Θέλω νὰ τὸ ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν . . .
ποῦ εἶναι ;

ΡΩΜ. (ἀνασύρων τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ δει-
κνύων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης). Ἐκεῖ ἀναπαύεται.

ΕΛΕΝΗ. (ἀνυπομόνως). Ποῦ ;

ΡΩΜ. Πλησίον μας . . .

ΕΛΕΝΗ (μὲ πνιγηρὰν φωνήν) Ἄ ! δὲν τὸ βλέπω
πλέον τέκνον μου ! τέκνον μου . . . Ἀλλὰ διατί,
Ῥωμαῖε, δὲν σηκώνεις τὸ παραπέτασμα ;

ΡΩΜ. Ἰδοὺ αὐτὸ ἀνυψωμένον.

ΕΛΕΝΗ Πλὴν πῶς δὲν τὸ βλέπω ; διατί ; (μὲ κραυ-
γὴν παρατεταμένην) Ἄ ! (φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς) Θεέ μου !

ΡΩΜ. Ἄφες νὰ κράξω ἱατρόν.

ΕΛΕΝΗ. (παράφορος) Ἄ ! δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς
δι' ἐμέ ! οἴμοι ! Ῥωμαῖε, Ῥωμαῖε ! ἔχασα τὴν ὀ-
ρασιν. (πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου ὅστις κα-
θίζει αὐτὴν ἐπὶ ἑδρας).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΓΑΣ. Ὁ Λόρδος Ἀρθούρος ἐπιθυμεῖ, Κύριε, νὰ σὰς ἴδῃ.

ΕΛΕΝΗ Τὴν ἀγωνίαν μου θέλει νὰ ἴδῃ, τοὺς σπαραγμούς μου ! (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἄς ἔλθῃ.

ΓΑΣ. (ἐκθαμβος καὶ περιλυπος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ἑλένης) Θεέ μου !

ΡΩΜ. Ὄχι, Ἑλένη.

ΓΑΣ. (κλαίων καὶ καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχῆς κυρά μου !

ΕΛΕΝΗ Ναί, Ῥωμαῖε, ἄς ἔλθῃ· θέλω νὰ τὸν ἴδω νὰ τὸν καταρασθῶ. (μετὰ βραχεῖαν σκέψιν) Ἄς τὸν κρίνῃ ὁ Θεός,

ΡΩΜ. (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἄς ἔλθῃ. (ἀνοίγει κιβώτιόν τι καὶ λαμβάνει ἐκεῖθεν μαχαίριον)

ΕΛΕΝΗ (ἀκροαζομένη) Καὶ οὐ Ῥωμαῖε μ' ἐγκαταλείπεις ! Ἐλθε πλησίον μου. (καθ' ἑαυτήν) Θέλει νὰ μ' ἐκδικηθῇ. Ὄχι, ποτέ ! (λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ Ῥωμαίου ὅστις ἦλθεν ἤδη πλησίον τῆς) Τί σκέπτεσαι νὰ πράξῃς μὲ τὸ ὄπλον τοῦτο ; . . . Ὄχι, Ῥωμαῖε, μὴ μολύνῃς μὲ αἷμα τὸν οἶκον τοῦ τέκνου μας.

ΡΩΜ. Ἄφες με Ἑλένη

ΕΛΕΝΗ (ἰκετευτικῶς) Δός μοι το, Ῥωμαῖε, εἶναι ἡ τελευταία χάρις τὴν ὁποῖαν ζητῶ ἀπὸ σέ. (ὁ Ῥωμαῖος τῆς τὸ δίδει, αὕτη δὲ τὸ κρατεῖ σφιγκτὰ διὰ τῶν χειρῶν τῆς) Δός μοι καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον.

ΡΩΜ. Διὰ τί ;

ΕΛΕΝΗ Σὲ παρακαλῶ, Ῥωμαῖέ μου.
(Ὁ Ῥωμαῖος λαμβάνει ἐκ τινος γραφείου τὸ χαρτοφυλάκιον, δίδει καὶ τοῦτο πρὸς τὴν Ἑλένην ἥτις τὸ κρατεῖ μὲ τὸ μαχαίριον).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΡΘ. (ἐντρομος ὀπισθοχωρεῖ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς

Ἑλένης) Θεέ μου !

ΡΩΜ. (σοβαρῶς) Μὴ ἀποστρέφετε τὸ βλέμμα, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ἰδέτε τὸ θῦμα σας.

ΑΡΘ. (τεταραγμένος καὶ ὡς ἱκετεύων τὸν Ῥωμαῖον) Ἐρχόμην ἵνα σᾶς ζητήσω . . .

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Συγγνώμην.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Ναί ! διότι μετ' ὀλίγον θὰ νομαχήσω μέχοι θανάτου.

ΡΩΜ. (ὀργίλλως) Ζητεῖτε λοιπὸν συγγνώμην διότι μοὶ ἀφηρέσατε τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην. Πλὴν πῶς ἄλλως ἠθέλατε τύχη ταύτης ἢ διὰ τοῦ αἵματός σας; (ἐν ἀπελπισίᾳ θέλων νὰ λάβῃ τὸ μαχαίριον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης).

ΕΛΕΝΗ. Στάσου Ῥωμαῖε. (ἡ Ἑλένη μετὰ κόπου ἐργειρομένη κρατεῖ τὸ ὅπλον καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ῥωμαίου παρεντίθεται ἐν μέσῳ αὐτῶν) Ὅχι μὴ τὸν φονεύσῃς· ἄφες νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἡ θεία δικαιοσύνη. (δεικνύουσα πρὸς τὸν Ἀρθούρου τὸ ὅπλον ὅπερ εἰσέτι κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας) Ἐγὼ τὸ θῦμα σας ἀνέστειλον τὸ ὅπλον ὅπερ ἔμελλε νὰ σπαράξῃ τὴν καρδίαν σας. Ἐγὼ σώζω τὴν ζωὴν σας ἐ-ὦ σεις μ' ἐστερήσατε τοῦ συζύγου, τοῦ τέκνου, τῆς ὑπάρξεώς μου. (δίδουσα αὐτῷ τὸ χαρτοφυλάκιον) Λάβετε, Μιλόρδε, τὰ χρήματά σας.

ΑΡΘ. Ὅχι, ποτὲ Κυρία ! . . .

ΕΛΕΝΗ Μὲ τὰ τελευταῖα δάκρυά του σᾶς παρακαλεῖ τὸ ἀγωνιῶν θῦμα σας. Λάβετέ τα ! (ὁ Ἀρθούρος λαμβάνει καὶ θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ χαρτοφυλάκιον.) Ῥωμαῖε ! βοήθειαν ! (πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου ὅστις καθίζει πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἄνω μνησθεῖσαν ἔδραν) Συγχώρησόν με Ῥωμαῖε, συγχώρητον τὸν δῆμιόν μου καὶ ἀγάπα τὸ τέκνον μας . . . Ἄ ! (σπαρασσομένη ὑπὸ τῶν πόνων τοῦ δηλητηρίου.— Ὁ Ῥωμαῖος δακρυρρόων πλησιάζει αὐτὴν καὶ με κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν γονυπετεῖ ἐνώπιον τῆς

ἀγωνιώσης καὶ θλίβει τὴν χεῖρα της. Ὁ Ἀρθούρος ἀναχωρῶν συναντᾶται μὲ τὸν Ἀλφρέδον.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

(Ἀκούεται τὸ ὠρολόγιον σημαῖνον τὴν δεκάτην.— Ὁ Ἀλφρέδος εἰσέρχεται κεκαλυμμένος διὰ μεγάλου μανδύου.

ΑΛΦ. (πλησιάζων τὴν Ἑλένην,—Φρικιῶν) Θεέ μου! (μὲ τρομερὰν φωνὴν καὶ πεπριγμένην ὑπὸ τοῦ ἄλγους λέγει τῷ Ἀρθούρῳ) Δαίμων, περιμένεις νὰ ἴδῃς ἐκπνέον τὸ ἄθῳν θυμά σου. Ἄθλιε! ἔφθασεν ἡ ὀρισθεῖσα ὥρα. Ἀκολούθησόν με κατηραμένε· οἱ μάρτυρες μᾶς περιμένουσι.

ΑΡΘ. (καταστέλλων κραυγὴν ἀπελπισίας) Ἄ!...

ΑΛΦ. Ἐμπρός, δειλὲ, εἰδὲ μή... (προτείνων αὐτῷ τὸ πιστόλιον.)

ΑΡΘ. (ἰπελπιστικῶς) Σᾶς περιμένω. (ἀπέρχεται)

ΡΩΜ. (τρέχων πρὸς τὸν Ἀλφρέδον ὡς μαινόμενος) Ἐγὼ πρέπει νὰ χύσω τὸ αἷμά του.

ΑΛΦ. (μὲ τόνον ἰκεσίας, καὶ μεγαλείου) Εἶσαι πατήρ, μείνον ἐνταῦθα. (ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (ψυχορραγοῦσα) Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε!

ΡΩΜ. (κλαίων) Ἑλένη μου!...

ΕΛΕΝΗ Χαῖρε Ῥωμαῖε μου... ἐποθήσκω,... συγχώρησόν με....

ΡΩΜ. (γονυκλινῆς καὶ καταφιλῶν τὰς χεῖρας της) Θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸν τάφον.

ΕΛΕΝΗ (σπαρασσομένη) Ὅχι ζήσον, Ῥωμαῖέ μου... νὰ μ' ἐνθυμῆσαι... ν' ἀγαπᾷς τὸ τέκνον μας... τὸ τέκνον μας... Ἄ! ἄ... πο... θνή... σκω... (ἐγερθεῖσα στρέφει τὸ ὕστατον βλέμμα πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ παιδίου καὶ ρήξασα παρατεταμένην κραυγὴν ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου, ὅστις

ἀποθίγει αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἔδρας καὶ καταβεβλημένος
ὑπὸ τῆς λύπης ἐγκαταλείπεται ἐπὶ τινος σοφᾶ ὀλί-
γον μακρὰν κειμένου τῆς Ἑλένης)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ οἱ ἄνδρ.

(Ἡ Λουίζα τρέμουσα, ὥχρᾶ; μὲ τὴν κόμην λελυμένην
καὶ ἄτακτον βραδέως προβαίνει καὶ φρίττει ἰδοῦσα τὸ
πτῶμα τῆς Ἑλένης). Θεέ μου ! . . . ἐγὼ ἐπετάχυνα τὸν
θάνατον τῆς ἀγαθῆς κυρᾶς μου. (λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς
καλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων ὀπισθοχωρεῖ φρίττου-
σα) Ἄ! ὁ πάγοστοῦ θανάτου τὴν ἐκυρίευσεν! ὦ! ἐὰν ἔζη θὰ
μ' ἐσυγχωροῦσε. Πλὴν τί ἀξίζει ἡ συγχώρησις τοῦ θύματος
ὅταν ὁ ἔλεγχος συντρίβει τὴν καρδίαν μας; (περιβλέπου-
σα ἔντρομος) Καὶ δύναμαι νὰ καθήτω πλέον εἰς αὐτὴν
τὸ σπῆτι; . . . ποῦ θὰ ὑπάγω; . . . ποῦ νὰ κρύψω
τὴν βάρβαρον ἀχαριστίαν μου, τὴν καταχθόνιον ἀγνώ-
μοσύνην μου; . . . (ἀτενίζουσα τὸ πτῶμα) Θεέ μου! τὰ
χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα, τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον
ὦ! πῶς θὰ τὰ βλέπω πάντοτε, καὶ θὰ μοῦ ἐνθυμίζουν
τὸ ἀποτρόπαιόν μου κακούργημα. (σιωπὴ δι' ὀλίγον καὶ
κατάλληλος εἰκὼν. Ἀκούεται ἐκπυρσοκρότησις). Ἄ!
(φεύγει ἐν ἀπελπισίᾳ)

ΡΩΜ. (διασεισθεὶς ἐκ τοῦ ληθάργου του διατρέχει
τὴν αἵθουσαν) Τί συνέβη; . . . Ἄ! ναὶ ἐνθυμοῦμαι! (κλι-
νων τὸ γόνυ) Θεέ μου! Θεέ μου! σῶσον τὴν ζωὴν
τοῦ μόνου φίλου μου, τοῦ εὐεργέτου μου! (μελαγχολι-
κῶς πλησιάζων εἰς τὸ πτῶμα τῆς Ἑλένης) Ἑλένη
μου! σὺ δι' ἐμὲ ἀπέθανες καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιζήσω μετὰ
τὸν θάνατόν σου; Ὁχι! (λαμβάνει τὸ μαχαίριον ὁ-
περ ἀπὸ τῆς προλαβούσης σκηνῆς κεῖται χαμαὶ) Θὰ
σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸν τάφον!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ὁ ἄνω,

(δραμῶν πρὸς τὸν Ῥωμαῖον κρατεῖ τὸν βραχίονά του καὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὸ μαχαίριον)

ΑΛΦ. Τί θέλεις νὰ πράξης ;

ΡΩΜ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸν φέρει καὶ τῷ δεικνύει τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης.)

ΑΛΦ. (καλύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τοῦ μαρδύου) Δυστυχής ! (πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Ἀρκούντως ἐξεδικήτη. Ὁ ἀνόσιος ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει πλέον.

(Ὁ Ἀλφρέδος λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Ῥωμαῖον τὸν φέρει πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ τέκνου αὐτοῦ καὶ ἀνυψῶν τὸ παραπέτασμα μὲ ἀξιόπρέπειαν καὶ μεγαλεῖον τῷ λέγει) Ζῆσον· σοὶ τὸ ἐπιβάλλει τὸ πατρικὸν καθήκον.

(ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Ἑλένης διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Ὁ Ῥωμαῖος τὸν ἐμποδίζει ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν, καὶ ἀμφοτέρω γονυπετοῦσι πρὸ τοῦ πτώματος.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Ὡς πρὸς τὰ διαφυγόντα τὴν προσοχὴν μας καὶ τὸ τσιμπίδι τοῦ τυπογράφου λάθη ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώμην τῶν Κ.ῶν ἀναγνωστικῶν.
